Răzvan Alexandru Petre

CRISTOS, BINELE, ADEVĂRUL

spre o teologie mai aproape de real

Culegere de texte publicate de autor
în website-ul *www.spiritus.ro*,
despre frumuseţea şi erorile teologiei
creştine, spiritualitatea şi religia
universală, credinţa şi ateismul,
binele şi răul

SPIRITUS.RO

Bucureşti, 2014

Colecţia RELIGIE ŞI SPIRITUALITATE

CRISTOS, BINELE, ADEVĂRUL

SUMAR

1. PIEDICILE TEOLOGIEI CREŞTINE
- Înţelepciunea ascunsă a BIBLIEI (2002) 5
  - Ce înţelegea Isus prin „Învierea morţilor” 5
  - Este Dumnezeu un despot? 6
  - Cine este duşman al lui Dumnezeu 8
  - Păcatul este motorul suferinţei 9
  - Luarea păcatelor 10
  - Mântuirea din lanţul reîncarnării 11
  - Efortul spiritual individual 13
  - Supraomul 13
- De ce teologia creştină respinge REÎNCARNAREA? (2002) 16
- Spiritismul în creştinism (2002) 19
- Dialog virtual despre reîncarnare şi karmă (2009) 22
  - Obiecţii raţionaliste şi creştine faţă de problema reîncarnării 22
  - Nemurirea „sufletului” sau a „spiritului”? 26
- Biserica Catolică admite comunicarea cu spiritele (traducere 2011) 28
  - Interviu cu spiritul episcopului Helder 29
- Talibanii creştini (2011) 34
  - Ereticul Francisc, pictat printre Sfinţii ortodocşi 34
  - Dumnezeu este personal sau impersonal? 36
- Răspunsuri pentru Octavian (2012) 38
- Isus nu ne-a lăsat nimic scris. A doua venire a lui Isus (2012) 41
- Creştinismul „reanimaţionist” (2013) 45

2. METAMORFOZELE SPIRITUALITĂŢII
- Spre o religie universală (2011) 48
- Imposibila „A doua Venire” (2012) 51
- De ce spiritualitatea (2012) 55
  - Progresul înseamnă spiritualizare 55
  - Separarea spiritualităţii de religie 56
  - Isus Cristos ne scapă de religie 56
  - Atragerea Graţiei divine 57
  - Depistarea unui mistic 58
  - Religie versus spiritualitate 58
  - Deosebiri generale între religie şi spiritualitate 59
  - Spiritualitatea pură 62
- Prejudecăţi dogmatice (2012) 64
  - Trufia creştină 64
  - Calea călugăriei 65
  - Mântuirea şi reîncarnarea 66
- Spiritismul creştin în Brazilia (2012) 68
- Recunoştinţa, floare rară (2012) 71

3. CREDINŢĂ ŞI ATEISM
Sarcofagul lui ISUS ?! (2007) 74
Avem nevoie de miracole? (2009) 78
Ateul mai evoluat decât credinciosul (2011) 82
Căinţă şi smerenie (2011) 84

4. BINELE ŞI RĂUL
Bine fără rău? (2009) 87
Drumul spre iad este pavat cu bune intenţii (2011) 96
Filosofând despre rău - replici metafizice (2008) 101
Unde-s numai picioare, vai de cap! (2008) 109
Blestem şi binecuvântare (2011) 112
Pe cine binecuvântezi tu? 112
Pe cine blestemi tu? 116
Atitudinile corecte 117
Negarea Negaţiei (2012) 120
Negaţia este prima abstracţiune 120
Satanismul este mental 120
Demonii se exprimă în două feluri 122
De la zeii antici la lupta spirituală de astăzi 123

5. DIALOGURI CU CITITORII
Între religie şi karmă 125
Mesajele unui pastor creştin 126
Răspuns unui „teolog ortodox” 127

6. PANSEURI ŞI AFORISME (2008-2014) 131

ÎNŢELEPCIUNEA ASCUNSĂ A BIBLIEI

NOUL TESTAMENT poate fi citit cu înţelepciune şi altfel decât în maniera preoţilor creştini, devotaţi dogmelor tradiţionale. Iată, mai jos, cum putem naviga cu ajutorul raţiunii pe căile încâlcite ale cuvintelor de acum 2000 de ani. Cu o minte deschisă, în Biblie pot fi găsite apropieri semnificative cu doctrinele orientale care vorbesc despre lumea spiritelor, legea karmei şi a reîncarnării şi alte subiecte spirituale dificile.

CE ÎNŢELEGEA ISUS PRIN „ÎNVIEREA MORŢILOR”?

«După ce vor învia din morţi nici nu se vor însura, nici nu se vor mărita, ci vor fi ca îngerii din ceruri. În ce priveşte învierea morţilor, oare n-aţi citit în cartea lui Moise, în locul unde se vorbeşte despre „Rug”, ce i-a spus Dumnezeu când a zis : „Eu sunt Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac şi Dumnezeul lui Iacov”? Dumnezeu nu este un Dumnezeu al celor morţi, ci al celor vii. Tare vă mai rătăciţi ! » (Marcu 12, 25-27)

Isus spunea clar că sufletele morţilor trăiesc după ce părăsesc corpul pământesc.

„Morţii vor fi ca îngerii” înseamnă că nu vor mai avea caractere sexuale, dar poate fi ceva mai mult. Morţii pot chiar deveni îngeri. Dacă corpul spiritual, sau „trupul duhovnicesc”, în care trăieşte sufletul după moarte, este asemenea celui al îngerilor înseamnă că , probabil, şi îngerii au fost cândva oameni pe Pământ. Oare, dacă Fiul lui Dumnezeu s-a încarnat ca om şi apoi a putut să-şi reia locul pe tronul ceresc, de ce un înger oarecare n-ar putea să-şi ia un corp de carne, iar după moarte să rămână înger ?

«Tatăl vostru Avraam a săltat de bucurie că are să vadă ziua Mea: a văzut-o şi s-a bucurat. » (Ioan 8.56)

Această nouă viaţă a sufletului nu este doar un somn „de moarte” în aşteptarea vreunui eveniment viitor. Nu este o toropeală, o vegetare, ci este o viaţă plină de sentimente şi gânduri. <u>„În-vierea” morţilor este, de fapt, „viaţa” morţilor, o stare şi nu un eveniment</u>.

«Şi îndată perdeaua dinlăuntrul Templului s-a rupt în două, de sus până jos, pământul s-a cutremurat, stâncile s-au despicat, mormintele s-au deschis şi multe trupuri ale sfinţilor care muriseră au înviat... şi s-au arătat multora. » (Matei 27.51-53)

Morţii nu dorm, ci uneori intervin copleşitor în existenţa oamenilor. Fie că apariţiile acelor sfinţi la moartea lui Isus au fost nişte fantome, fie că au fost chiar materializări palpabile, aici ne interesează că acei sfinţi evrei, de mult decedaţi, au acţionat sincronizat, la porunca superiorilor, pentru mustrarea oamenilor. Ei n-au aşteptat să-i „învie" Isus, ci erau deja „în viaţă".

ESTE DUMNEZEU UN DESPOT ?

«Nu orişicine-mi zice: „Doamne, Doamne!" va intra în Împărăţia cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri. Mulţi îmi vor zice în ziua aceea „Doamne, Doamne! N-am proorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău?" Atunci le voi spune curat: „Niciodată nu v-am cunoscut, depărtaţi-vă de la Mine, voi toţi cei care lucraţi fără de lege." » (Matei 7.21-23)

Adevărata credinţă nu înseamnă simpla afirmaţie „Cred în Dumnezeu", căci şi demonii cred că El există. Anumite persoane, aparent cucernice, îşi ascund răutatea în spatele unei măşti bisericeşti şi unei hărnicii spirituale suspecte. Poate că habotnicul nu e decât un mare păcătos, prea mândru să se umilească sincer în faţa lui Dumnezeu, dar destul de abil să mimeze credinţa în faţa oamenilor. Sau este conştient de prea multele sale păcate.

«Nimeni nu poate să vină la Mine dacă nu-l va trage Tatăl care M-a trimis... » (Ioan 6.44)

Cum se pot explica afirmaţiile de mai sus? Să fie oare credinţa adevărată în Dumnezeu şi în Isus doar un act de Graţie întâmplătoare? Să existe un fel de loterie care distribuie harul credinţei în puterea Divină?

Nu, Dumnezeu nu se manifestă discreţionar, ci există un „dat" individual care direcţionează Voinţa Divină. Acest „dat" nu poate veni de altundeva decât dintr-o istorie individuală. Cu alte cuvinte, Tatăl îl cheamă spre Sine doar pe acela care are „urechi de auzit". Pentru cei fără „auz spiritual" Glasul Divin nu există, deşi răsună din veşnicie.

Cât de lungă este această istorie individuală în răstimpul căreia omul îşi construieşte „urechea spirituală"? Ajunge o viaţă de om pentru această realizare extraordinară? Deşi admitem că e firesc ca oamenii să difere prin talente şi înclinaţii, n-am putea înţelege de ce nu ne naştem egali în credinţă. N-am putea înţelege aceasta doar dacă n-am accepta că <u>istoria individuală începe cu mult timp înainte de naştere</u>. Doar aşa se explică inegalitatea spirituală şi de ce Dumnezeu îi preferă pe cei mai „copţi la minte". El nu este un tiran imprevizibil, ci alegerile Sale sunt mereu înţelepte, în acord deplin cu nivelul spiritual al omului. Datorită acumulărilor fiinţei <u>înainte</u> de naşterea prezentă.

«Isus le-a zis „Adevărat, adevărat vă spun că, mai înainte ca să se nască Avraam, sunt Eu.". » (Ioan 8.58);

«Am ieşit de la Tatăl şi am venit în lume; acum las lumea şi Mă duc la Tatăl. » (Ioan 16.28)

Isus vorbeşte explicit că orice spirit (duh) vine şi pleacă din lume:

«Ce este născut din carne, este carne, şi ce este născut din Duh, este duh. Vântul suflă încotro vrea şi-i auzi vuietul; dar nu şti de unde vine, nici încotro merge. Tot aşa este cu oricine este născut din Duhul. » (Ioan 3.6,8)

Din cauza acestei legi universale „Trebuie să vă naşteţi din nou" (Ioan 3.7) „din apă şi din Duh" (Ioan 3.5), adică din trup (format majoritar din apă) şi din spirit (duh).

De ce omul nu se recunoaşte a fi spirit ? Ce se întâmplă cu spiritul când devine om ? Scriptura ne orientează şi în această dilemă :

«Fiindcă, dacă mă rog în altă limbă, duhul meu se roagă, dar mintea mea este fără rod. Ce este de făcut atunci ? Mă voi ruga cu duhul, dar mă voi ruga şi cu mintea; voi cânta cu duhul, dar voi cânta şi cu mintea. » (1 Corinteni 14.14,15) ; «...şi duhul vostru, sufletul vostru şi trupul vostru să fie păzite întregi, fără prihană…» (1 Tesaloniceni 5.23)

Deci spiritul (supraconştientul) se deosebeşte de mintea (conştientul) omului, fiind „inima sa duhovnicească".

«Căci, cine dintre oameni ştie ale omului decât duhul omului, care este în el? » (1 Corinteni 2.11)

Pentru că spiritul va fi judecat pentru faptele omului, de aceea îl îndeamnă spiritul pe om către fapte cuviincioase:

«…Duhul, pe care l-a pus Dumnezeu să locuiască în noi, ne vrea cu gelozie pentru Sine. » (Iacov 4.5)

Dar există şi spirite care îl îndeamnă pe om la fapte urâte. Spiritele malefice roiesc în jurul oamenilor, iar când unul reuşeşte să ia locul spiritului propriu al omului, fenomenul se numeşte „demonizare" sau „posesiune demonică".

«Duhul necurat, când a ieşit dintr-un om, umblă prin locuri fără apă, căutând odihnă şi n-o găseşte. » (Matei 12.43)

Nimic nu contrazice ideea că un astfel de spirit pre-existent ar putea intra chiar într-un embrion uman, „demonizându-l" pentru tot restul vieţii. Ba dimpotrivă, se afirmă clar că atât spiritele lui Dumnezeu, cât şi spiritele Satanei sunt încarnate în oameni :

«El le-a răspuns „Cel ce seamănă sămânţa bună este Fiul omului. Ţarina este lumea; sămânţa bună sunt fiii Împărăţiei; neghina sunt fiii Celui rău. Vrăjmaşul care a semănat-o este Diavolul…".» (Matei 13.37-39); «Cine păcătuieşte este de la diavolul, căci diavolul păcătuieşte de la început… Oricine este născut din Dumnezeu nu păcătuieşte pentru că sămânţa Lui rămâne în el; şi nu poate păcătui pentru că este născut din Dumnezeu. Prin aceasta se cunosc copiii lui Dumnezeu şi copiii diavolului. » (1 Ioan 3.8-10) ; «Voi aveţi de tată pe diavolul; şi vreţi să împliniţi poftele tatălui vostru…» (Ioan 8.44)

Aşa se explică faptul că doar oamenii cu spirite bune înţelegeau şi aprobau doctrina iubirii şi a nemuririi propovăduită de Isus:

« „Vouă”, le-a zis El, „v-a fost dat să cunoaşteţi taina împărăţiei lui Dumnezeu; dar pentru cei ce sunt afară din numărul vostru toate lucrurile sunt înfăţişate în pilde, pentru ca „măcar că privesc, să privească şi să nu vadă, şi măcar că aud, să audă şi să nu înţeleagă, ca nu cumva să se întoarcă la Dumnezeu şi să li se ierte păcatele.”. » (Marcu 4.11,12) «Dar voi nu credeţi pentru că, după cum v-am mai spus, nu sunteţi din oile mele.» (Ioan 10.26); «Cine este din Dumnezeu ascultă cuvintele lui Dumnezeu; voi de-aceea n-ascultaţi, pentru că nu sunteţi din Dumnezeu.» (Ioan 8.47)

CINE ESTE DUŞMAN AL LUI DUMNEZEU ?

«…Orice împărăţie dezbinată împotriva ei este pustiită; şi o casă dezbinată împotriva ei se prăbuşeşte peste alta. Deci, dacă satana este dezbinat împotriva lui însuşi, cum va dăinui împărăţia lui? Fiindcă ziceţi că Eu scot dracii cu Belzebut.» (Luca 11.17,18)

Împărăţia lui Dumnezeu se bazează pe toţi cei ce o slujesc, din toate religiile. Între sfinţii neamurilor ce s-au înălţat la ceruri nu există ceartă. Dacă unul dintre ei ajută pe un om, vor sări solidari şi alţi sfinţi să-l ajute. Dumnezeu e unic şi toţi sfinţii care Îl preamăresc fac parte din aceeaşi împărăţie cerească. Indiferent ce religie au practicat, oameni fiind, după moarte ei trăiesc în acelaşi tărâm paradisiac. Religiile sunt pentru oameni, ca să-i apropie de Dumnezeu, dar sfinţii trecuţi în lumea celor drepţi nu mai au nevoie de scripturi sau teologi. În Raiul ceresc dispar diferenţele de doctrină, dogmele se năruie. Cei ce urmează Voinţa Divină sunt fraţi întru credinţă. Disputele şi războaiele inter-religioase sunt instigate de mai-marii zilei, care vor să profite de bani, putere şi onoruri. Este important că ne închinăm aceluiaşi Dumnezeu şi nu atât diversele ritualuri. Dumnezeu ne priveşte pe toţi la fel, indiferent de rasă sau religie, contând numai sinceritatea credinţei noastre. Isus, ca Fiu al lui Dumnezeu, are o viziune egală asupra tuturor drept-credincioşilor de pe planetă.

Adevărata luptă nu se dă între filosofii şi religii, ci între împărăţia răului şi Împărăţia Binelui. Toţi slujitorii răului sunt aliaţi întru satana, după cum toţi slujitorii Binelui sunt fraţi întru Dumnezeu. Isus, Mahomed, Buddha, Lao-tse, Krishna, au acelaşi inamic terestru: pe Lucifer. Aici este adevărata luptă! Certându-ne doctrinar sau bătându-ne să vină oamenii la biserica noastră, denigrând-o pe cea de alături, aşa nu vom progresa, ci vom deveni complicii întunericului spiritual. Dacă lăsăm să intre Lumina în minte şi suflet, omenirea nu se va mai dezbina! Să ne păzim de liderii unor grupări religioase ori esoterice, veniţi de altundeva decât din Dumnezeu, şi să-i recunoaştem pe adevăraţii aleşi ai Domnului!

«Vai de voi, cărturari şi farisei făţarnici! Pentru că voi închideţi oamenilor Împărăţia Cerurilor: nici voi nu intraţi în ea şi nici pe cei ce vor să intre nu-i lăsaţi să intre. » (Matei 23.13)

«Preoţii cei mai de seamă au hotărât să omoare şi pe Lazăr, căci din pricina lui mulţi iudei plecau de la ei şi credeau în Isus. » (Ioan 12.10,11)

«Păziţi-vă de proorocii mincinoşi… Îi veţi cunoaşte după roadele lor… Orice pom bun face roade bune, dar pomul rău face roade rele. » (Matei 7.15-17)

«Dacă nu fac lucrările Tatălui Meu, să nu Mă credeţi. Dar dacă le fac, chiar dacă nu Mă credeţi pe Mine, credeţi măcar lucrările acestea…» (Ioan 10.37,38)

PĂCATUL ESTE MOTORUL SUFERINŢEI

De ce religia ne îndeamnă să nu păcătuim? Are Voinţa lui Dumnezeu vreo raţiune?

Iată cum ne-a justificat Isus nevoia de a nu păcătui: „Cine seamănă vânt culege furtună. Cine ridică sabia, de sabie va fi ucis." Orice păcat pe care-l facem sădeşte sămânţa suferinţei de mai târziu. Dar cât de târziu? Realitatea ne oferă atâtea exemple când răutatea şi celelalte fără-de-legi nu sunt pedepsite. Cu greu ne reţinem atunci exclamaţia „Unde e dreptatea Ta, Doamne?".

Isus le dezvăluia ucenicilor Săi că niciodată un păcat nu rămâne nepedepsit şi că păcatele noastre trecute sunt cauza suferinţelor de acum:

«Ucenicii Lui L-au întrebat: Învăţătorule, cine a păcătuit: omul acesta sau părinţii lui, de s-a născut orb? » (Ioan 9.2)

Este clar că aşa îi învăţase Isus să cerceteze cauzele ascunse ale suferinţelor omeneşti.

«… ca să vină asupra voastră tot sângele nevinovat care a fost vărsat pe pământ, de la sângele neprihănitului Abel până la sângele lui Zaharia, fiul lui Barachia, pe care l-aţi omorât între Templu şi altar. Adevărat vă spun, că toate acestea vor veni peste neamul acesta. » (Matei 23.35,36)

Deci, primim cel puţin trei explicaţii ale suferinţelor aparent „nedrepte". În virtutea legii cauzei şi efectului, suferinţele pot fi provocate de :

1. Păcatele fiinţei înainte de a se naşte, adică ale omului ce fusese în viaţa anterioară. (Nu e vorba de păcate comise în lumea invizibilă a spiritelor.)

2. Păcatele părinţilor sau strămoşilor, blesteme grele care s-au tras şi pe urmaşi.

3. Păcatele neamului, ale colectivităţii în care se naşte omul.

Nu Dumnezeu ne pedepseşte, noi singuri ne chemăm pedeapsa, în virtutea legii universale a acţiunii şi reacţiunii. Răul vine, desigur, de la satana, dar numai cu complicitatea noastră. Este murdăria păcatelor noastre cea care atrage durerea. Nu-l acuzaţi pe Dumnezeu pentru răul pe care voi înşivă l-aţi sădit cândva, iar acum a rodit întru nefericire! De la Dumnezeu vine doar iubire, viaţă şi fericire.

Înţelegem astfel că motorul suferinţei este păcatul omenesc. Nu mai alimentaţi acest motor şi suferinţa se va opri cândva!

Însă, pentru omul încrâncenat în durere, aceste explicaţii par a nu fi decât o nedreptate şi mai mare. Ce vină are omul că strămoşii săi au păcătuit, sau că neamul său a greşit, sau că omul animat de acelaşi spirit a păcătuit în altă existenţă? Alt om, alţi oameni au fost de vină, nu omul prezent care încasează pedeapsa. Şi atunci, unde este dreptatea ?

Întrebarea este omenească, dar problema trebuie privită din perspectivă spirituală, atotcuprinzătoare. Să nu uităm că omul este o cantitate neglijabilă în univers, trăind în slujba unei fiinţe superioare - spiritul său nemuritor. Şi să nu uităm că legile divine trebuie respectate întotdeauna, pentru ca universul să nu se prăbuşească în haos. Dacă un întreg popor a greşit, e ca şi cum s-au sădit seminţele unei întregi păduri uscate sau unei plantaţii otrăvite. Trebuie să vină gospodarul să taie toate uscăturile şi să le ardă. Legile naturale sunt valabile şi aici. Orice păcat îşi va avea efectele sale, mai devreme sau mai târziu, chiar dacă nu ne place.

Ar trebui să tragem următoarea concluzie importantă: toate sunt legate de toate în Univers. Orice acţiune, fie ea cât de măruntă, în faptă, cuvânt sau gând, va avea un efect neîndoielnic, mai mare sau mai mic. Înţelegând aceasta, nu numai cu raţiunea, ci şi intuitiv, vom deveni mai înţelepţi. Soluţia îndreptării lumii şi a destinului personal stă în puterea şi răbdarea noastră.

Omul are dreptul să-şi cunoască motivele ascunse ale suferinţelor sale. Pentru aceasta, unii aleşi divini, clarvăzători cu har, fie clerici, fie laici, au primit puterea şi ştiinţa de a descoperi tarele trecutului nostru îndepărtat. Dumnezeu nu împiedică pe nimeni să le afle, tocmai pentru ca să nu se simtă nimeni nedreptăţit şi ca, aflând, să se poată însănătoşi spiritual. Apropiindu-se de înţelegerea divină, omul devine mai senin, mai responsabil. Capătă priceperea de a diminua sau elimina efectele păcatelor trecute.

LUAREA PĂCATELOR

Cele trei tipuri de păcate (individuale, ereditare, colective) se însumează sub numele de „blestemul de a te naşte om pe Pământ”. Orice om experimentează suferinţa. De aceea, din vechime, înţelepţii au înţeles că, pentru a scăpa de ea, trebuie oprită cauza suferinţei, adică păcatul. Au întocmit reguli morale şi religioase, pe care le-au împărţit semenilor.

Apărând minunatul Isus, s-a vădit un lucru miraculos, anume că un Maestru spiritual poate, dacă vrea, să ia asupra Lui şi să anihileze urmările păcatelor ce-l apasă pe om. Când efectua astfel de operaţii spirituale, Isus îi avertiza pe beneficiarii „preluării păcatelor” că le va fi mai bine numai dacă se vor îndrepta cu trup şi suflet către Dumnezeu şi vor urma Voinţa Divină în gând, vorbă şi faptă. Primeau graţia lui Isus, dar nu pe degeaba, ci trebuiau să plătească prin cucernicie şi smerenie.

«Isus i-a zis: „Iată că te-ai făcut sănătos; de acum să nu mai păcătuieşti, ca să nu ţi se întâmple ceva mai rău”. » (Ioan 5.14)

«Duhul necurat când a ieşit dintr-un om umblă prin locuri fără apă, căutând odihnă şi n-o găseşte. Atunci se duce şi ia cu el alte şapte duhuri mai rele decât el… şi starea din urmă a omului acesta ajunge mai rea decât cea dintâi... » (Matei 12.45)

Este adevărat că Isus, pe vremea când a trăit în Palestina, a preluat păcatele multor oameni, în primul rând ale apostolilor şi ucenicilor. Însă, aşa după cum El îi avertiza, nu putea să anihileze păcatele viitoare ale respectivilor. El distrugea numai efectele păcatelor trecute, despovărându-i de obstacole, întru o mai facilă evoluţie spirituală. Deci, Isus a preluat asupră-Şi păcatele unor persoane contemporane cu El, nicidecum ale întregii omeniri de atunci sau de acum.

Poate Isus să ne ia păcatele astăzi? Iubindu-l şi rugându-ne Lui, viaţa noastră se va îmbunătăţi şi vom fi ajutaţi să rezistăm dificultăţilor. După sinceritatea credinţei noastre, poate că ne va scurta suferinţele. Sau poate că nu. Dar, pentru a merita o astfel de favoare divină, trebuie să depunem efortul de a nu ne pierde credinţa în Bine, trăind în mijlocul atâtor rele, şi urmărind cu încăpăţânare să ne purificăm mintea, sufletul. Nu este de ajuns să fim botezaţi creştini ca să ne putem lăuda că „Mântuitorul ne-a luat păcatele asupra Sa”!

Prin botezul creştin ni se dă şansa să începem o viaţă nouă, curată, ceea ce ne va ajuta să ne ardem singuri păcatele vechi.

MÂNTUIREA DIN LANŢUL REÎNCARNĂRII

Isus nu prelua oricui păcatele, în schimb, atrăgea tuturor atenţia asupra efortului individual de a ne mântui sufletele. Unii au înţeles că, după moarte, ne aşteaptă o suferinţă sau o fericire eternă, fiecăruia după fapte. Desigur că dreptatea divină împarte sufletului după cum merită, dar Isus ne asigură că suferinţa nu este veşnică.

« „Adevărat, adevărat vă spun” le-a răspuns Isus, „oricine trăieşte în păcat este rob al păcatului. Dar robul nu rămâne pururea în casă…» (Ioan 8.34,35)

«Veţi cunoaşte adevărul şi adevărul vă va face slobozi. » (Ioan 8.31)

Mântuirea înseamnă eliminarea cauzelor suferinţelor viitoare. Fără mântuire, suferinţele vor urma întotdeauna păcatelor, într-un lanţ nesfârşit. Prin mântuire, aceste cauze vor fi anihilate şi suferinţa individului se va termina.

Dar ce se întâmplă când omul nu a reuşit să se mântuiască atâta vreme cât a trăit pe Pământ ? Iată alternativele posibile:

1. Păcatele sale vor continua să rodească pedepse şi în viaţa sufletului după moarte. Dar, cum nu este just (iar dreptatea divină este perfectă) ca la păcate limitate să urmeze pedepse infinite, ar însemna că, după sfârşitul lor, orice suflet va deveni curat ca o lacrimă. Această variantă este falsă, căci dacă mântuirea ar veni de la sine după moarte, omul n-ar mai trebui să se zbată a o dobândi pe Pământ.

2. După moarte, sufletul nu are posibilitatea de a expia în totalitate păcatele omului. Înseamnă că păcatele acumulate nici nu şi-au

manifestat efectele şi nici nu mai au condiţii să izbucnească. Un asemenea suflet ar fi veşnic chinuit, simţind apăsarea păcatelor trecute, dar neavând niciun mijloc de a le ispăşi. Pe de o parte, constatăm o eternizare a suferinţei, urmând unor greşeli limitate, iar pe de altă parte, o blocare a lanţului cauzalităţii universale. Această situaţie nefirească este clarificată de logica bunului simţ astfel: sufletului trebuie să i se ofere şansa reîntoarcerii pe Pământ într-un trup de om pentru a se curăţi de păcatele trecute. Acesta este fenomenul natural al reîncarnării. Este singura soluţie pentru a ajuta sufletul să se purifice, pentru a duce o viaţă fericită după moarte.

Ajunşi aici, o altă întrebare ne poate alimenta deznădejdea: dacă, după o viaţă virtuoasă, chiar şi fericirea cerească este efemeră, datorită reîncarnării, atunci mai merită să depunem eforturi ca să o obţinem? Răspunsul e simplu: eternizarea fericirii cereşti trebuie să fie ţelul nostru suprem, adică evitarea unei alte încarnări a spiritului nostru. Iată că, pe firul logicii, am ajuns la concluzia religiilor orientale: scopul urmărit de spirit este „eliberarea de lanţul reîncarnărilor", chiar dacă efortul se va întinde pe durata a câtorva vieţi de căutare a perfecţiunii. Aceasta este „mântuirea" de care vorbea Isus, mântuirea sufletului de necesitatea reîntrupării.

Numai un om neserios poate refuza efortul de îmbunătăţire personală pe motiv că „oricum se va mai reîncarna"! Este un argument la fel de fals precum acela că „doar o viaţă are omul şi de-aceea nu trebuie să-şi refuze nici un capriciu". Virtutea a fost întotdeauna mai dificilă decât dezmăţul. Iar păcătoşii îşi găsesc întotdeauna justificări pentru slăbiciunile lor.

Am putea să concluzionăm că datorită karmei, adică mecanismului automat al efectelor care urmează cauzelor, spiritul se reîncarnează pentru a se purifica. Această idee conţine un adevăr, dar nu epuizează subiectul.

Nu atât karma este motivul principal al încarnărilor, ea fiind un efect secundar al acestora. Motivul real al reîncarnărilor este, în primul rând, dorinţa lui Dumnezeu de a crea lumea. Domnul Dumnezeu vrea să apară noi fiinţe în fiecare clipă. Dacă spiritele nu s-ar încarna, cum s-ar mai continua viaţa în Univers? În al doilea rând, Dumnezeu vrea ca spiritul să dobândească experienţe fizice diverse, ce îl fac mai inteligent, mai înţelept şi îi dăruie o personalitate puternică.

Dacă ar fi după merit, nimeni nu s-ar mântui de ciclul reîncarnărilor, karma fiind un cerc vicios care se perpetuează la nesfârşit. De aceea, în marea Sa bunătate, Dumnezeu opreşte la momentul cuvenit acest ciclu, atunci când spiritul s-a curăţat suficient de mult de mizeriile pământeşti din sutele de vieţi umane parcurse...

EFORTUL SPIRITUAL INDIVIDUAL

Binecuvântarea divină nu vine oricând şi pentru oricine. Este nevoie ca omul să se fi purificat în prealabil, adică să devină cât mai receptiv la influenţele divine. Un om impur din punct de vedere spiritual rezonează uşor cu mizeriile, cu iadul, aducându-le şi în viaţa sa. Purificarea este singura garanţie că omul se apropie de Voinţa Divină în gând, vorbă, faptă. Fericirea adevărată apare atunci când omul primeşte în suflet binecuvântarea lui Dumnezeu, adică Duhul Sfânt.

Dar ce înseamnă această „purificare" de care depinde fericirea noastră omenească şi cea spirituală ?

A nu greşi prea mult în faţa Legilor Divine reprezintă deja primul semn de purificare, căci pentru a duce o viaţă morală e nevoie de multă voinţă, inteligenţă, iubire. Un spirit ferm hotărât să evolueze rapid îi va ţine în frâu omului în care este întrupat toate pornirile spre rău, spre imoralitate. Cu alte cuvinte, omului nu-i vine să fure, nu-i vine să ucidă, nu-i vine să comită un adulter, nu urăşte, nu dispreţuieşte, nu este trufaş ş.a.m.d.

Deseori, purificarea morală nu se manifestă ca un proces conştient şi voluntar, ci ea survine pe parcursul unei vieţi presărate cu multe experienţe amare. Lacrimile nu purifică doar ochii, ci mai ales sufletul. Alteori, suferinţele îl înrăiesc pe om şi îi agravează situaţia spirituală. Oare, după câte vieţi îşi va „arde" spiritul toate păcatele grele adunate prin nefericire şi instigare demonică?

Anumite creaţii culturale sau artistice (cărţi, filme, piese de teatru, opere plastice etc.) ori evenimente deosebite ne pot induce stări de spirit extraordinare, de catarsis. Avem pentru câteva clipe intuiţia unor trăiri înălţătoare, greu de exprimat. Ceva în noi se mişcă, ceva viu şi măreţ. Aceste stări de catarsis ne purifică şi ele, dar au un efect de scurtă durată. Se impune efortul nostru conştient şi permanent întru înnobilarea sufletului.

Unele metode ale disciplinelor iniţiatice promit purificarea rapidă a karmei şi dobândirea de puteri suprafizice. Totuşi, nici una dintre ele nu ne garantează obţinerea stării de curăţenie lăuntrică; ne pot ajuta, dar ne pot deveni şi o piedică. Aceasta depinde de om şi de calitatea spiritului său...

SUPRAOMUL

A vorbi despre perfecţiune nu reprezintă un lucru romantic sau inutil. În fiecare suflet se află sădit şi bine ascuns un ideal de perfecţiune. Orice domeniu cuprinde şi criterii de performanţă. Dar există cu adevărat omul „perfect" ? Este clar că nu putem găsi toate calităţile umane posibile într-o singură fiinţă.

Se spune că omul perfect are aura de protecţie perfect consolidată, capabilă să respingă toate agresiunile energetice din exterior. Agresiunile

energetice pot avea efecte mentale, psihice sau vitale. Ele pot provoca: gânduri perverse, contrare interesului propriu şi binelui general; ură, mânie, disperare; manifestări de boală pentru care nu există explicaţii medicale.

Trăim într-un ocean de energii. Tot ce este viu în Univers primeşte şi emite energie. Chiar şi gândul este o formă de energie, deosebit de rafinată. Mintea noastră suportă un asalt permanent de idei care nu ne aparţin. Unele dintre ele sunt produsul altor minţi omeneşti, orientate către noi. Altele vin de la spiritele din astral (ele însele, nişte „energii inteligente").

Ce se întâmplă când suntem loviţi cu fluxuri mentale nocive? Dacă biocâmpul nu se mai poate apăra şi este penetrat, mintea „ni se întunecă" – raţionamentele noastre nu mai au profunzime, ne slăbesc intuiţia şi creativitatea, apar ideile fixe şi un comportament inconstant. De aici rezultă alegerile greşit făcute, conflictele fără motivaţie, atitudinile nepotrivite. Ar fi ideal să simţim când suntem influenţaţi în a lua o decizie greşită! Am putea alege imediat varianta opusă de acţiune, cea corectă. Dar, oare, putem noi separa gândurile proprii de cele venite din afară?

Cu toţii ştim cum a fost Isus Cristos ispitit de entităţile satanice pe timpul celor 40 zile de asceză totală. O aflăm din Sfânta Evanghelie (Matei 4). Dar putem înţelege mai mult: Mântuitorul era mereu supus influenţelor subtile malefice...

Iată, El putea înmulţi pâinile, dar tot El flămânzea, căutând niscaiva smochine sălbatice. „Porunceşte pietrei acesteia să se facă pâine !", Îl tot îndemna Diavolul. Totuşi, Isus ştia că Dumnezeu Îl îndemna să producă miracole doar ca semne divine, lipsite de intenţii egoiste.

Tot El potolea furtuna şi mergea pe mare, dar, în acelaşi timp, se ascundea abil de iudeii ce L-ar fi vrut mort. A preferat să dispară din ochii lor, decât să-i respingă prin forţele Sale suprafizice. „Aruncă-te de pe streaşina Ierusalimului şi Dumnezeu Îţi va scăpa viaţa !", Îl ispiteau Diavolii. Isus ştia, însă, că tot ce Îi cerea Tatălui Său Ceresc trebuia să fie perfect justificat.

Ultima ispitire a fost şi cea mai dură. Înainte de a fi prins, în grădina Ghetsimani, a fost tentat să-şi vândă sufletul Satanei. Dumnezeu nu-l mai putea salva – destinul Său fusese pecetluit. Mai avea o singură scăpare: „Îţi voi da împărăţia lumii, dacă te vei închina mie!", Îl ademenea Tartorul. Cât de greu a învins Isus ispita satanică! „Sudoarea I se făcuse ca nişte picături mari de sânge care cădeau pe pământ." (Luca 22.44)

Dar a învins! A respins asaltul hipnotic al celui mai puternic duşman! Şi a fost glorificat ca primul om perfect din istorie! Cel care îşi controla desăvârşit gândurile şi faptele, pentru a nu contraveni Ordinii dorite de Creatorul Suprem... Cine altul putea face la fel? Apostolul Petru, ispitit şi el de diavol, urma să-şi tăgăduiască Învăţătorul peste doar câteva ore...

Nu este deloc simplu, pentru cineva cu un fond spiritual elevat, să nu se lase pătat de mizeriile acestei lumi şi de fiinţele perverse omniprezente. Se poate aştepta să fie agresat verbal, energetic-subtil sau chiar fizic de oameni manipulaţi de „inteligenţele" demonice. Cu cât omul se situează pe o mai înaltă poziţie spirituală, cu cât este mai bun, mai cinstit, mai frumos sufleteşte, cu atât este mai aprig atacat de forţele Întunericului, invidioase pe lumina pe care o răspândeşte. Se dă o luptă fără odihnă cu duşmanii Luminii, mânaţi de o ură năprasnică împotriva Divinităţii, cârcotaşi ce ar dori să distrugă orice dovadă a existenţei lui Dumnezeu, să anihileze pe oricine îşi afirmă prin fapte aderenţa la valorile supreme ale Binelui, Frumosului şi Adevărului Divin. Lupta este reală, dar idealul pe care îl slujim cu curaj merită tot acest sacrificiu. Avem încredere în victorie, căci nu-i nevoie de altceva decât de perseverenţă în a urma Lumina. Astfel, nu vom rămâne niciodată în Întuneric...

Nu ne putem opri să ne gândim acum la alţi „învăţători", „iluminaţi", „maeştri spirituali", „guru" etc., care şi-au asumat o misiune prin care aspiră să aducă semenilor câteva raze din lumina divină. Din păcate, unele dintre aceste persoane nu se ridică la nivelul pretenţiilor spirituale pe care le au. După un început promiţător în inaugurarea unei noi căi spirituale, sau în clarificarea şi actualizarea unor concepte ori practici religioase, sau în sintetizarea unor orientări spirituale diverse, ei pot eşua în abisul unor tentaţii pământeşti. Fie dedându-se prea multor plăceri trupeşti, fie folosindu-şi puterile în scopuri malefice, fie manipulând oamenii în dauna lor, fie căzând în patima strângerii şi cheltuirii de averi, întotdeauna drama acestor suflete căzute este resimţită de Spiritele Superioare ca o înfrângere a forţelor Binelui. Cât de greu se construieşte un destin de îndrumător spiritual şi cât de uşor se poate el perverti în iureşul lumesc! Câte eforturi fac îngerii ca să-i îndrepte pe aceşti mari rătăciţi! Abia la Judecata de Apoi se analizează complet, cu divină dreptate, cât mult bine, dar şi cât rău a adus respectivul „maestru" discipolilor săi şi câte mai are spiritul lui de ispăşit de acum încolo pentru dezastrul uman pe care l-a lăsat pe Pământ...

2002

DE CE TEOLOGIA CREŞTINĂ RESPINGE REÎNCARNAREA

În religiile orientale cheia de boltă a credinţei religioase este „metempsihoza sufletului”. Conform acestei credinţe, sufletul călătoreşte prin lumea materială, născându-se într-un corp, apoi în altul, între timp poposind înspre odihnă pe tărâmul inefabil al spiritelor. Dumnezeu este Ţinta finală a acestui voiaj astral, precum şi Farul călăuzitor pe drumul evoluţiei spirituale.

Ignorând această viziune, religia creştină are puţine de spus despre reîncarnarea sufletului. Fiind un subiect important din punct de vedere teologic, ne întrebăm de ce nu este menţionat în Biblie, de ce nu este combătut, precum alte obiceiuri şi credinţe păgâne... De ce Mântuitorul Isus nu ne-a avertizat sub nici o formă împotriva doctrinei reîncarnării, atât de răspândite în Orient de mii de ani? Nici o nouă teorie despre nemurire nu ar fi putut face abstracţie de ea, fie şi numai pentru a o critica... Fără a încerca să răspundă la aceste „speculaţii”, teologii creştini îşi menţin părerile rigide, avându-şi originea în istoria timpurie a creştinismului.

La începutul Erei Noastre credincioşii erau mult mai înclinaţi să dea crezare conceptului reîncarnării spiritului. Nu din naivitate, ci ascultând predicile unor mari învăţaţi ai timpului. Principalul responsabil cu răsturnarea acestui curent ideologic nu a fost un om al Bisericii, ci un împărat puternic şi plin de ambiţii lumeşti, Justinian al Bizanţului. La acea dată, Imperiul Roman era divizat în două părţi, una cu capitala la Roma, cealaltă la Constantinopol. Abia se încheiase Bătălia pentru Italia, când armata împăratului bizantin distrusese Imperiul Ostrogot în lupta de la Taginae. Justinian era în culmea gloriei.

Este anul 553 d.C. Împăratul îi cere Papei Vigilius (ţinut forţat de mult timp la Constantinopol) să convoace o mare adunare a Bisericilor creştine din toate teritoriile Imperiului. Pe fondul disensiunilor mai vechi dintre Papă şi perechea imperială şi întrucât Prea-fericitul insistă să fie chemaţi cât mai mulţi reprezentanţi ai episcopilor din Est şi Vest, amânând astfel întâlnirea, Justinian convoacă el însuşi Conciliul Ecumenic (al cincilea de la decretarea creştinismului ca religie oficială a Imperiului Bizantin, la Niceea, în anul 325 D.C. şi al doilea ţinut la Constantinopol). Adunarea, deşi numeroasă, nu este reprezentativă. Cu excepţia Papei Vigilius, nici un episcop din Vest nu este prezent. În plus, Justinian are grijă să cheme mulţi clerici dintre cei obedienţi ai poruncilor imperiale. Ca un gest de protest, Întâi-stătătorul Bisericii de Apus nu asistă la lucrările Conciliului. Lucrările se ţin timp de câteva săptămâni într-o atmosferă tensionată, încheindu-se cu un text votat şi semnat de cei prezenţi şi de împăratul Justinian, dar nu şi de Papă.

Astfel, împăratul îşi întărea puterea politică pe care i-o da simbioza cu Biserica oficială, într-un peisaj creştin cu nenumărate secte în permanente controverse teologice.

În textul adoptat este vorba de tranşarea controversei „celor trei capitole", prin care trei cărturari creştini sunt condamnaţi ca eretici. Dar mai este ceva foarte grav pentru evoluţia ulterioară a omenirii: condamnarea ca blasfemie a învăţăturilor lui Origen.

Origen [1] (185 - 254 d.C.) fusese unul dintre cei mai proeminenţi Părinţi ai Bisericii Creştine originare, un prolific exeget al scripturilor biblice şi martir al credinţei. El vorbise răspicat şi în termeni inconfundabili despre pre-existenţa sufletului înainte de naştere :

«Dumnezeu a modelat din aceeaşi esenţă spirituală, precum olarul din acelaşi lut, unele persoane onorabile şi altele neonorabile pe baza meritelor lor anterioare.» (De Principiis - Cartea III, cap. I, 21) [2]

«...în legătură cu cei doi fraţi nu mi se pare a fi o nedreptate divină aceea că s-a spus înainte ca ei să se nască „cel mai în vârstă îl va sluji pe cel mai tânăr", dacă ne dăm seama că Iacob merita dragostea Domnului ca răsplată pentru viaţa sa anterioară... Aceeaşi măsură se aplică tuturor, pentru că dreptatea Creatorului este în toate. Deci fiecare fiinţă poartă cauzele diferenţierii în sine, dinaintea naşterii în trup. » (De Principiis - Cartea II, cap. IX, 7) [3]

«Nu vi se pare mai de bun-simţ că fiecare suflet, din motive misterioase - şi acum vorbesc în acord cu opiniile lui Pitagora, Plato şi Empedocle - intră în corpul său uman fiind influenţat de faptele sale trecute? » (Contra Celsum, Cap.XXXII) [4]

La cel de-al doilea Conciliu Ecumenic de la Constantinopol se decretează „Anatema împotriva lui Origen" – prin vot. Iată câteva dintre punctele doctrinei lui Origen ce sunt respinse ca erezii :

- Pre-existenţa sufletelor înainte de a lua trup de carne;
- Oamenii pot deveni, după moarte, îngeri sau demoni;
- Corpul înviat al lui Cristos era din materie eterică şi în formă de sferă, precum vor fi corpurile tuturor celor înviaţi după moarte;
- La Judecata de Apoi nu mai există materie grosieră, lăsând loc numai spiritului;
- Pedeapsa sufletelor păcătoase după moarte nu este veşnică.

Ce mult ar fi însemnat pentru avântul spiritualităţii întregii planete ca aceste adevăruri să fie adoptate oficial de religia creştină şi nu considerate incomode...! Ele ar fi orientat mentalitatea occidentală încă de pe atunci către înţelegerea şi acceptarea incomodei, dar justei legi cosmice a reîncarnării.

În fine, prin intrigi neelucidate de istorici, Papa Vigilius este forţat să semneze actul şi i se permite să plece. Moare pe drumul de întoarcere

[1] http://www.iep.utm.edu/origen-of-alexandria/
[2] http://www.newadvent.org/fathers/04123.htm
[3] http://www.newadvent.org/fathers/04122.htm
[4] http://www.gnosis.org/library/orig_cc1.htm

către Roma. Biserica acceptă validitatea anatemei, care devine o dogmă neschimbată timp de aproape 1500 ani.

Ce să mai adăugăm la această poveste tristă, dar adevărată? Cel mult, o concluzie de bun-simţ: reprimarea învăţăturii despre pre-existenţa şi reîncarnarea sufletului nu are autoritate ecleziastică şi divină, ci este o farsă a istoriei. Este un fapt împlinit pe care teologia creştină nu a mai avut îndrăzneala să-l conteste făţiş. Ştim însă că timpul este cel mai dur chirurg. El extirpă fără milă toate tumorile din gândirea omenească, atunci când vine sorocul pentru regenerarea credinţei.

2002

SPIRITISMUL ÎN CREŞTINISM

INTRODUCERE

Spiritismul îşi are rădăcini adânci în spiritualitatea orientală multimilenară. Şamanismul civilizaţiilor primitive de pe toate continentele este, şi el, strâns împletit cu practici spiritiste. Putem spune că spiritismul, aşa cum este cunoscut occidentalilor, nu este ceva nou în cultura omenirii, ci doar o adaptare modernă a tradiţiilor religioase de pe întregul glob pământesc.

Spiritismul se ocupă cu legătura dintre oamenii vii şi cei morţi, adică, mai corect spus, spiritele. Marea majoritate a spiritelor evoluate au fost odată oameni. Noi, de asemenea, vom redeveni, după moarte, spirite libere. În acest sens, spiritismul este un mod de a ne descoperi de unde venim, de ce suntem aici şi încotro ne îndreptăm. Fără a fi o religie în sine, această doctrină le explică şi stă la baza tuturor religiilor.

Întregul efort civilizatoric al omului se sprijină pe îndrumările şi ajutorul spiritelor. Cine, oare, îl îndeamnă să creeze bunuri culturale sau să-şi instruiască semenii? Să fie instinctul animalic de supravieţuire? Nu, omul nu are nevoie de spiritualitate ca să vieţuiască. La ce bun să se sacrifice pe altarul unei idei ştiinţifice, ideal social sau opere de artă? Este clar că raţiuni superioare îi obligă pe oameni să se organizeze, să-şi transmită experienţele şi să-i educe pe tineri. Cum viaţa omului este prea scurtă, el nu construieşte viitorul pentru sine, ci pentru spiritele ce se vor întrupa în copiii lumii de mâine. Aceste spirite, ce deocamdată îşi aşteaptă dreptul la viaţă, ne dau şi ele ghes să ne îngrijim de viitor !

SPIRITISMUL CREŞTIN

Biserica creştină are sfânta misiune de a conduce lupta oamenilor împotriva răului de pe Pământ. Ea oferă mângâiere sufletească şi înţelepciune de viaţă. Apropie oamenii de Cer şi îi face mai puţin dependenţi de teluric. Îi familiarizează cu lumea de Apoi, ajutându-i să treacă „dincolo” cu cugetul împăcat şi fără teamă. Le transmite îndemnurile de viaţă ale sfinţilor care au murit şi care mai trăiesc. De aceea, este de neînţeles înverşunarea cu care unii creştini se ridică împotriva doctrinei spiritiste! Dacă ei se referă doar la practicile spiritiste empirice şi fără ghidare divină (cu măsuţa, cu ciocănituri, cu materializări de fantome etc.), atunci au dreptate să dezaprobe astfel de experimente dubioase. Ele nu au valoare spirituală deosebită, fiind uneori doar o joacă, una cam periculoasă.

Noi acordăm spiritismului un înţeles mai nobil. Spiritismul cuprinde munca de luminare a minţii oamenilor prin mesaje primite de la Spiritele Superioare, aflate în slujba Domnului Dumnezeu. În cadrul acestui spiritism divin s-au născut nemuritoarele opere ale lui Allan Kardec -

„Cartea Spiritelor”, B.P.Haşdeu - „Sic Cogito”, Scarlat Demetrescu - „Din tainele vieţii şi ale universului” ş.a. Aceste scrieri înalte ajută la apropierea înţeleaptă a omului de Creator, fiind concordante cu îndemnurile biblice.

Cartea Cărţilor nu contrazice noţiunile spiritiste, ci ele transpar deseori din ea, încât putem spune, fără a greşi, că religia creştină este îmbibată de fenomene spiritiste! Iată argumentele Scripturii, destinate însă numai celor ce au urechi de auzit, ochi de văzut şi minte de priceput:

1

Întâi, dematerializarea cadavrului lui Isus Cristos, adică transformarea corpului Său fizic în energie – fenomen spiritist.

Dovada transmutării atomilor fizici în energie pură este chiar întipărirea „radioactivă” a trupului şi chipului Mântuitorului pe giulgiul de înmormântare, actualmente păstrat în oraşul Torino.

2

Pe urmă, cele câteva apariţii ulterioare ale lui Isus în faţa ucenicilor, adică materializarea spiritului Său.

Materializarea completă a unui duh necesită un aport imens de energie şi de aceea Isus n-a revenit decât ocazional şi pe durate scurte. El şi-a făcut apariţia doar în răstimpul celor 40 zile de la moartea Sa fizică. În doctrina spiritistă se ştie că, în acest interval, spiritul mai este încă înconjurat de învelişul de materie fină eterico-astrală, iar apoi spiritul se eliberează şi de ultimele resturi materiale. (Parastasul creştin de 6 săptămâni sărbătoreşte tocmai acest eveniment spiritual). Materializările spiritului Său s-au sprijinit pe acest masiv aport energetic duhual.

3

Că nu a fost o revenire la viaţă a corpului mort, ci doar fenomene spiritiste**,** o confirmă indirect şi Apostolul:

«Dar, pe când călătorea el şi se apropia de Damasc, o lumină din cer, ca de fulger, l-a învăluit deodată. Şi, căzând la pământ, a auzit un glas zicându-i: „Saule, Saule, de ce Mă prigoneşti?”. Iar bărbaţii care erau cu el pe cale stăteau înmărmuriţi auzind glasul, dar nevăzând pe nimeni.» (Faptele Apostolilor 9.3,4,7)

4

Ce ne mai dezvăluie Scriptura? Isus nu a fost singurul „înviat” (adică spirit materializat), ci au mai fost şi alţii:

«Şi iată, catapeteasma templului s-a sfâşiat în două de sus până jos, pământul s-a cutremurat şi pietrele s-au despicat. Mormintele s-au deschis şi multe trupuri ale sfinţilor adormiţi s-au sculat. Şi, ieşind din morminte, după învierea lui [?!?], au intrat în cetatea sfântă şi s-au arătat multora.» (Matei 27.51-53)

5

Însuşi Apostolul Ioan îi sfătuia pe primii adepţi creştini cum să cerceteze lumea spiritelor**,** nicidecum nu le interzicea:

«Iubiţilor, nu daţi crezare oricărui duh, ci cercaţi duhurile dacă sunt de la Dumnezeu... » (1 Ioan 4.1)

Fiindcă Apostolii, ei înşişi, erau conduşi de vocile Spiritelor Divine:

«Un Înger al Domnului a vorbit lui Filip şi i-a zis: „Scoală-te şi du-te spre miazăzi, pe drumul care pogoară spre Ierusalim spre Gaza şi care este pustiu.» (Faptele Apostolilor 8.26)

6

Însuşi Apostolul Pavel confirmă harul pe care îl au unele fiinţe alese să comunice cu spiritele. Nu este obligatoriu ca aceste persoane rare să facă parte din breasla clericilor, ci ele au fost alese de Dumnezeu după alt criteriu:

«Că unuia i se dă prin Duhul Sfânt cuvânt de înţelepciune, iar altuia, după acelaşi Duh, cuvântul cunoştinţei. Şi unuia i se dă, întru acelaşi Duh, credinţă, iar altuia darurile vindecărilor, întru acelaşi Duh; unuia faceri de minuni, iar altuia, proorocie; unuia deosebirea duhurilor [...]» (1 Corinteni 12.8-10)

7

În sfârşit, Însuşi Isus Cristos le-a dezvăluit celor apropiaţi secretul reîncarnării - fundamentul doctrinei spiritiste:

« [Ioan Botezătorul]...va merge înaintea Lui cu duhul şi cu puterea lui Ilie …» (Luca 1.17)

«Şi ucenicii L-au întrebat: Pentru ce zic cărturarii că trebuie să vină mai întâi Ilie? Iar El le-a răspuns: Ilie într-adevăr va veni şi va aşeza la loc toate. Eu însă vă spun vouă că Ilie a şi venit, dar ei nu l-au cunoscut, ci au făcut cu el câte au voit... Atunci au înţeles ucenicii că Isus le-a vorbit despre Ioan Botezătorul.» (Matei 17.10-13)

8

Deseori ucenicii încercau să înţeleagă cauzele profunde ale mizeriei umane, după cum îi învăţase Isus:

«Ucenicii Lui L-au întrebat: „Învăţătorule, cine a păcătuit: omul acesta, sau părinţii lui, de s-a născut orb?” » (Ioan 9.2)

Nu puteau să-i pună această întrebare decât dacă fuseseră iniţiaţi în doctrina „karmei”, a cauzei şi efectului obligatoriu. Conform acesteia, suferinţa poate fi generată de păcatele fiinţei înainte de a se naşte**,** adică ale omului în care spiritul a fost încarnat în viaţa anterioară.

Încheiem aici demonstraţia bazată pe cuvintele Bibliei precum că religia creştină este clădită pe concepţia spiritistă. Dar, nici nu era nevoie de atâtea argumente. Preoţii ar putea recunoaşte că ei înşişi lucrează tot timpul cu spiritele. Îi invocă pe Isus Cristos şi pe Maica Domnului, fac slujbe pentru sfinţii din calendar. Aceştia nu reprezintă simple nume sau icoane, ci scântei din înţelepciunea dumnezeiască, adică spirite deosebit de înalte, cu o vibraţie extrem de puternică.

Şi atunci, cine şi de ce se teme de spiritism ?...

2002

DIALOG VIRTUAL
despre Reîncarnare şi Karmă

Motto: «*Căci voi, care de multă vreme s-ar fi cuvenit să fiţi învăţători, aveţi iarăşi trebuinţă ca cineva să vă înveţe cele dintâi începuturi ale cuvintelor lui Dumnezeu şi aţi ajuns să aveţi nevoie de lapte, nu de hrană tare. Pentru că oricine se hrăneşte cu lapte este nepriceput în cuvântul dreptăţii, de vreme ce este prunc. Iar hrana tare este pentru cei desăvârşiţi, care au prin obişnuinţă simţurile învăţate să deosebească binele şi răul.* » (Epistola către Evrei a Sfântului Apostol Pavel cap.5, 12-14)

Un părinte profesor de teologie creştină a avut amabilitatea să studieze atent religiile orientale şi bibliografia spiritistă, trecând prin sita propriei raţiuni unele aspecte care i se păreau contradictorii în ce priveşte doctrina reîncarnării. În întrebările logice pe care le pune într-un articol de pe internet[5] deducem bunăvoinţa sa de a o înţelege. Domnia sa nu manifestă aroganţa specifică altor colegi de-ai săi, cauzată de ignoranţă, iritare şi teamă. Totuşi, prezintă într-un mod mecanic conceptele de karmă şi reîncarnare, ca şi cum acestea ar fi nişte ideologii imperfecte ale unor novici semidocţi.

De fapt, problematica atinsă aici este una foarte profundă, legată de tainele Creaţiei divine şi nu trebuie abordată deloc cu suficienţă intelectuală. Poate însă că scrierile religioase orientale nu au reuşit să demonstreze pe înţelesul nostru toate implicaţiile acestei doctrine. Poate că nici spiritismul modern nu i-a abordat toate subtilităţile. Vom încerca în cele de mai jos să completăm aceste posibile lipsuri teoretice ale înaintaşilor noştri întru spiritualitate sau posibile lacune de atenţie şi documentare ale cititorului. Când este sincer şi plin de aspiraţie către Dumnezeu, zbuciumul raţiunii dă roade bune în aflarea adevărului...

Obiecţii raţionaliste şi creştine faţă de problema reîncarnării

Pr. Dr. Nicolae Achimescu

Şi răspunsuri raţionaliste şi liber-cugetătoare de Răzvan Petre

a) Cum se împacă ideea de reîncarnare a permanent aceloraşi suflete cu faptul că oamenii se înmulţesc, cu faptul că în ultimele mii de ani chiar s-au înzecit? Conform doctrinei despre reîncarnare, numărul sufletelor nu este constant? Conform logicii, şi anume că din egal rezultă egal, ar trebui ca, în realitate, numărul sufletelor să rămână constant.

[5] http://www.crestinortodox.ro/editoriale/obiectii-rationaliste-crestine-fata-problema-reincarnarii-70064.html

Numărul sufletelor este infinit şi creşte în permanenţă. Grupurile de suflete se mută de pe o planetă pe alta, la anumite intervale de timp, după câte o etapă evolutivă. Există îngeri care supraveghează permanent demografia. Astfel se explică de ce, după războaie, când numărul bărbaţilor este scăzut, se nasc foarte mulţi băieţi, fapt observat statistic, dar inexplicabil altfel.

b) O altă obiecţie: de ce nu ne putem aminti direct (fără hipnoză, fără medium etc.) şi pe deplin de existenţa noastră anterioară?

La naştere se creează o minte nouă, cu o memorie nouă. Amintirea vieţilor trecute este depozitată însă în spirit, nu în minte. Mintea conştientă (egoul) şi spiritul (supraconştientul) sunt instanţe psihice diferite. Reamintirea altor încarnări poate apare numai la persoanele cu o conformaţie mintală specială sau în cazul hipnozei regresive, în care este facilitat contactul cu memoria akasha individuală, depozitara amintirilor din alte vieţi.

Acest răspuns ar putea crea imediat alte întrebări, la care răspundem la sfârşitul articolului, sub titlul „Nemurirea sufletului sau a spiritului?”.

c) Unde ne vom afla după moartea trupului? Câtă vreme vom poposi în această altă lume, aşa cum pretind adepţii doctrinei reîncarnării? Cine decide durata de timp până la o nouă reîncarnare?

După moartea trupului, spiritul va vieţui în lumea spiritelor. Aceasta este un fel de anticameră a lui Dumnezeu. Pentru a intra în Împărăţia lui Dumnezeu, spiritele trebuie să se purifice suficient prin încarnările terestre şi apoi prin o viaţă exemplară de spirit liber.

Durata de timp între încarnări este variabilă de la un spirit la altul. Un spirit imatur se va grăbi să se încarneze oriunde, în orice condiţii, pentru că se grăbeşte să acumuleze experienţe. Un spirit matur îşi va alege mai atent părinţii şi destinul, ca să nu decadă faţă de actuala sa poziţie spirituală. Decizia reîncarnării este luată în primul rând de Seniorii karmei, îngeri foarte înţelepţi, de comun acord cu spiritul.

d) Se vor reîncarna şi aceia pe care eu îi iubesc şi care mor înaintea mea, sau după mine, sau în aceeaşi perioadă cu mine? Ar putea fi posibil ca perioada de reîncarnare să fie diferită, încât să nu ne mai întâlnim niciodată?

Toţi se vor reîncarna, la momentul potrivit, stabilit de Divinitate. De obicei, reîncarnările se fac în grup. Este foarte posibil ca spiritele reîncarnate să nu se mai întâlnească în lumea oamenilor. Totuşi, în general, reîntâlnirile sunt destul de frecvente, chiar dacă oamenii nu le conştientizează ca atare.

e) Cum ar putea explica reventismul (*doctrina „revenirii” în trup, pe baza karmei – n.n.*) anumite cazuri concrete, de pildă faptul că Atila şi Gingis Han şi-au păstrat tronul până la sfârşitul vieţii, în vreme ce Hristos a murit pe cruce, sau Socrate a trebuit să bea pocalul cu otravă? În acest caz, schema nu mai funcţionează. Probabil că ar mai trebui spus că, în existenţele lor anterioare, Atila şi Gingis Han ar fi trebuit să fi fost chiar măreţi eroi ai virtuţii. Însă în această situaţie, ar trebui să ne lămurim de ce în existenţa lor de acum au căzut aşa brusc din starea lor virtuoasă într-o stare

de brutalitate, în care totuşi ar trebui protejată identitatea persoanei. Iar în cazul lui Hristos argumentarea ar trebui să fie inversă. Dar probabil că acest lucru nu l-ar îndrăzni nimeni aşa de uşor.

Nu trebuie să gândim mecanic. Karma este pusă în aplicare de nişte entităţi astrale inteligente. Iar oamenii au liber arbitru să facă ce îi taie capul. În plus, ei suferă nenumărate influenţe din partea mediului, a educaţiei şi a spiritelor din lumea invizibilă. Conduita omului nu este previzibilă decât în cazul rar al persoanelor optimizate mental, care au o bună legătură informaţională între minte şi spirit. În viaţă au loc şi accidente, lumea nu este ca un mecanism perfect. Reîncarnarea şi karma explică multe, dar nu sunt cauza tuturor evenimentelor.

Creştinismul are şi el multe pilde şi teorii valabile. Mai ştim, tot de la Isus, că Pământul e stăpânit de cel rău, aşa că nu ne mirăm că lumea este întoarsă cu susul în jos, iar dreptatea divină pare că nu mai există. Dar justiţia divină se manifestă impecabil şi implacabil tocmai prin legea karmei şi reîncarnare, în perioade de timp uneori mai mari decât durata vieţii umane.

f) O problemă complicată pentru adepţii doctrinei reîncarnării o reprezintă şi soarta copiilor decedaţi la o vârstă fragedă sau chiar a celor născuţi morţi. Potrivit învăţăturii reventiste, spiritul trebuie să-şi caute o anumită mamă pe pământ şi să „intre" în embrionul acesteia aproximativ în luna a şasea. Apoi, la naştere, el se renaşte odată cu copilul şi îşi reîncepe noul curs al vieţii. Însă, conform mărturiei unanime a „spiritelor", copiii rămân copii şi în cazul în care mor la o vârstă fragedă, urmând ca, pe parcursul unei îndelungate acţiuni educaţionale în viaţa de dincolo, să ajungă spirite desăvârşite. Dacă totuşi anumite spirite în „viaţa" de milenii, după puţine săptămâni sau luni de viaţă pe pământ, se reîntorc deja în viaţa de dincolo şi uită tot ceea ce s-a întâmplat anterior, nu gândesc, nu vorbesc şi abia după o lungă perioadă de educaţie pot redeveni „spirite desăvârşite" - fără să cunoască nimic, însă, despre existenţa lor prenatală -, atunci este vorba despre un proces deosebit de dificil.

În care „mărturii unanime" spiritele copiilor stagnează în această stare?! Ar putea fi vorba despre unele mesaje primite de părinţii îndureraţi, care nu ar fi putut accepta că copilul lor devenise un spirit matur, ci voiau să-l perceapă ca pe un copil. Iar spiritul le-a făcut pe voie, luând forma de copil, pentru a le uşura înţelegerea mesajului spiritist.

În realitate, după cel mult câteva luni, spiritul copilului decedat îşi revine complet la măreţia sa anterioară de spirit universal. În plus, să nu uităm că forma reală a spiritului nu este cea fantomatic-umană, ci una sferică. Acest lucru este atestat de apariţiile de globi luminoşi în fotografiile de amatori din ultimii ani, care nu sunt altceva decât forme naturale de spirite.

De obicei, copiii decedaţi se reîncarnează rapid, ca o recompensă din partea Divinităţii pentru eşecul iniţial. Spiritele ajung desăvârşite prin reîncarnări terestre, nu numai prin „educaţie în viaţa de dincolo". Le este foarte clar că numai acumulând experienţe pământeşti pot evolua, chiar dacă metoda aceasta e plină de riscuri spirituale, de a se impurifica şi degrada energetic.

La un moment dat, prin nivelul de experienţă şi purificare atins, spiritul este apt de a alege să nu se mai reîncarneze pe Pământ. Şi atunci se poate întâmpla ca ultima încarnare terestră să fie într-un trup de copil care va muri, pentru ca spiritul să ispăşească ultimul mic rest de karmă. Dar îl aşteaptă nenumărate alte etape evolutive în nesfârşitul drum către Dumnezeu - în astral sau prin încarnări pe alte planete fizice superioare Terrei.

g) Doctrina karmică se află într-o evidentă relaţie concurenţială cu credinţa în creaţie, aşa cum e înţeleasă aceasta în creştinism, inclusiv în iudaism şi islam. Cu cât rolul credinţei în creaţie este mai mic, cu atât este mai mare spaţiul pentru dezvoltarea unei învăţături despre karmă şi reîncarnare. Dintre tradiţiile descrise, doar spiritismul modern are o concepţie clar conturată despre creaţie, dar aceasta nu este identică cu cea creştină.

Spiritismul nu concurează cu nici o religie, el nu e o religie, ci o ştiinţă spirituală deschisă tuturor. Spiritismul susţine că universul este creaţia lui Dumnezeu. În plus faţă de alte religii, consideră că universul este guvernat de legi imuabile, pe care se străduieşte să le afle şi să le înţeleagă în profunzimea lor. Karma şi reîncarnarea sunt astfel de legităţi fundamentale, fără de care multe întrebări filosofice vor avea doar răspunsul clasic: „*Crede ce spune dogma creştină şi nu mai pune atâtea întrebări, că alţii, mai deştepţi decât tine, nu le-au dat de capăt!*”

Spre deosebire de celelalte religii menţionate, care se bazează pe credinţă, spiritismul se bazează pe raţiune şi verificare personală. Celelalte religii se adresau, în momentul fondării lor, unor oameni nu foarte dezvoltaţi intelectual, spre deosebire de prezent, când s-au dezvăluit multe taine ale naturii - prin ştiinţă - şi multe taine ale lumii invizibile - prin spiritism şi doctrina sa.

h) Dialogul dintre reventişti şi creştini va avea un sens doar în eventualitatea în care se va ţine seama de incompatibilitatea celor două doctrine şi totodată a celor două forme de credinţă. În această situaţie, se diminuează tentaţia de a privi convingerea şi credinţa celuilalt ca fiind prea superficială.

Dacă, pentru a fi acceptat, crezul spiritist trebuie delimitat net de crezul creştin, atunci s-o facem! De fapt, însăşi istoria gândirii a făcut-o deja: vechiul este înlocuit de nou şi un adevăr mai larg înglobează alt adevăr mai limitat.

Eruditul profesor creştin arată un neaşteptat respect pentru spiritism, provenind din faptul că dumnealui chiar l-a studiat, spre deosebire de alţi colegi ai săi, care îl contestă fără a-l cunoaşte. Totuşi, autorul susţine că persistă neclarităţi care îl fac criticabil şi neatrăgător. Poate că bibliografia este prea vastă, prea eterogenă sau, de ce nu, chiar contradictorie. Personal, am scris multe articole în acest site privind doctrina spiritistă actuală, care este foarte coerentă şi poate explica chiar învăţăturile religioase tradiţionale. În opinia noastră, ea este deschisă adevărului, deci perfectibilă pe parcursul anilor, spre deosebire de rigida dogmă creştină, care s-a pietrificat undeva prin secolele IV – X d.C. şi nu se poate adapta realităţilor contemporane.

De fapt, diferenţele apar doar în teorie, dar nu şi în practică: preoţii creştini, ca şi credincioşii de rând, invocă zilnic spiritele Sfinţilor, spiritul Maicii Domnului, spiritul lui Isus Cristos. Spiritiştii născuţi creştini nu îşi reneagă credinţa strămoşească, ci o întăresc prin argumentele spiritiste. În plus, ei acceptă şi celelalte religii care se bazează pe comunicarea cu spiritele, dovedind o toleranţă de negăsit printre clericii creştini.

NEMURIREA „SUFLETULUI" SAU A „SPIRITULUI"?

În chestiunea karmei şi a reîncarnării, care stau la baza creaţiei, trebuie să avem un deosebit respect pentru revelaţiile pe care ni le-au transmis spiritele. Nu este vorba să contrapunem ignoranţa a sute de milioane de credincioşi orientali, care cred în vieţile multiple, ignoranţei altor sute de milioane de creştini, care cred într-o viaţă umană singulară. Această problemă nu poate fi tranşată de credinţă şi, cu atât mai puţin, de gradul de persuasiune a clerului, care caută să-şi impună propriile dogme religioase în dauna altora rivale, peste tot în lume.

De fapt, corect ar fi să recunoaştem că viaţa omului, a sufletului, este singulară, dar Spiritul din om trăieşte vieţi multiple. Este important să diferenţiem cele 2 instanţe distincte: personalitatea umană şi personalitatea spirituală.

Acum apare, desigur, întrebarea *„dacă Spiritul este cel etern, supravieţuind morţii, iar omul dispare în neant la fiecare dezîncarnare, atunci cum mai putem propovădui oamenilor teoria nemuririi?*". Aceasta este o problemă delicată, pe care trebuie să o lămurim. Care este raportul dintre om şi spirit? Cât de mult sunt ei îngemănaţi şi se influenţează?

Cazurile de posedare de spirite (numită în psihiatrie „personalitate multiplă") ne oferă primele indicii. Acolo este evident că personalitatea omului este marcată de prezenţa spiritului său. La intrarea altui spirit, şi personalitatea se schimbă. SPIRITUL FORMEAZĂ OMUL.

Totuşi, omul nu e conştient de latura sa pur spirituală, de amintirile vieţilor anterioare şi despre viaţa spirituală dintre încarnări. Prin urmare, ORI spiritul îşi pierde această memorie, ORI mintea omului este distinctă de spirit (o creaţie nouă, unică, ce va dispare la moarte).

În parte, ambele variante sunt reale. Astfel, spiritul este „adumbrit" de încarnarea în trupul de om. Doar în timpul somnului are posibilitatea de a reveni în lumile spirituale de care aparţine. Trebuie însă clarificat în ce măsură acolo îşi aminteşte de viaţa sa liberă de dinaintea încarnării actuale. Nu cumva este tratat acolo ca un bolnav amnezic, cu menajamente şi povestioare?!

Chiar dacă mintea omului este distinctă de spirit, totuşi amintirile importante din minte se vor înmagazina etern în perispirit, aşa încât se poate spune că şi OMUL FORMEAZĂ SPIRITUL. Sufletul va continua să

existe după moarte în cadrul Spiritului, sub forma amintirilor şi personalităţilor vieţilor anterioare, alături de celelalte suflete care au trăit mânate, în vieţile anterioare, de acelaşi Spirit. Sufletul trăieşte etern, dar nu autonom, ci ca o parte din Spirit.

Nucleul oricărui suflet este Spiritul, iar sufletul este un fel de balon umflat în jurul Spiritului, de care nu e conştient. După moarte, balonul se dezumflă. Identitatea sufletului este aceeaşi cu cea a Spiritului, definită de aceeaşi energie inconfundabilă. Pe timpul încarnării trupeşti, voinţele lor pot fi uneori diferite (corespunzător nivelurilor distincte de vibraţie), dar la moarte cele două fluxuri de viaţă se recombină instantaneu. În acel moment de reunire a fiinţei spirituale complete, partea ce se numise „suflet" devine conştientă de viaţa fără trup, iar Spiritul preia toată încărcătura sufletului, devenind oarecum confuz şi greoi, pentru o perioadă de circa 40 de zile.

Fantomele sunt suflete care nu se resorb imediat după moarte în Spiritul ce le-a format. Această stare nu este apreciată nici de oamenii care se confruntă cu situaţiile stranii de bântuire, nici de spiritele libere, care au toată mila pentru nefericitele suflete prinse între cele două lumi. Oricum, fantomele nu sunt nemuritoare, ci la un moment dat se vor plictisi să tot bântuie fără rost prin locurile pământeşti, şi atunci vor redeveni spirite libere şi fericite.

În concluzie, propovăduirea nemuririi sufletului (înţeleasă ca perpetuarea eternă a personalităţii umane limitate) este o eroare religioasă, dar oferă alinare psihologică celor care nu au pregătirea necesară să intre în detalii spirituale. Faţă de aceştia (nu puţini!) trebuie să manifestăm îngăduinţă dacă nu vor sau nu pot înţelege doctrina reîncarnării. Dar poate că au sosit vremurile când destui oameni sunt pregătiţi intelectual să priceapă aceste mistere ale creaţiei divine şi de aceea astfel de informaţii sunt tot mai cerute şi mai bine înţelese.

Până nu demult, era o adevărată îndrăzneală să le spui oamenilor că Dumnezeu a creat lumea pentru desfătarea spiritelor, nu neapărat a oamenilor; sau că Dumnezeu a creat spiritul „după chipul şi asemănarea Sa", nu pe om. Dar, pentru a „îndulci pilula de înţelepciune", să recunoaştem că omul, fiind pe jumătate spirit, are şansa de a gusta şi el din beatitudinea rezervată acestuia din urmă, cât timp este încă în trup.

Cele de mai sus sunt argumente suficiente pentru a ne îndemna să studiem lumea spiritelor. Aceasta este sarcina spiritismului, care devine tot mai important pentru civilizaţia actuală a Terrei, alături de alte curente teoretico-practice de regăsire a fiinţei interioare. Altfel, viaţa noastră, limitată şi stresantă cum este ea, parcă nu ne-ar îndemna să ne pierdem timpul cu „abstracţiuni filosofice" sau cu „bălmăjeli popeşti", nu-i aşa?!

27 august 2009

BISERICA CATOLICĂ ADMITE COMUNICAREA CU SPIRITELE

traducere de Răzvan Petre după un articol în limba portugheză[6]

În anul 2010 a fost lansată pe piaţa culturală braziliană o carte scrisă mediumnic, conţinând reflecţiile venite de dincolo de moarte de la spiritul episcopului catolic Dom Helder Câmara [7], arhiepiscop emerit de Olinda si Recife, dezîncarnat pe data de 28 august 1999, în Recife.

Mediumul Carlos Pereira, coautor al cărţii „Noi Utopii”

Cartea psihografată de mediumul Carlos Pereira, de la Societatea Spiritistă „Ermance Dufaux” din Belo Horizonte, a generat surpriză în mediul spiritiştilor şi o mare polemică între catolici. Cea mai mare uimire a provocat-o participarea călugărului benedictin şi teolog Marcelo Barros, cel care timp de 9 ani a fost secretarul personal al lui Dom Helder Câmara pentru relaţiile ecumenice cu alte biserici creştine şi alte religii.

Marcelo Barros [8] a fost secretarul lui Dom Helder Câmara în perioada 1966 – 1975 şi are 30 de cărţi publicate. Faptul că Barros a prefaţat cartea „NOI UTOPII”, de spiritul Dom Helder, şi i-a recunoscut autenticitatea, bazându-se pe originalitatea ideilor şi limbaj, este ca şi cum Biserica Catolică ar recunoaşte public eroarea în care a căzut de multe ori, cea de a nega veridicitatea fenomenului comunicării dintre vii şi morţi, şi este ca şi cum i s-ar da cărţii lui Carlos Pereira tot creditul necesar pentru a primi autorizarea din partea Vaticanului.

E important de subliniat că drepturile de autor au fost împărţite în părţi egale, după cum a dorit mediumul, între Societatea Spiritistă Ermance Dufaux şi Institutul Dom Helder Câmara din Recife, fapt acceptat de instituţia catolică fără nicio reţinere.

În prefaţa cărţii apare, de asemenea, garanţia morală a filosofului şi teologului Inácio Strieder şi opinia favorabilă a istoricului şi cercetătorului Jordana Gonçalves Leão, ambii aflaţi în strânsă legătură cu Biserica Catolică. După cum spun ei,

---

[6] http://www.espiritualidades.com.br/NOT/Not_2010/2010_07_29_novas_utopias_livro_dom_helder.htm

[7] http://pt.wikipedia.org/wiki/H%C3%A9lder_C%C3%A2mara

[8] http://pt.wikipedia.org/wiki/Marcelo_Barros

această operă poate că nu este adresată atât spiritiştilor (care deja sunt familiarizaţi cu fenomenul transcomunicării, încă de la apariţia Ştiinţei Spiritiste), cât mai ales unei mari părţi a populaţiei de orientare catolică, care este acum chemată să cunoască adevărul spiritual, fiindcă „timpurile au sosit", aceste învăţături sunt perfect naturale şi, în consecinţă, aparţin tuturor copiilor lui Dumnezeu.

Adevărul spiritual nu este proprietatea spiritiştilor sau altora care proclamă alte crezuri şi poate că a sosit momentul ca Biserica Catolică să admită public existenţa spiritelor, viaţa de după moarte şi comunicarea dintre cele două lumi.

În interviul realizat de editori, după citirea manuscrisului cărţii, cu spiritul lui Dom Helder Câmara, acesta a răspuns la următoarele întrebări despre viaţa spirituală.

INTERVIU CU SPIRITUL EPISCOPULUI HELDER

Dom Helder, vă simţiţi preot chiar şi în viaţa spirituală?

Nu am încetat să mă consider preot, fiindcă sufletul meu, încă înainte de a se întoarce aici, se simţea a fi al unui preot. După părăsirea existenţei în corpul fizic, continui ca un preot, deoarece gândesc şi acţionez ca un preot. Credinţa mea în Biserica Catolică rămâne aceeaşi, extinsă desigur cu învăţăturile pe care le-am primit aici, dar continui ferm alături de fraţii mei clerici să contribui, cu ce îmi este posibil, la binele omenirii.

Acolo, de cealaltă parte a vieţii, aveţi o mai mare uşurinţă de a vă duce la împlinire munca şi a vă exprima gândirea, sau încă întâlniţi multe obstacole din cauza prejudecăţilor religioase?

Întâlnim multe obstacole. Persoanele aflate pe lumea aceasta reproduc ceea ce există pe Pământ. Aceleaşi grupări care se formează aici se repetă pe Pământ. Avem aceleaşi dificultăţi de relaţionare, fiindcă gândirea continuă în aceleaşi tipare, cristalizată în credinţe care nu duc nicăieri. Acestea se împotrivesc ideii de evoluţie a concepţiilor. Dar marea diferenţă este că, fiind îmbrăcaţi în veşmântul de spirit, având o conştiinţă amplificată, ne putem dirija gândurile de o altă manieră şi astfel îi putem influenţa pe cei care se află pe Pământ şi care vibrează în rezonanţă cu noi.

Cum ajutaţi societatea noastră din poziţia de dezîncarnat?

În acelaşi fel. Ne preocupăm, ca şi înainte, de cei înfometaţi, de cei aflaţi în spitale, de cei nedreptăţiţi de sistemul social ce le limitează libertăţile, îi îmbogăţeşte pe cei puţini şi îi conduce la sărăcie şi nefericire pe cei mulţi; toţi cei loviţi de soartă. Ne alăturăm tuturor celor care gândesc asemenea nouă îndeplinind sarcini nobile şi încercăm să colaborăm cu ei pentru îmbunătăţirea umanităţii.

Cum decurge munca dumneavoastră zilnică?

Munca mea e cam aceeaşi. Mă trezesc, fiindcă şi aici ne odihnim un pic, şi desfăşurăm activităţi pentru care avem dispoziţie. Există grupuri care activează şi organizează mediul catolic, pentru acei oameni care au

nevoie de colaborarea cu noi. Ne împărţim în grupuri şi mă încadrez în unele activităţi care îmi fac multă plăcere.

Care a fost cea mai mare nefericire după ce v-aţi dezîncarnat? Şi cea mai mare bucurie?

Eu deja aveam convingerea că voi fi cu Domnul şi că nu voi înceta să exist. Să mă pot reîntâlni cu prietenii, rudele – aceia pentru care aveam cea mai mare stimă şi consideraţie – şi să continui să muncesc este o mare bucurie. Bucuria de a lucra pentru Domnul nostru Isus Cristos.

După ce v-aţi dezîncarnat, aţi venit frecvent în Centrele Spiritiste?

Nu. Locurile cele mai obişnuite pe care le vizitez în planul fizic sunt spitalele, casele de sănătate, locurile unde este prezentă suferinţa umană. Desigur că merg la biserică, la mânăstiri, la seminarii, mă reîntâlnesc cu prietenii, mai ales în vise, dar nu mă opresc prea des în sediile spiritiste.

Eraţi adept al teoriei reîncarnării înainte de a muri?

Nu am fost niciodată adept al reîncarnării. Nu am mai mult de spus asupra acestui subiect, căci e un aspect delicat, aşa că nu prea l-am menţionat în carte. Ce pot să spun este că Dumnezeu acţionează asupra vieţilor noastre după înţelepciunea Sa şi că marele nostru obiectiv este cel de a căuta fericirea prin practica iubirii. Dacă va fi nevoie să mă întorc pentru a avea noi experienţe, acesta va fi un proces natural.

Cu ce scop ne scrieţi printr-un medium?

A schimba, sau cel puţin a contribui la schimbarea viziunii oamenilor asupra vieţii, pentru ca ei să înţeleagă că noi continuăm să existăm şi pentru ca această nouă viziune să poată transforma profund modul nostru de a trăi.

Cum v-aţi simţit în această experienţă de scriere mediumnică?

Încercarea de a mă adapta la această nouă formă de scriere a fost foarte interesantă, deoarece la început nu ştiam exact cum să mă adaptez mediumului pentru a putea scrie. E necesar să existe o foarte mare apropiere între gândirea noastră şi cea a mediumului. Acest lucru este cel mai important, pentru ca mediumul să exprime ceea ce noi îl inspirăm. La început a fost dificil, dar treptat am început să creăm o formă comună de exprimare şi gândire, aici lucrurile s-au îmbunătăţit. Alţi mediumi prin care încerc să comunic se confruntă cu probleme similare.

A fost o surpriză să aflaţi că puteţi comunica prin scriere mediumnică?

Nu. Fiindcă deja ştiam că multe persoane medium o făceau. Nu m-am specializat în asta, nu am cerut detalii, am lăsat-o pentru mai târziu, când voi fi avut timp şi ocazii.

Bănuim că mai există şi alte spirite ale unor preoţi care ar dori să scrie mediumnic, să ne relateze impresiile lor din viaţa spirituală. De ce tocmai Dom Helder ne scrie?

Fiindcă eu am cerut. Am simţit nevoia să le comunic fraţilor mei de pe Terra că viaţa continuă şi că nu ne sfârşim când ne bagă în sicriu spunând că „s-a terminat cu el". Eu mă gândeam că voi continua să exist, ştiam că mai este ceva după viaţa fizică. Am vorbit despre acest lucru deseori. Aşa că am simţit nevoia de a mă face auzit printr-un medium atunci când m-am aflat în condiţii oportune şi mi s-a dat posibilitatea. Asta fac acum.

În ţara noastră există preoţi care ar dori să scrie din postura de medium?

Da. Şi nu puţini. Mulţi ar vrea să-şi folosească inspiraţia de medium pentru a se exprima în privinţa supravieţuirii după moartea fizică. Nu o fac din simpla prejudecată de a nu fi ridiculizaţi, de a nu fi acceptaţi şi îşi ascund senzitivitatea spirituală pentru a nu fi puşi în situaţii penibile. Mulţi preoţi, chiar şi cardinali, simt protecţia spirituală în reflecţiile lor, în predicile lor, pe care o consideră a fi Duhul Sfânt, dar în realitate sunt fraţii mei, spiritele care îi apreciază şi cu care colaborează.

Cum v-aţi simţit interacţionând cu mediumul Carlos Pereira?

În largul meu, căci între noi exista afinitate şi fiindcă el s-a pus la dispoziţie pentru această muncă. La început a fost dificil să mă conectez cu el, din cauza intereselor şi muncii sale. Când ne-am armonizat modul de acţiune, a fost uşor, inclusiv fiindcă, la un moment dat, a început să mă întrebe despre ultima mea viaţă fizică. Atunci a devenit mult mai uşor să-i transmit informaţiile care au alcătuit cartea.

Credeţi că Biserica Catolică va accepta vorbele dumneavoastră provenite de la un medium?

Nu am această pretenţie. Ştim că totul evoluează şi că, într-o zi, inevitabil, toţi vor accepta în mod natural conceptul de imortalitate, dar nu ne imaginăm că o carte ar putea revoluţiona gândirea Bisericii noastre. Cred că vor fi critici, unele chiar vehemente, dar cei mai sensibili vor accepta comunicările. Aceasta este intenţia noastră.

E adevărat că aveaţi unele idei spiritiste încă de pe timpul vieţii fizice?

N-aş spune spiritiste; ci spiritualiste, căci Biserica noastră deja predică despre supravieţuirea după moarte. Mai apoi, a fost o consecinţă firească să luăm contact cu planul fizic după ce am murit. Nu erau idei spiritiste, fiindcă nu sunt spiritist. Fără să am nicio reţinere de a nega unele idei spiritiste, spun că ajunsesem să am, uneori, experienţe spirituale personale.

Biserica – Există aceeaşi ierarhie în lumea spiritelor?

Nu chiar, dar noi îi recunoaştem pe acei fraţi cu responsabilităţi majore şi un rang evolutiv moral foarte ridicat. Fiinţele de aici se recunosc rapid după nobleţe, luminozitate, moralitate. Nu vreau să spun că pe Pământ asta nu se întâmplă, dar aici totul e mai transparent; percepem realitatea cu mai mare intensitate. Aici autoritatea nu se impune dintr-o funcţie de conducere efemeră, ca în viaţa pământească, ci mai ales prin progresul moral al individului.

Ce credeţi despre papalitate în ziua de astăzi?

Acest subiect este foarte controversat. Să fii pe scaunul lui Petru, reprezentând ideea cea mai înaltă despre Domnul nostru Isus Cristos, este o responsabilitate enormă pentru orice fiinţă umană. Aşa că nu e foarte uşor, pentru noi cei din afară, să facem aprecieri despre cel care este aşezat acolo. Nu e uşor. Cine stă acolo are nenumărate responsabilităţi, nu doar materiale, dar am descoperit că şi spirituale, chiar într-o măsură mai mare. Eu pot să am o viziune ideologică despre cum ar putea fi organizată Biserica; chiar am menţionat asta pe timpul vieţii mele. Dar trebuie să admit că, deşi cred în această viziune ideală despre Sfânta Biserică, transformările prin care trebuie să trecem necesită multă grijă, fiindcă nu se pot face salturi în evoluţie. Facă Dumnezeu ca actualul Papă Ratzinger (Benedict al XVI-lea) să aibă luciditatea necesară de a conduce Biserica spre destinul pe care îl merită!

Aveţi vreo sugestie pentru ca Biserica să-şi îndeplinească rolul?

Nu vreau să spun nimic în plus. Ceea ce am afirmat în viaţa fizică, întăresc acum. Vreau doar să spun că, atunci când ne aflăm pe lumea cealaltă, avem o vedere mult mai largă. Am putea lua anumite poziţii într-un moment nu foarte potrivit, mă refer la o conjunctură nefavorabilă pe care o percepem de aici. Asta nu înseamnă să nu avem în vedere principalele noastre idei şi, oricând e posibil, să le punem în practică.

Spiritişti în viitor?

Nu am nici cel mai mic dubiu. Aceste învăţături nu aparţin Bisericii noastre sau celor care propovăduiesc aceste învăţăminte spirituale. Din acest motiv, mai devreme sau mai târziu, Biserica noastră va trebui să admită existenţa spirituală, viaţa după moarte, comunicarea între cele două lumi şi toate celelalte principii care decurg firesc din viaţa spirituală.

Ce nume mai cunoscute ale Bisericii cooperează acum în lumea spiritelor pentru progresul Braziliei?

Să le enumăr ar fi o nedreptate, căci vin din toate localităţile. Deci, a spune un nume sau altul ar fi o menţiune prea punctuală, fiindcă multe dintre ele sunt puţin cunoscute, dar desfăşoară în lumea de aici o muncă fenomenală şi cu toţii ne angajăm în aceste iniţiative din dragoste de semeni.

Iubirea – Ce mesaj aţi transmite, în mod special catolicilor, de dincolo de moarte?

Să iubească, să iubească mult, fiindcă doar prin iubire va fi posibil să-şi aducă mai multă pace în suflet. Dacă nu vom încerca să iubim din străfundul inimilor noastre, totul se va transforma într-o mâhnire adâncă. Iubirea, după cum ne-a învăţat Domnul nostru Isus Cristos, este marele impuls mântuitor al omenirii.

Ce mesaj ne daţi nouă, spiritiştilor?

De asemenea, să iubiţi, fiindcă în faţa Domnului nu există diferenţe între spiritişti şi catolici sau orice altă credinţă. Nu există. Aceste separări sunt făcute de noi, nu de Creator. Sunt acceptabile, fiindcă arată diferenţele între diverse puncte de vedere, totuşi există o convergenţă a tuturor, simbolizată aici prin practica iubirii, căci trebuie să ne unim eforturile.

Ce mesaj le transmiteţi tuturor persoanelor religioase, la modul general?

Să iubească. Nu există alt mesaj decât mesajul iubirii. El este principalul, unicul mesaj ce se poate da.

Traducere: 5 aprilie 2011

TALIBANII CREŞTINI

Ereticul Francisc, pictat printre Sfinţii ortodocşi

Pe un forum creştin ortodox găsim un titlu terifiant: «*De ce părintele Arsenie Boca l-a pictat pe ereticul Francisc printre Sfinţi?*» (Este vorba despre profeticele picturi care împodobesc biserica de la Drăgănescu, comună la sud-vest de Bucureşti.)

Răspunsul fundamentaliştilor care îşi expun acolo părerile, ca într-o galerie cu monştri, este foarte clar: «*Marele duhovnic Arsenie Boca a greşit fundamental. Şi indiferent cine ce ar zice, Francisc din Assisi eretic rămâne. Altfel, admitem că catolicii nu sunt eretici şi, ca atare, îmbrăţişăm drăcescul ecumenism şi ajungem deja cu un picior în iad. Ecumenismul pregăteşte terenul antihristului.*»

Simplu ca bună ziua. „Vedeniile drăceşti" ale Sfântului Francisc şi eroarea omenească a marelui Părinte român sunt vinovate. Dogma e mai importantă decât orice... Mă gândesc cu groază ce e la gura acestor „talibani ortodocşi" când vorbesc despre sfinţii, profeţii şi mărturisitorii altor religii!

Sfântul Francisc din Assisi, printre sfinţi ortodocşi. Pictură murală în biserica din Drăgănescu, realizată de părintele Arsenie Boca (1910 - 1989)

În opinia mea şi a multor altora, părintele Arsenie Boca este unul dintre cei mai mari sfinţi şi profeţi din istoria documentată a creştinismului în România. Dar ce contează asta când trebuie apărată „dreapta credinţă" împotriva slujitorilor Papei? Aşa se pune problema de către fundamentalişti. Totul e văzut în alb şi negru, fără nuanţe şi fără compromisuri. Şi nu e doar greşeala ortodocşilor, ci în fiecare cult, sectă,

religie există această împietrire în tradiţie şi idei confuze. Privind la modul de apariţie a sectelor creştine, fiecare s-a născut dintr-o idee care contravenea dogmei existente sau propunea o noutate absolută. Ulterior, această idee a devenit, la rândul ei, dogmă indiscutabilă, motiv de mândrie şi prilej de ceartă permanentă cu celelalte culte. Şi aşa s-a diluat treptat mesajul spiritual al religiei creştine...

Vedem astăzi peste tot reclame de genul „Crede în Isus şi eşti mântuit!", ca şi cum simpla adoptare a unui crez intelectual ar fi suficientă să îţi speli păcatele! Este atâta superficialitate şi vulgarizare a mesajului spiritual, încât nu este de mirare că oamenii inteligenţi se îndepărtează de bisericile oficiale...

În ciuda altor păcate, în acest subiect, conducerea Bisericii Ortodoxe Române a adoptat, spre cinstea ei, un dialog civilizat cu celelalte biserici surori, aceasta fiind aşa-zisa atitudine *ecumenică*. Ideea că ecumenismul pregăteşte moartea Bisericii este o temă evident falsă, contrară bunului simţ. Aş spune că, dimpotrivă, reţinerea de a dialoga civilizat, închiderea în trecut, frica de cunoaştere spirituală sunt pericole mult mai mari ca să fim manipulaţi spre o credinţă mimetică, lipsită de sevă, spre pericolul de a cădea pradă capcanelor relativismului ateu. Fiindcă, dacă nu găsim răspunsuri înţelepte la dilemele personale în propria credinţă şi nici nu avem voie să le căutăm în altă parte, ce se va întâmpla? Nu vom mai lua credinţa religioasă în serios.

Despre „greşeala" Mântuitorului

Ştim cu toţii că Isus din Nazaret nu îşi pierdea timpul şi nu prăpădea cuvintele sfinte cu necredincioşii, cum erau de exemplu samaritenii. Pildele şi perlele Sale de înţelepciune erau adresate doar iudeilor. E adevărat, odată El a avut parte de o surpriză plăcută din partea unei samaritene, care I-a cerşit mila divină, invocând „stăpânul care îi aruncă firimituri câinelui său". Dar în rest, Isus şi-a format auditoriul doar din rândul drept-credincioşilor evrei, care ar fi fost pregătiţi să înţeleagă sensul şi rostul Cuvintelor Sale.

După ce Isus şi-a părăsit trupul lumesc, îmbrăcând trupul duhovnicesc, El L-a îndrumat pe Pavel să răspândească Cuvintele Sfinte tuturor neamurilor, oricât de păcătoase şi păgâne păreau ele ochiului ager al Apostolului. Acest misionarism venea în contradicţie cu opiniile Bisericii originare din Ierusalim, conduse de Iacov. Pe bună dreptate, iudeii creştini voiau să respecte întocmai stilul de propovăduire văzut la Isus din Nazaret. Şi veni acel rătăcit de Saul, devenit Pavel, ca să le încurce minţile credincioşilor! Adevăratul creştinism era strict iudeu – în opinia urmaşilor direcţi ai lui Isus – şi nu se putea amesteca cu alte neamuri.

Fraţilor, spuneţi drept, când a „greşit" Isus: atunci când a respectat strict tradiţia zonei şi vremurilor sau atunci când a insistat pentru încălcarea lor?

Un om cu scaun la cap nu va răspunde simplu şi direct, cu da sau nu, căci oricum ar fi o blasfemie. Aşa e şi cu „greşeala" părintelui Arsenie Boca de a picta „eretici" pe tavanul bisericii... Înţelepciunea sfinţilor este de multe ori peste puterea minţii comune de a o pricepe. Fiindcă mintea comodă se închide singură în prejudecăţi, nu e curioasă să afle mai mult. Iar posesorii unei minţi comode deseori nu îi lasă nici pe alţii să gândească mai profund, fiindcă s-ar simţi umiliţi de vastitatea unei noi viziuni. Aşa se naşte dogma.

Ca să îţi afirmi propriul crezul nu trebuie să loveşti în crezurile altora, mai ales dacă şi ele îşi propun acelaşi scop suprem şi nobil de unire cu Divinitatea! Există un singur Dumnezeu, o singură omenire, dar drumul spre mântuire este strict individual. Nu este suficient să te crezi de partea adevărului absolut (în acest caz, ortodoxia) ca să fii mântuit, ci trebuie să Îl imiţi pe Isus. Există credincioşi în alte religii mult mai aproape de icoana Mântuitorului decât unii dintre noi, care ne autodenumim „creştini".

Cei fără experienţă, „copilaşii" într-ale credinţei au nevoie de sfaturi simple şi directe, ca să fie dirijaţi prin meandrele înşelătoare ale vieţii duhovniceşti. Aşa se naşte dogma. Dar să nu ne temem de cei cu alte credinţe (îndreptate spre Dumnezeul Binelui), chiar dacă ei ar greşi în teoriile lor! Suntem puternici în credinţă când nu ne e frică de alte păreri. Nu teoria ne salvează, ci dorinţa noastră sinceră de a ne uni cu Divinitatea în gând, vorbă şi faptă. Erorile intelectuale pot fi remediate pe parcurs, cu ajutorul lui Dumnezeu. Ceea ce contează pentru El este intenţia noastră sinceră de a ne îmbunătăţi moral, de a avansa spiritual, de a fi de folos semenilor. Restul ni se va adăuga...

DUMNEZEU este personal sau impersonal?

Teologii creştini sunt foarte mândri să afirme că, spre deosebire de *brahmanism* – unde Dumnezeu Brahman este impersonal, abstract -, în creştinism Dumnezeu Tatăl este personal. Pe acest motiv, ei laudă superioritatea creştinismului faţă de alte religii orientale.

În realitate, Dumnezeu este unic şi în El dispare această distincţie. Observăm aici o eroare tipică a logicii umane şi un prilej de dispute religioase nesfârşite şi neproductive. În cazul Divinităţii, personal şi impersonal sunt categorii amestecate, fiindcă Dumnezeu Unicul se manifestă uneori personal, alteori impersonal. Vom arăta mai jos relativitatea acestei împărţiri arbitrare a Divinităţii.

Personală sau impersonală poate fi raportarea omului la Dumnezeu, atunci când Îl priveşte ca pe o fiinţă asemănătoare sieşi, respectiv ca pe Natura cu legile ei implacabile. De asemenea, personală sau impersonală poate fi Voinţa Divinităţii, atunci când se impune după o logică ce ne scapă, respectiv când lasă legile Naturii să acţioneze într-un mod previzibil. Să analizăm cele două alternative posibile:

A) Când viaţa ne ia parcă pe sus, ducându-ne încotro vrea ea, iar noi simţim că nu putem face nimic, atunci Dumnezeu pare a avea o Voinţă personală, adică după o logică proprie, pe care nu ne-o dezvăluie. În acele momente, cu greu putem explica situaţia în care ne aflăm şi, ca să nu ne considerăm victime ale unei „dictaturi divine", punem intenţia Sa pe seama unor legi naturale, impersonale, care vizează binele nostru superior**.**

B) Când Îl rugăm pe Dumnezeu să ne ajute în situaţii concrete, ne raportăm la El ca la un Tată, Prieten personal, care poate interveni în desfăşurarea evenimentelor. Totuşi, în astfel de momente „liniştite", când nu ne aflăm în raza de acţiune a destinului implacabil şi orb, mecanismul de modificare a realităţii este unul impersonal. Universul devine o oglindă a minţii noastre, dorinţele noastre modelează substanţa mentală şi fizică înconjurătoare. Ne servim de legile Naturii, fie că le cunoaştem sau nu.

Deci Dumnezeu este personal şi impersonal în acelaşi timp.

Iată deci cât de uşor se pot dezamorsa certurile religioase inutile şi vanităţile teologice: căutând punctele comune şi relativizând pretinsele „divergenţe insurmontabile". Există parcă o plăcere masochistă a clericului, din orice religie ar fi el, de a căuta deosebirile între religia lui (care este singura corectă!) şi celelalte religii (care sunt toate greşite, bineînţeles!). Ce mare uşurare şi bucurie ar putea simţi acelaşi cleric dacă ar recunoaşte că fiecare religie are valoarea sa spirituală, că erorile teologice nu sunt atât de importante în credinţă, ci sinceritatea şi pioşenia, că Idolul bun al credinciosului îl ajută să evolueze, că valoarea este individuală şi nu e dată de apartenenţa la o anumită religie.

Clericul înţelept nu atacă alte culte, ci demonstrează prin exemplul personal frumuseţea religiei sale. Erori şi excese poate găsi şi în propria religie, pe care chiar are dreptul să le critice, pentru a o perfecţiona şi a-şi ajuta fraţii de credinţă. Astfel eliberat de prejudecăţi şi spirit de competiţie, înseninat, clericul nostru s-ar apropia mai repede de Dumnezeul său - care este acelaşi Dumnezeu al tuturor pământenilor.

20 iunie 2011

RĂSPUNSURI PENTRU OCTAVIAN

„Sunt Octavian, economist, 60 de ani. Am fost educat în spirit creştin, dar nu în sens bigot. Sunt pasionat de spiritualitate în sens general. Aş vrea să vă întreb despre două subiecte cărora nu le-am găsit explicaţii pe unde am tot citit.

- Cum se împacă spiritismul şi, în general, diversele tehnici de divinaţie cu interdicţia expresă din Biblie cu privire la comunicarea cu cei morţi, cu lumea spiritelor (dar şi aflarea viitorului)? Nu este un păcat, şi încă unul mare?

- De asemenea, cum de se vorbeşte cu atâta uşurinţă despre metempsihoză, adică reîncarnarea sufletelor, când nu sunt dovezi concrete şi recunoscute că aşa ceva ar fi posibil. Origen este considerat de unii autori că ar fi susţinut metempsihoza, dar nu sunt în vasta sa operă astfel de scrieri. Mai exact, nu am găsit că ar fi „faimos" pentru aşa scrieri! A fost deosebit de dedicat credinţei în Dumnezeu. Nu mai vorbim de poziţia actuală a Bisericii Creştine, în ansamblul ei, faţă de acest subiect: respingere totală a acestei erezii. Poziţie oficială.

Vă mulţumesc pentru bunăvoinţa de a-mi răspunde!"

Voi încerca să vă răspund punctual şi cât mai argumentat.

1

Vorbind despre Biblie, din principiu, ar trebui să fim mai rezervaţi! Biblia este o compilaţie de texte foarte vechi, unele de 3000 de ani. Nu contest valoarea istorică a acestor scrieri, dar unele dintre ele nu mai sunt actuale. În cărţile unde se vorbeşte despre „chemarea sufletelor morţilor" sau „ghicirea viitorului", câteva pasaje mai încolo găsim unele monstruozităţi, privite prin sensibilitatea omului modern. Câteva exemple:

- În Leviticul 20:27 scrie: «Bărbatul sau femeia, de vor chema morţii sau de vor vrăji, să moară neapărat: cu pietre să fie ucişi, că sângele este asupra lor.» Dar în acelaşi capitol găsim o altă afirmaţie ce ne lasă perplecşi: «Bărbatul care se va culca cu femeie în timpul curgerii ei şi-i va descoperi goliciunea […] amândoi să fie stârpiţi din poporul lor.» (Leviticul 20:18)

- În multe locuri din Vechiul Testament se consacră jertfirea de animale în numele Domnului (obicei perpetuat până astăzi, prin tăierea mieilor nevinovaţi de Paşti, contrar preceptelor cristice).

- De asemenea, se instituie legea crudă a talionului «De va lovi cineva un om şi va muri, acela să fie omorât» (Leviticul 24:17). Tot aici se spune «Hulitorul numelui Domnului să fie omorât neapărat; toată obştea să-l ucidă cu pietre» (Leviticul 24:16).

Există astfel de exemple cu duiumul, care ar trebui să ne facă să arătăm mai multă reţinere atunci când invocăm autoritatea Bibliei. Se spune despre unele pasaje din această Carte: „*litera ucide, spiritul dă viaţă*", ceea ce ne îndeamnă să apelăm la intuiţie pentru a deosebi adevărul printre rânduri. De obicei, oamenii nu citesc personal Biblia, ci preiau afirmaţiile sentenţioase ale unor clerici. Din comoditate şi lipsă de timp. Dar cine vrea să afle adevărul, trebuie să depună un efort propriu în acest scop.

Fiindcă aţi adus vorba despre „păcate”, vreau să vă amintesc faptul că Sfinţii Părinţi aşază credinţa în superstiţii în rând cu păcatul vrăjitoriei, pentru că se bazează pe necredinţa omului în Dumnezeu. Dacă credincioşii şi-ar trece în revistă nenumăratele superstiţii, unele păgâne, altele religioase (de exemplu, când cineva freacă de moaştele unui sfânt cardul de credit - fapt real!), probabil că s-ar ocupa mai mult de propriile defecte decât să condamne diversele presupuse „păcate” ale altora... «*De ce vezi tu paiul din ochiul fratelui tău şi bârna din ochiul tău nu o iei în seamă?*» (Matei 7:3)

2

Interdicţia biblică de a chema morţii şi a merge la vrăjitoare era, în acel context, probabil întemeiată! Trebuie însă să înţelegem că abilitatea de a comunica cu lumea spiritelor nu este un rău în sine, ci poate fi folosită atât pentru a invoca spiritele superioare (îngerii), cât şi pe cele inferioare (demonii). Depinde în mod esenţial de calitatea mediumului, ca şi de intenţiile sale.

- Dacă definim ca „vrăjitor” pe individul care cheamă spirite inferioare, indiferent în ce scop (care de obicei este un scop dăunător fiinţelor umane), este normal să respingem cu fermitate acest gen de activitate. Nu am găsit însă nicio interdicţie în Biblie de a invoca Îngerii (spiritele superioare)!

- Dacă, referindu-ne la aşa-zisele „suflete ale morţilor”, presupunem că ele nu pot deveni niciodată spirite superioare, aceasta arată ignoranţa noastră spirituală, limitele minţii umane. O dovadă biblică imediată o găsim în capitolul *I Regi 28*, unde mediumul din Endor cheamă spiritul unui mort recent (Samuel) care îi dă o prevestire sumbră regelui Saul, previziune ce se va şi realiza.

În privinţa cercetării viitorului, iarăşi dăm parţial dreptate Bibliei, cu anumite nuanţe. Nu neapărat divinaţia, ghicirea este un rău în sine, ci a lua drept literă de lege ceea ce afli. Fiindcă viitorul nu e fix, nu e bătut în cuie, ci depinde de acţiunile prezentului (fapte fizice, dorinţe, gânduri). De aceea, ghicirea viitorului le poate dauna celor mai „slabi de înger”, fiindcă le încurajează tendinţele fataliste, de neputinţă şi pasivitate. Nu e un păcat, ci o chestiune psihologică mai delicată.

3

Informaţiile de mai sus ar trebui să fie făcute publice chiar de către clerici, este datoria lor spirituală. Dar ei nu o fac, din mai multe motive:

- NU ŞTIU (fiindcă nu au cercetat în detaliu chestiunile teologice, cu o minte deschisă);

- NU POT (disciplina canonică nu le permite să pună în discuţie dogmele prestabilite);

- NU VOR (ar fi un efort prea mare). Majoritatea enoriaşilor nu sunt interesaţi de fineţuri spirituale, ci vor un verdict simplu şi clar, o viziune în alb şi negru, fără nuanţe ambigue.

Apropo de comoditatea clericilor de a deschide mintea „prostimii”, iată ce povestea Andrei Pleşu:

«Am avut o discuţie cândva cu părintele Cleopa. Am avut ocazia să-l întâlnesc şi l-am întrebat cum e cu visele. Mi-a răspuns prompt: „Toate sunt de la dracul!” Asta m-a perplexat, fiindcă am putut imediat să îi spun: „Bine, dar soţul Mariei (Fecioara) află despre faptul că ea e însărcinată printr-un vis. Dar era un vis care spunea un adevăr, un vis care venea dintr-o instanţă de nepus la îndoială. Şi mai sunt locuri în Biblie în care visul e o cale de dialog între Dumnezeu şi credincioşii lui. Cum îmi spuneţi că toate vin de la diavol?” Şi atunci părintele Cleopa, un moldovean cu umor şi cu rafinament, mi-a spus: „Aşa este, sunt şi unele... Dar decât să sminteşti lumea, să le spui să stea să deosebească, mai bine le spui că toate-s de la diavol şi-ai scăpat. E mult mai igienic să le spui asta, decât să încerci să le explici care e diferenţa”.»[9]

4

Despre reîncarnarea sufletelor am scris mai multe articole pe site-ul www.spiritus.ro. Există studii ştiinţifice asupra fenomenului reîncarnării, care îl dovedesc pe cale raţională. De exemplu, studiile realizate de celebrul dr. Ian Stevenson asupra amintirilor din viaţa anterioară a unor copii mici. Cazuistica cuprinde mii de cazuri, iar amintirile au fost verificate riguros la faţa locului.

Când cereţi „dovezi”, amintiţi-vă că dogmele religioase nu numai că nu le oferă în sprijinul propriilor afirmaţii, ci chiar ne împiedică să le punem în discuţie. Deci să nu folosim un „dublu standard”! Adică, să nu fim foarte critici (mentali) cu afirmaţiile care ne intrigă, când credem orbeşte în cele pe care le dorim (emoţionali)...

Despre Origen puteţi citi câteva aspecte semnificative în articolul meu „DE CE TEOLOGIA CREŞTINĂ RESPINGE REÎNCARNAREA” Dar cui din Biserică îi mai pasă de Origen şi teoriile lui (oricât de corecte ar fi), din moment ce ele au fost deja eliminate din dogmă?! La fel, cui din Biserică îi mai pasă de Sfântul Ardealului, Arsenie Boca, o figură luminoasă şi carismatică, contemporană cu noi? Şi ce dacă Sfântul Arsenie Boca credea în reîncarnare?! (după cum afirma părintele Arsenie Papacioc, criticul său aprig!) Va schimba asta dogma Bisericii?!...

Vorbiţi de „poziţia oficială” împotriva ereziilor... Dar „poziţia oficială” se poate schimba oricând, domnule Octavian! De exemplu, în perioada interbelică Biserica noastră a condamnat ferm masoneria. Astăzi numeroşi clerici de rang înalt sunt masoni, după cum afirmă chiar unii colegi ai lor. «*Când un orb călăuzeşte pe un alt orb, vor cădea amândoi în groapă.*» (Matei 15:14).

Drept concluzie de final mi se pare a fi potrivită următoarea parafrază la un citat celebru: „*Adevărul se smulge, nu se cerşeşte!*”

20 ianuarie 2012

[9] http://life.hotnews.ro/stiri-prin_oras-10663728-andrei-plesu-despre-tipologia-viselor.htm

DE CE ISUS NU NE-A LĂSAT NIMIC SCRIS. A DOUA VENIRE A LUI ISUS

DE CE ISUS NU NE-A LĂSAT NIMIC SCRIS

Iată o nelămurire fundamentală pentru orice creştin. Oare de ce Isus nu ne-a lăsat nimic scris, după modelul Vechiului Testament, pe care Învăţătorul îl ştia pe dinafară? Există indicii evidente că Isus ştia să scrie şi să citească. De ce atunci nu a urmat modelul cultural al societăţii din care făcea parte, lăsând posterităţii pagini scrise? De ce i-a lăsat pe apostoli şi pe urmaşii lor să se certe în atâtea chestiuni religioase, când putea să le lămurească de la început în câteva rânduri?

Vom corela această nelămurire cu următoarea interogaţie: oare cum se face că, în sânul poporului român, credinţa creştină s-a păstrat în pofida faptului că – timp de sute de ani (!) – Biblia a fost scrisă şi citită în limba slavonă, total neînţeleasă de aproape nimeni? Răspuns probabil: credinţa românului simplu a fost mai puternică decât ignoranţa în care a fost el ţinut timp de sute de ani. Practic, „Cartea sfântă" nu reprezenta mai mult decât un simbol pentru el, precum semnul crucii, iar credinţa în Divinitate a surclasat faptul că aproape nimeni nu înţelegea scrierea din Biblie... (Se cuvine lăudată aici râvna preoţilor, care tălmăceau pildele biblice în limba plebei.)

Unind acum cele două semne de întrebare, devine clar că Scriptura nu este atât de importantă pe cât vor să ne convingă mulţi învăţători ai celor sfinte. Tomul este doar un suport de memorie pentru ceea ce contează cu adevărat: adevărata înţelepciune. În lipsa acesteia, rămâne doar o arhivă istorică şi legendară. O vorbă chibzuită spune: „*Litera ucide, spiritul dă viaţă*".

De acest lucru era foarte conştient Isus atunci când nu a vrut să lase nimic scris. Ştia că mesajul Său depăşea posibilitatea lexiconului de a-l exprima corect, fiind pândit de numeroase capcane de distorsionare a sensului dorit de El. Avea exemplul Vechiului Testament, care, deşi era studiat asiduu de rabini şi erudiţi, tot nu era înţeles – textul deja murise spiritual. Chiar El, Isus, a lămurit în câteva ocazii sensul cuvintelor alambicate din Torah. Ştia deci că aşa urma să se întâmple, negreşit, şi cu scrierile Sale.

Fiecare om are propriul său nivel spiritual şi de înţelegere. În discuţii private, ce spui unuia nu îi spui şi altuia, ba chiar poţi să le spui lucruri opuse, de la caz la caz. De aceea, este principial imposibil să creezi un text despre calea spirituală care să se potrivească precum o mânuşă nevoii oricărui cititor. Mai mult, cuvintele au mari limite de comunicare, mai ales în domeniul abstract al spiritualităţii pure.

De aceea, Isus a preferat să lase un mesaj direct, prin trăirea şi exemplul personal, mai greu de erodat sau de interpretat greşit pe

termen lung. Le-a dat învăţături orale ucenicilor, iar apoi l-a inspirat pe fiecare să-şi găsească singur calea sa spirituală.

«Mai sunt multe alte lucruri pe care le-a făcut Isus, care, dacă s-ar fi scris cu de-amănuntul, cred că nici chiar în lumea aceasta n-ar fi putut încăpea cărţile care s-ar fi scris.» (Ioan 21:25)

În concluzie, părerea lui Isus despre Scripturi, în general, a fost destul de proastă. El nu a vrut să ne lase o formă scrisă despre Adevărul spiritual „definitiv". Ar fi putut crea un text foarte profund, dar, ca orice text, ar fi fost o parţială înşelătorie. Este nevoie mereu de o împrospătare a mesajului divin, prin mesageri aleşi, care să vorbească pe înţelesul contemporanilor despre asemenea chestiuni subtile, dificil de abordat, bazate pe experienţe personale iluminatorii. Nu trebuie să fetişizăm o carte, oricât de bine ar fi fost ea scrisă într-un moment istoric. După o mie, două mii, trei mii de ani, cuvintele devin desuete, iar metaforele necesită decodificare. Gândirea colectivă evoluează permanent şi mesajul spiritual trebuie şi el adaptat prezentului. Există o infinitate de forme de exprimare. Să nu ne limităm nostalgici la formele trecutului!

A DOUA VENIRE A LUI ISUS

- Va reveni Isus pe Pământ?

- Dar de ce vrei să revină El în carne şi oase?

- Ca să instaureze Împărăţia lui Dumnezeu!

- Şi crezi că o persoană, un singur om poate crea o împărăţie? Ar fi repede anihilat, ucis!

- Îl vom sprijini cu toţii!

- Care „toţi"?

- Noi, credincioşii! Ne vom pune scut înaintea Lui!

- Şi nu vrei să Îl ajuţi decât dacă îţi apare în faţă, altfel nu?

- Sigur că vreau, dar de unde să ştiu cum?

- El a lăsat un mesaj acum 2000 de ani, ca să ştii cum!

- Încerc să fiu mai bun, dar vreau să particip la un eveniment spiritual măreţ.

- Viaţa ta nu e un eveniment suficient de important?

- Vreau să acţionez spre binele mai multora, al tuturora. Văzându-L în carne şi oase, mi-ar fi mult mai uşor!

- Deci vrei ca Isus să revină în trup ca să îţi fie ţie mai uşor!...

- Viaţa e grea, ispitele sunt mari, avem nevoie de Lumină, ca să nu ne rătăcim!

- Ei bine, atunci află că Isus a revenit deja printre oameni!

- Cum, unde?

- Te-ar deranja dacă ar fi o femeie?

- Cum, Isus e femeie?!? Nu mă aşteptam…

- Eşti dezamăgit? Te aşteptai să fie un bărbos?

- Mda… Unde se află?

- În mai multe locuri din lume.

- Sunt şi mai dezorientat. Cum să fie un om în mai multe locuri?!

- Simplu. Isus nu s-a întors ca individ fizic, ci ca spirit – cum spui tu, ca „Duh Sfânt". El inspiră mii de bărbaţi şi femei să-I ducă mesajul de pace şi iubire în lume.

- Cum îşi dau ei seama că au fost aleşi: le apare un înger, sunt duşi într-un OZN?

- Îşi dau seama când inima lor se umple de compasiune pentru semeni, gândurile lor capătă sfinţenie, devin mai sensibili şi Îl înţeleg mult mai bine pe omul Isus când trăia printre păcătoşi.

- Deci aleşii sunt creştini!

- Nu neapărat. Nu contează religia formală. Primind darul Iubirii cristice, cuvintele, faptele, simţămintele lor sunt în comuniune cu Divinitatea. Dacă folosesc învăţămintele religiei locale, o fac doar ca să fie înţeleşi şi acceptaţi de credincioşii obişnuiţi. Sau ar putea să critice erorile religiei… Pentru Isus şi aleşii Săi nu contează religia, ci Iubirea. „Adevărurile" religioase dezbină oamenii, însă Iubirea e aceeaşi pretutindeni…

- Dar Duhul Sfânt nu este Isus!

- Ai uitat că Duhul Sfânt, Isus şi Dumnezeu sunt „Sfânta Treime", nedespărţită?!

- Poate că nu am înţeles niciodată cine sau ce este Duhul Sfânt…

- „Duhul Sfânt" sunt duhurile sfinte, adică spiritele superioare aflate în slujba lui Isus şi a lui Dumnezeu. Voinţa lui Isus este unită cu cea a Divinităţii, iar dorinţa sfintelor spirite este să împlinească perfect ordinele primite de la marele Isus. Aşa se explică Sfânta Treime.

- Deci, de fapt, Isus nu s-a întors, ci doar şi-a trimis mesagerii…

- Isus nu a plecat niciodată dintre oameni. Însă El se sprijină dintotdeauna pe oştirea de spirite veghetoare, lucrătoare şi luptătoare, ca să inspire gânduri de bine oamenilor devotaţi Divinităţii, în orice religie s-ar fi născut ei.

- Mozaicii l-au răstignit, musulmanii îl consideră doar un profet, budiştii şi alţii nici nu-l cunosc. De ce i-ar băga Isus în seamă pe aceşti necredincioşi?

- Fiecare religie are vini nerecunoscute, chiar şi creştinismul. Dar Iubirea divină cuprinde întreaga Omenire şi Planetă, nimeni nu este lăsat de izbelişte. Toţi trebuie ajutaţi, la nivelul lor de înţelegere.

Lasă la o parte teoriile spirituale şi aplică ce este mai important: Iubirea generoasă, universală, inspirată divin! Începe cu tine: iubeşte-te, ca fiinţă spirituală ce eşti şi frate mai mic al lui Isus! Când vei reuşi asta, toate întrebările tale îşi vor găsi răspuns instantaneu.

28 martie 2012

Creştinismul REANIMAŢIONIST

Ce este creştinismul „resurecţionist”

Doi piloni dogmatici esenţiali ai creştinismului istoric sunt următoarele afirmaţii apostolice:

Sf. Pavel: «Dacă Hristos n-a înviat, deşartă e credinţa noastră!»

Sf. Toma: «Acum, că am văzut şi te-am pipăit, cred, Doamne! »

Creştinismul istoric se bazează deci pe evenimentul Învierii Domnului Isus în carne şi oase. De aceea, putem să-l numim drept resurecţionism (doctrina învierii *trupului* lui Isus).

Nu punem la îndoială faptul că Isus le-a apărut discipolilor iubiţi sub aparenţa perfectă de om. Acesta este un fenomen rar, dar posibil, numindu-se „materializare” în literatura parapsihologică. Deşi astfel de fenomene asemănătoare au mai fost remarcate şi studiate de spiritişti, totuşi, trebuie să recunoaştem că detalii ca cele ale apariţiei spiritului lui Isus printre muritori nu au mai fost consemnate. O asemenea putere de materializare perfectă a unui trup omenesc nu s-a mai întâlnit în descrierile occidentale. Prin aceasta, ştiinţa spiritistă recunoaşte, o dată în plus, superioritatea şi unicitatea Marelui Spirit al lui Isus Cristos. Dar, dincolo de asta, cei doi piloni ai resurecţionismului se dovedesc astăzi a fi o temelie şubredă.

De ce afirmaţiile apostolice de mai sus reprezintă marea slăbiciune a creştinismului?

1 – Nimeni nu poate înţelege, omeneşte, de ce Isus le-a apărut discipolilor Săi, dar nu mai vrea să ne apară şi nouă, cei de astăzi. Cu ce suntem mai prejos faţă de primii creştini? Ni se spune atât: să credem ce afirmă scrierile vechi de 2000 de ani! Dar oricât am vrea să-i credem pe preoţi pe cuvânt, oricât am avea încredere în scribii antichităţii şi în patriarhi, oricât am crede în miracole, nu ne este clar de ce Isus s-a limitat a-i convinge doar pe apostoli prin prezenţa Sa înviată, iar nouă nu ne-au rămas decât cuvintele goale, ca nişte rămăşiţe de la ospăţul regesc al vederii trupului înviat.

Desigur, există o explicaţie esoterică, pe care am prezentat-o cu altă ocazie, dar ea nu face parte din corpul dogmaticii creştine, nu este citată şi nici acceptată de clerul fidel dogmei.

2 – Unii teologi mai rafinaţi (printre care şi Î.P.S. Patriarhul Daniel) încearcă să strecoare în predicile lor afirmaţii precum aceea că *„trupul înviat al morţilor şi al lui Isus nu este pământean, ci dintr-o plămadă de duh*”. Dar cine dintre enoriaşi îi ascultă şi îi mai înţelege?! Credinciosul obişnuit nu uită cele două afirmaţii apostolice repetate la fiecare slujbă religioasă, care vorbesc fără tăgadă de o înviere *materială* a lui Isus. Nu uită nici că trupul morţilor este înmormântat – nu incinerat, ca la alte

religii – tocmai pentru a putea să se refacă la Învierea de Apoi, nu-i aşa?!... Prejudecata aceasta este prea adânc împinsă în creierul oamenilor, de 2000 de ani încoace.

Tertulian, un scriitor cu un talent strălucit, vorbind în numele majorităţii (cca 190 d.C.), definea poziţia ortodoxă: aşa cum Cristos s-a ridicat trupeşte din mormânt, fiecare credincios trebuie să aştepte învierea trupului. El nu lasă loc pentru îndoială, căci nu vorbeşte, spune el, despre nemurirea sufletului: «*Mântuirea sufletului cred că nu are nevoie de discuţii: căci aproape toţi ereticii, oricare ar fi forma sub care o acceptă, cel puţin nu o neagă.*» Înviat este «*acest trup, îmbibat cu sânge, clădit din oase, împânzit cu nervi, împletit cu vene, (un trup) care... a fost născut şi... moare, neîndoielnic omenesc.*» Tertulian se aşteaptă ca ideea suferinţei, morţii şi învierii lui Cristos să-i şocheze pe cititorii săi; el insistă că «*ea trebuie crezută, fiindcă este absurdă!*» (citat din *Scripturile gnostice de la Nag Hammadi*, de Elaine Pagels)

Prin urmare, în lipsa unei poziţii curajoase şi vehemente a unor clerici contemporani influenţi, nu vedem deocamdată posibilitatea corectării devierii teoriei creştine resurecţioniste. Preoţii ne spun la slujbe pilda apostolului Toma, care n-a crezut în Învierea lui Isus nici măcar din relatarea uimită a celorlalţi martori, prietenii săi. Şi tot preoţii recunosc că noi toţi suntem astăzi ca nişte „Toma necredinciosul", dar că trebuie să urmăm îndemnul biblic: *„Acum, că ai văzut, fii credincios, nu necredincios!*". Numai că noi **NU am văzut**! Preoţii nu găsesc (sau nu li se permite să găsească) o altă cale mai bună de a ne convinge de principiile metafizicii, decât repetând papagaliceşte o poveste veche de două milenii. Dar nu aşa lucrează Dumnezeu!...

Ce este creştinismul „reanimaţionist"

Spiritualitatea modernă ridică pe piedestalul dovezilor ştiinţifice mărturiile persoanelor întoarse din moarte clinică. Acestea descriu o realitate paralelă, în care apar şi rudele decedate sau chiar Marele Spirit al lui Isus. Desigur, dovezile sunt subiective şi imateriale, iar savanţii ar dori unele palpabile şi obiective. Dar pentru creştinii deja obişnuiţi să creadă în lucruri invizibile şi nedemonstrabile, miile de mărturii strânse deja în analele ştiinţifice sunt suficiente pentru a surclasa vechea credinţă oarbă în spusele Scripturii. Nu e vorba de a renunţa la Isus cel istoric, nicidecum! El rămâne un far de nestins în istoria umanităţii şi o bucurie mereu proaspătă de a-i descoperi faptele şi prezenţa vie. Dar speranţa într-o viaţă după moarte are azi fundamente mult mai solide decât adoptarea mimetică a unei credinţe istorice şi reiterarea – din păcate, tot mai puţin convingătoare – a unor evenimente minunate, dar de mult apuse.

Creştinismul modern ar trebui să devină reanimaţionist. Reanimaţionismul este un termen care provine din fenomenul reanimării

spontane a unui trup declarat mort clinic, deconectat de la aparate, pus la morgă sau chiar pregătit pentru autopsie. Este tot o înviere, dar nu din neant, ci o reîntoarcere la viaţă, precum învierea lui Lazăr din Betania. Ne referim doar la relatările numite NDE (near-death experience, experienţă în preajma morţii) care apar după trezirea dintr-o moarte clinică. Se estimează că doar circa o treime (destule!) dintre morţile clinice sunt însoţite şi de fenomenul NDE. O moarte clinică în sine nu are niciun folos spiritual dacă pacientul nu vine şi cu o descriere a vieţii de dincolo de moarte... Citiţi, de exemplu, minunata relatare a lui Mellen-Thomas Benedict despre experienţa dincolo de pragul morţii [10].

Multitudinea de dovezi mediatizate – nu doar cele provenite din experienţele în preajma morţii, ci şi din diverse alte fenomene spirituale – îi convertesc la credinţa în nemurire chiar şi pe cei atei (fără a li se cere să creadă orbeşte într-o dogmă) şi, desigur, creştinilor le pot întări convingerile anterioare.

Aşa ar trebui să se adapteze religia creştină la noile realităţi! Modernitatea nu înseamnă spovedanie pe internet sau căsătoria homosexualilor în biserică. Pentru a căpăta forţă spirituală şi credibilitate, biserica creştină trebuie să-i convingă în primul rând pe numeroşii săi enoriaşi cu dovezi adaptate vremurilor pe care le trăim.

4 septembrie 2013

[10] http://spiritus.webege.com/viata-spirituala/mellen-thomas.htm

SPRE O RELIGIE UNIVERSALĂ

Spiritualitatea are mai multe roluri pragmatice: de a linişti angoasa omului în perspectiva morţii; de a desprinde interesul omului de realitatea imediată, concretă, presantă, făcând viaţa mai suportabilă... şi alte roluri, mai idealiste.

Omul spiritual priveşte moartea ca pe o continuare a căutării plăcerilor spirituale pe un nivel superior. Omul ne-spiritual priveşte moartea ca pe o întrerupere a plăcerilor vieţii. Amândoi au dreptate, din perspectiva fiecăruia. Mai există omul pseudo-spiritual, care crede că va dobândi în lumea duhurilor plăcerile omeneşti duse la extrem.

ATEUL: Religiile, spiritualitatea îl îndepărtează pe om de realitatea concretă. Asta ne trebuie? Orice formă de religie ne îndeamnă să nu mai dăm credit total celor 5 simţuri şi instinctelor. De ce această obsesie? Dacă nu există nimic dincolo, ar fi o păcăleală crudă. Chiar dacă ar exista ceva dincolo, realitatea concretă are acelaşi drept de existenţă, deci nu ar trebui discreditată. De ce să nu ne trăim viaţa din plin? De ce să visăm la invizibil şi inaccesibil? Ia să ne mai lase în pace toţi popii, guru-şii, predicatorii şi ceilalţi care ne îndoapă cu teorii sterpe despre nimic real şi ne fac să pierdem timpul cu ritualuri şi practici „spirituale"! Ateismul ne oferă libertatea totală a cugetului...

Ce să răspundem acestor reproşuri sincere şi aparent motivate? Da, realitatea materială exercită o presiune gigantică asupra conştiinţei umane, iar idealurile nobile sunt strivite în menghina vieţii concrete şi a mentalităţii colective. Pe de altă parte, spiritualitatea nu trebuie impusă prin dogme şi ideologii, fiindcă beneficiază de suficiente argumente raţionale, afective şi intuitive. Chiar dacă, prin absurd, nu ar exista nimic „dincolo", spiritualitatea este singurul motiv viabil pentru existenţa moralei, a nobleţei şi celorlalte calităţi umane. Etica atee nu convinge pe nimeni. Dar dacă există ceva „dincolo", atunci religia şi spiritualitatea ne facilitează informarea, care precede percepţia directă a realităţii suprafizice.

ATEUL: Chiar şi noi, ateii recunoaştem faptul că spiritualitatea te ajută să scapi de angoasa morţii. Dar merită să ne schimbăm viaţa cu gândul tot mereu la moarte? Oare religia nu ne cere prea mult efort, sacrificiu, timp şi energie? Nu ne fură bucuria vieţii şi a bunului plac?

Problema religiei este că o predică oameni care nu o înţeleg profund, prefăcuţi şi mincinoşi. De aceea, pare o „monedă falsă", inutilă în viaţa

cotidiană. Sfinţii şi trăitorii în duh ai religiei sunt cei ce o duc mai departe, o fac să trăiască în sufletele celor cu care iau contact. Înţelepciunea este o chemare, nu o meserie.

„Dincolo" este eternitatea, iar „aici" este efemerul. Spiritualitatea ne cere doar atât: să nu mai iubim efemerul în dauna eternităţii, ci măcar în mod egal. Acesta este motivul pentru care ne aminteşte mereu că DINCOLO există cu adevărat, iar asta ne aduce pacea sufletului. Omul este concret, dar efemer. Spiritul este invizibil, dar nemuritor. *Trăirea* vieţii este *naturală*, îndreptată dinspre invizibil spre concret. Dar *sensul* vieţii este *spiritual*, ţintind de la efemer spre etern.

Iată o temă foarte bună de meditaţie: Oare este real ce-i efemer? Nu te grăbi să răspunzi, ci doar reflectează serios...

* * *

Buddha s-a opus constant cultului personalităţii pe când trăia. Totuşi, religia budistă populară se închină azi la statuile lui Buddha. Cristos s-a opus cultului personalităţii, o ştim din pilda spălării picioarelor apostolilor. Totuşi, religia creştină îi dedică lui Isus un imens cult al personalităţii. Desigur, avem nevoie de păstrarea unei amintiri pioase, pline de recunoştinţă pentru marile Personalităţi spirituale, ca şi de invocarea ajutorului spiritului Lor. Dar de aici şi până la punerea fondatorului în centrul religiei este o distanţă – de un pas. Pas pe care l-au făcut toate religiile. Toate şi-au construit idoli şi legende. Şi de aici au izbucnit certurile dintre ele. Faţada s-a dovedit mai importantă decât interiorul. Dumnezeu pare că a fost doar pretextul religiilor, nu scopul lor.

Religia Baha'i îşi propune să le dea tuturor dreptate, dar ea însăşi e o altă religie printre celelalte. Desigur, istoria trebuie asumată, înţeleasă, dar ea nu poate fi temelia unei religii universale. Cum spunea un mare scriitor, „*istoria e o formă de literatură*".

O religie universală nu poate fi decât una pur spirituală. Dar spiritualitatea pură nu este şi populară. Oamenii sunt atraşi mai ales de spectacolul ritualurilor şi a presupuselor (sau realelor) miracole. Ei caută, în primul rând, utilitatea practică pentru necazurile imediate. Şi sunt dispuşi mai degrabă la un eventual efort financiar, pentru a păstra o relaţie politicoasă cu Dumnezeu, decât un efort interior. O religie pură impune o luptă cu tine însuţi, de autocunoaştere, de autocontrol, dorinţa de a te îmbunătăţi necontenit şi de a cunoaşte realităţile spirituale invizibile. Deja pare prea mult! E mai simplu să urmezi canoane sau să mergi în pelerinaje decât să te schimbi lăuntric, în mod programatic...

Până la urmă, oamenii îşi aleg singuri ce fel de religie vor să aibă. Nu e cazul să ironizăm ritualurile şi dogmele, deşi le vedem superficialitatea. Ele satisfac cererea de consum spiritual majoritar. Unele chiar funcţionează. Religia ritualică (exoterică) îşi are rostul său.

În schimb, cei care vor să înţeleagă mai mult, pot apela la învăţăturile esoterice. De exemplu, creştinismul le conţine pe cele gnostice, islamismul, pe cele sufite, mozaismul, pe cele cabalistice, Orientul e plin de revelaţii, iar numeroşi semeni de lângă noi mărturisesc azi public din trăirile lor mistice. Esoterismul completează exoterismul în marele tablou al credinţelor generale de pe Terra. Peisajul religios este în mişcare, deşi clericii ar vrea să-l împietrească, ca să le fie lor mai comod. Adevărul se rostogoleşte ca o avalanşă de pe crestele spirituale, acoperind falsul, ipocrizia şi descoperind treptat lumina Cerului.

28 iulie 2011

IMPOSIBILA „A DOUA VENIRE”

Mulţi creştini jinduiesc după „A doua venire a lui Isus” (*parusia*), gândindu-se la apariţia Sa într-un corp hibrid de om-spirit. Ar trebui, pe de o parte, să semene cu Isusul istoric (aşa cum se presupune că arăta!), iar pe de alta, să fie un soi de Superman, de erou salvator: total invulnerabil şi capabil să apară instantaneu oriunde ar fi nevoie de el. Asemenea fiinţă nu a existat şi nu poate exista decât în fantasmele unor copii. Prin urmare, înaltul Spirit nu poate reveni decât urmând calea obişnuită, pe care a mai urmat-o: prin reîncarnare într-un trup de carne, ca şi al nostru. Dar ne dăm oare seama ce ar însemna acest lucru?!...

Să nu credem că Isus nu a vrut s-o facă deja...! Da, Isus chiar a dorit de multe ori să revină în trup printre păcătoşi, în ultimele 20 de secole de crime „în numele lui Dumnezeu”... Poate că de aceea ne-a lăsat mesajul „*Eu vin curând!*” (Apocalipsa 22). A avut cele mai nobile intenţii de a ne aduce iarăşi mesajul divin de Pace, Iubire, Frumuseţe, Armonie între oameni... A fost însă oprit!...

Dacă s-ar fi reîncarnat, ar fi adus cu El o zestre spirituală uriaşă, ca şi karma pozitivă a ultimei vieţi. Desigur că ar fi realizat vindecări miraculoase cu care ar fi atras atenţia omenirii. Mesajul său spiritual ar fi fost fără menajamente pentru religioşii prefăcuţi; ar fi fost un reformator spiritual mondial cum nu a mai existat, poate depăşind faima lui Isus Nazarineanul. Mass-media ar fi preluat imediat faptele şi vorbele Sale, iar clarvăzătorii şi unele eminenţe cenuşii ale Bisericii Creştine i-ar fi recunoscut autoritatea divină şi Spiritul inconfundabil. De aici s-ar fi produs o mare schismă în Biserică, unii acceptându-i în totalitate învăţătura şi criticile, iar alţii respingându-le ca „*nefiind în acord cu dogma şi tradiţia creştină*”. Aceştia din urmă ar fi repudiat fără remuşcări „personajul periculos” care nici măcar nu ar fi semănat la aspect cu Isus şi nici nu ar fi acţionat în numele personajului istoric (fiindcă puternica personalitate divină actuală s-ar fi manifestat într-un mod original şi adaptat noilor realităţi, fără a fi vasală povestirilor antice).

Ne putem uşor închipui ce convulsii religioase, poate chiar războaie ar fi putut începe... Desigur că şi credincioşii altor religii ar fi aderat la noua spiritualitate, impusă cu atâta convingere de acelaşi Fiu al lui Dumnezeu. Dispute ar fi putut avea loc şi în interiorul celorlalte religii. În final, Pământul ar fi devenit un imens câmp de bătaie teologică, aducând şi mai multe focare de război decât sunt în prezent. Nici vorbă de Pace şi Armonie. De altfel, Mântuitorul ne avertizase încă de acum 2000 de ani: „*Să nu credeţi că am venit s-aduc pacea pe pământ; n-am venit să aduc pacea, ci sabia.*” (Mat.10:34) Desigur, el nu se referea nici la sabia cruzilor cruciaţi, nici la instrumentele ascuţite ale Inchiziţiei...!!! Se referea la conflictele în care cei care iau în serios munca de

autoperfecţionare spirituală sunt atraşi de cei cu o gândire prea lumească. Cu atât mai mult s-ar fi întâmplat acestea dacă spiritul lui Isus s-ar fi reîntors ca om printre oameni!...

S-ar fi putut întâmplat acestea... dar numai dacă camarila satanică ce organizează şi controlează lumea nu ar fi împiedicat răspândirea „haosului" şi nu ar fi pus la cale asasinarea „instigatorului spiritual". Exact ca acum 2000 de ani! Poate că noul Isus nici nu ar fi apucat să îşi răspândească mesajul şi ar fi fost oprit la timp, înainte de a „infecta" cu ideile sale nocive prea mulţi oameni. Ştim doar cât de uşor se anihilează un om, nu-i aşa?!

Misiunea încarnării marelui Spirit al lui Isus nu fusese neapărat cea de a se lăsa ucis la 33 de ani (aşa cum ne lasă că credem dogma creştină), ci de a crea o şcoală spirituală universală, precum făcuse Buddha cu secole înaintea Sa. Ce a fost împiedicat Isus Nazarineanul să facă, a reuşit, dar în cu totul alt registru şi cu alte efecte, „Duhul Sfânt", apostolii, ucenicii, martirii. (Detalii importante despre anii necunoscuţi ai tinereţii lui Isus sunt prezentaţi de dr. Miceal Ledwith în conferinţa „Cum a devenit Isus un Cristos" [11])

În schimb, o mulţime de învăţători spirituali sunt mai greu de anihilat... Pot fi cel mult marginalizaţi, batjocoriţi, împiedicaţi. S-ar putea spune că Isus a revenit mereu pe planetă prin diverşi învăţători spirituali, mesageri ai Divinităţii. Şi încă o face.

Unii au mai multă aderenţă la public, alţii, mai deloc. Global, cuvintele şi pildele înţelepte au o putere prea mică de schimbare a omenirii ca întreg. Din păcate. Este prea multă prostie, ignoranţă, răutate. Omului îi este mai uşor să înveţe prin suferinţă, nu prin înţelepciune. Iar asta ne doare nu doar pe noi, ci şi pe Spiritele pure care veghează Pământul din Ceruri. Spiritele înalte au atâta iubire de oameni, încât trec peste orice teamă şi se reîncarnează când găsesc locul şi timpul potrivit, pentru a fi de folos spiritual acestei omeniri confuze şi prea uşor coruptibile. Prin întrupare, Spiritul, oricât de înalt ar fi el, îşi va impurifica aura, va aduna o karmă negativă. Dar puterea de autosacrificiu a Marilor Spirite este la fel de mare ca iubirea lor pentru oameni. Din aceste Spirite se nasc marii Maeştrii care reîmprospătează periodic memoria spirituală a lumii...

În concluzie, a doua venire a lui Isus ar fi distrus creştinismul – ar fi întors Biserica „cu iSusul în jos" (iertat să-mi fie jocul de cuvinte!). Ar fi provocat un fel de sfârşit al lumii, al lumii creştine... şi neputând garanta dispariţia diabolismului de pe această planetă... Încă mai aşteptăm Decizia Divină şi momentul cosmic favorabil eliminării masive a vibraţiilor satanice de pe această planetă... Un singur om, oricât de înalt ar fi Spiritul său, nu poate face mai mult decât milioane de preoţi şi miliarde de credincioşi, nu-i aşa?!...

[11] http://vk.com/video_ext.php?oid=109375973&id=162379625&hash=8beb26764910b2a5&hd=1

IMPOSIBILA ASEMĂNARE

Puternica personalitate a lui Isus i-a marcat pe mulţi. Dintotdeauna există religioşi care îşi lasă plete şi barbă, se îmbracă în cearceafuri albe, în acest fel încercând să se identifice la exterior cu Isus din Nazaret (sau poate doar ca să-i impresioneze pe naivii din jur).

Alţii, prin anumite zone ale globului (Mexic, Filipine etc.), se supun unor cazne anuale (biciuiri, răstigniri etc.) pentru a se identifica cu suferinţele Mântuitorului de acum 2000 de ani.

Există şi cazuri speciale atestate ştiinţific de „stigmatizaţi", credincioşi care periodic sângerează prin locurile corpului unde Isus a fost chinuit (mâini, picioare, cap). În cazul stigmatizărilor nu este vorba de autosugestie (efect „nocebo"), dar cauza provine totuşi din inconştientul persoanei. Mai exact, într-una din vieţile anterioare ale spiritului, omul respectiv a empatizat profund cu durerile fizice ale lui Isus pe Golgota, dar abia în această viaţă ele au dat acest rod neaşteptat şi aparent necerut, chiar nedorit. Desigur, urmarea este că e posibil să li se întărească credinţa în Mântuitor credincioşilor care aud sau văd un om stigmatizat. Totuşi, nu aceasta este cauza, ci doar unul dintre efectele pozitive.

În aceste cazuri şi în altele similare, oamenii vor să se identifice cu Isus cel istoric. Desigur, este doar un epifenomen, nu unul care să stea la baza credinţei. Putem înţelege resorturile psihologice, dar în acelaşi timp, trebuie să nu ne abatem atenţia de la esenţa religiei (oricare ar fi ea) ce are rolul apropierii oamenilor de Dumnezeul Creator Suprem, Cel fără chip şi veşnic nevăzut. Profeţii, misticii, înţelepţii, Mesia sunt doar trimişii Divinităţii pe Pământ pentru a-i readuce pe oameni pe calea morală, a binelui şi dreptăţii, precum şi a le oferi mijloace potrivite de purificare spirituală. Restul sunt detalii, strategii şi tehnici de deschidere spirituală...

Cunoaştem din Evanghelii că Isus era de o inteligenţă sclipitoare. El se adresa adeseori prin pilde înţelepte încropite pe loc. Acest mod de exprimare metaforic, criptic chiar, era justificat de ignoranţa ori reavoinţa auditorilor. Isus nu putea sau nu voia să explice clar, de-a fir a păr, legităţile spirituale ce stăteau la baza sfaturilor, îndemnurilor Sale. Alteori, Isus răspundea într-un mod ciudat, inversând cauza cu efectul. Era un fel de a evita un răspuns direct la o întrebare prea măruntă sau care solicita unul prea elaborat; Isus prefera în acel moment să accentueze alt aspect mai important.

Unii clerici sau credincioşi creştini folosesc şi ei, prin contagiune, un stil sucit de a explica unele chestiuni teologice pe care nici ei nu le înţeleg. Încălcarea logicii nu ajută însă credinţei religioase. Credinţa nu se opune raţiunii. Iar ce putea face Maestrul Isus nu îi este permis oricărui muritor de rând!!!...

Iată un exemplu inspirat din realitate. Să presupunem că cineva duce o viaţă plină de păcate, dar la un moment dat se converteşte şi

adoptă practica moralei creştine. Dacă este întrebat „*De ce păcătuiai?*”, nu va răspunde direct, simplu, la obiect, ci, imitându-l pe teologul ipocrit, va da un răspuns de genul: „*Ca să poată fi slăvit Dumnezeu pentru îndreptarea unui păcătos ca mine*”. De parcă Dumnezeu ar avea nevoie să fie lăudat cu preţul unei suferinţe umane!... Observaţi cum pune prefăcutul efectul în locul cauzei? În acelaşi timp, îi închide gura curiosului şi pozează în „înţelept”. Acest mod de ocolire abilă a exprimării sincere a pătruns adânc în felul de a vorbi al clericilor şi al unora dintre credincioşi, ceea ce îi depărtează de simplitatea adevărului, apropiindu-i în schimb de viclenia fariseilor.

În această privinţă, religia diferă de ştiinţa spirituală: în chestiunile metafizice trebuie să folosim o logică sănătoasă, rigoare şi onestitate, ca în orice ştiinţă. Cine încearcă să îl copieze aiurea pe Isus prin exprimări alambicate, dar neavând şi discernământul Său, se comportă ca un epigon fără har. Omule, vorbeşte clar şi neprefăcut dacă vrei să semeni cu Isus!

«Felul vostru de vorbire să fie: „Da, da; nu, nu”; ce trece peste aceste cuvinte vine de la cel rău.» (Mat.5:37)

24 decembrie 2012

DE CE SPIRITUALITATEA

PROGRESUL ÎNSEAMNĂ SPIRITUALIZARE

Materia evoluează de la simplu la complex, de la regnul mineral, la cel vegetal, la animal şi, în final, la om. Omul a preluat foarte multe funcţii de la regnul animal: instinctele de supravieţuire şi de procreare, dar şi rudimentele vieţii psihice (emoţii, gânduri) şi ale vieţii sociale (organizarea colectivităţilor). Ceea ce diferenţiază fundamental omul de animal este ceea ce numim, într-un cuvânt, CULTURĂ. Un act de cultură recreează realitatea banală într-un cadru convenţional, exterior, sau într-unul mental, interior, şi îi conferă acesteia un SENS. Prin această acţiune, experienţele umane anterioare sunt condensate într-un produs cultural sau într-o viziune interioară, DETAŞÂNDU-NE temporar de presiunile vieţii curente. Când reuşim să ne exprimăm trăirile într-un cod cultural, în acelaşi timp analizându-le obiectiv, ca pe un obiect de studiu, atunci ne definim statutul de fiinţă superioară, care nu se lasă oprimată de constrângerile legilor naturale şi sociale.

Unii numesc actele culturale ca fiind „spirituale". Sinonimia însă nu este perfectă. Cultura (cea autentică!) ridică omul de la nivelul animal, dar spiritualitatea îl poate duce mai sus de nivelul uman. Prin urmare, el tinde să se înnobileze, eleveze, rafineze sub presiunea ei tăcută. Forţa spiritualităţii împinge, invizibilă, omenirea spre progres.

Oamenii diferă între ei, între multe altele, şi prin modul în care se lasă formaţi de impulsurile spirituale: <u>inconştient</u> sau <u>conştient</u>. Metaforic vorbind, cu toţii trăim într-un ocean al spiritului. Putem alege să supravieţuim în el fie înotând dezordonat (inconştient), fie construindu-ne o barcă în care să plutim comod (conştient). Oponenţii spiritualităţii ce fac: se lasă grei în abisurile oceanului, unde se scufundă ca o ghioagă, blocându-şi singuri instinctul sănătos de a înota la suprafaţă. Cel care nu se supune legilor spirituale, de fapt iese din fluxul natural şi plăcut al evoluţiei, nu mai reprezintă veriga superioară din lanţul regnurilor, ci o za pierdută şi fără de folos.

Ca o primă concluzie, spiritualitatea nu este un subiect artificial creat, inutil şi nepractic, care doar ne-ar răpi timpul necesar pentru mâncare, serviciu, familie, sport, televizor etc. Nu, dimpotrivă! Preocupându-ne de spiritualitate în mod conştient, înţelegem procesul evolutiv global din care facem parte şi, mai mult de atât, ne accelerăm propria evoluţie spre Lumină.

SEPARAREA SPIRITUALITĂŢII DE RELIGIE

De-a lungul istoriei, spiritualitatea conştientă a îmbrăcat forma religiilor, mai mult sau mai puţin elaborate. Ele au pus în centru frica, sentimentul de vulnerabilitate al omului. Deseori se oficiau ceremonii împotriva manifestării mâniei zeilor sau pentru atragerea bunăvoinţei lor. Ofranda religioasă este semnul indubitabil al existenţei fricii! La un moment dat, multitudinea de zei (spirite dominatoare) a fost înlocuită cu unul singur, cel mai puternic. Aşa a luat naştere monoteismul – odată cu înţelegerea principiului ierarhizării piramidale a lumii spiritelor. (Poate că anticele piramide vor să ne amintească de asta!) Dar şi acest monoteism păstrează rudimentele fricii ancestrale, de data aceasta faţă de Zeul Suprem.

Într-adevăr, societatea este condusă oarecum eficient prin frică, atavism moştenit de la regnul animal. Iar religiile îi ajută pe liderii politici să controleze populaţia prin acelaşi mecanism, mai rafinat, mai sofisticat. Din fericire, spiritualitatea nu se reduce la religie. Ba, uneori, chiar i se opune.

Orice religie se construieşte în jurul unui nucleu de învăţături, personalităţi şi fapte pur spirituale, dar, odată cu trecerea timpului, ritualurile şi teoriile religioase se depărtează de adevăr, religiile se fărâmiţează în curente sau culte, fiindcă nu îşi mai găsesc filonul spiritual iniţial care le oferea putere şi coerenţă. Dacă i-am întreba acum pe fondatori dacă sunt mulţumiţi, niciunul nu ar agrea aspectul general sub care se prezintă religia care le datorează existenţa...

ISUS CRISTOS NE SCAPĂ DE RELIGIE

Isus Cristos a reformat monoteismul din temelii, arătându-ne că Dumnezeu este, în realitate, iubire. Asta a creat o revoluţie în concepţiile religioase dintotdeauna, care s-au bazat invariabil pe frică. Cum a reuşit Isus să ne convingă de faptul că Dumnezeu este Iubire? Cuvintele nu ajung. S-a dat pe Sine pildă vie, iar Evangheliile ne relatează cum. Contribuţia reformatorului Isus a fost imensă, copleşitoare, inegalabilă în istoria religiilor. El a făcut pasul decisiv spre întronarea adevăratei spiritualităţi pe această planetă. De la Isus am aflat cu toţii ceea ce ştiau doar câţiva înţelepţi: Dumnezeu radiază o energie care cuprinde superlativele de Putere, Cunoaştere, Iubire, Frumuseţe etc., o radiază în tot cosmosul, iar fiinţele găsesc în Ea reperul pentru frumuseţea, iubirea, binele din propria lor viaţă.

Isus a demonstrat că religia nu trebuie urmată din frică. Dar, fără frică, nu mai este religie, ci spiritualitate. Ea se bazează pe liberul arbitru al omului, cu toate riscurile ce decurg de aici. *Să-l iubeşti cu toată forţa sufletului tău pe Dumnezeu*! ne îndemna Isus. Dar inimii nu poţi să-i comanzi, s-ar putea ca nici măcar pe binefăcătorul tău să nu-l poţi iubi, deşi îl respecţi. Atunci, cum să iubeşti o fiinţă pe care n-o vezi, n-o auzi,

n-o înţelegi? Iată o dilemă pe care doar Graţia Divină ne-o poate îndepărta.

Isus ne-a răspuns astfel: «*De aceea vă spun: orice păcat şi orice hulă vor fi iertate oamenilor; dar hula împotriva Duhului Sfânt nu le va fi iertată.*» (Matei 12:31) Cu alte cuvinte, cerând, dorind, lăudând energia binelui, frumuseţii, iubirii şi altor atribute divine, Îl iubim de fapt chiar pe Dumnezeu. Nu e nevoie să ne închipuim o Persoană căruia să ne închinăm. El se găseşte pretutindeni în orice formă sau fenomen care radiază frumuseţe, bine, iubire, care ne încălzeşte sufletul şi ne transformă în mici purtători ai torţei divine prin lumea întunericului.

ATRAGEREA GRAŢIEI DIVINE

În religiile primitive, şamanul este intermediarul zeilor, el decizând şi controlând ceremoniile şi ritualurile necesare pentru îmbunarea sorţii. În schimb, centrul şi cheia oricărei religii majore este rugăciunea individuală. Când ea nu funcţionează, nici religia nu mai are rost, părând o activitate seacă şi constrângătoare. Dar atenţie! rugăciunea nu este o înşiruire de cuvinte, ci un APEL TELEPATIC către Supremul Dumnezeu sau alte Forţe Înalte Benefice din univers (Isus Cristos, Maica Domnului etc.). Cuvintele (ca şi imaginile ori simbolurile sacre) au simplul rol de a ne introduce în sfera spirituală, de a ne focaliza mintea şi sentimentele asupra Sursei divine.

Acelaşi rol fermecat îl poate juca însă şi lectura unor pasaje din cărţi inspirate, a unor poezii, receptarea sensibilă a unor opere muzicale sau plastice geniale. Ele ne pot induce o stare de catarsis, de înălţare, în care să simţim că ne pătrunde energia Divinităţii. În acel moment, nici nu mai avem nevoie de o rugăciune în sens clasic. Deja ne aflăm de cealaltă parte a ei, primind în corp şi suflet energia mereu proaspătă a lui Dumnezeu.

Dintre vorbele spirituale înregistrate pe hârtie, cele mai puternice aparţin Marilor Lumini care au fost încarnate pe planetă. Cuvintele lor păstrează forţa energetică cu care au fost rostite şi sunt un izvor nesecat de inspiraţie pentru fiecare generaţie. La fel de preţioase sunt mesajele spirituale ale Marilor Lumini Celeste transmise nouă prin mediumi elevaţi. Aceste mesaje, de asemenea, au o încărcătură energetică fermecată, care ne emoţionează instantaneu şi ne comunică informaţii pe mai multe nivele de înţelegere, având chiar puterea de a ne conecta la Mintea Divină. Astfel de pasaje minunate cuprinde şi cartea „*Spiritismul – metodă modernă de investigaţie*" a mediumului NINA PETRE.

Cele mai importante surse de inspiraţie şi conexiune cu Divinitatea sunt chiar marii iluminaţi spirituali în viaţă, dacă avem norocul să le fim prin preajmă. Este o mare binecuvântare şi ajutor pentru a simţi Divinitatea ceva mai aproape. Câmpul lor energetic, dar şi ajutorul spiritelor superioare care roiesc în jurul lor, ne pot transpune într-o stare aproape extatică, dar liniştită. Depinde şi de sensibilitatea noastră, de pregătirea spirituală, de aspiraţia pe care o avem sau nu o avem. Nimeni

nu ne obligă să fim receptivi la energia sfântă venită de la Dumnezeu! Aşa funcţionează religia iubirii, singura adevărată. Restul regulilor clericale şi principiilor teologice sunt auxiliare, ba deseori chiar un balast pentru dorinţa de înălţare spirituală.

DEPISTAREA UNUI MISTIC

Cum descriem iluminarea divină? În urma iluminării spirituale, misticul trăieşte, câtva timp, ca într-o beţie, total distras de aspectele pământeşti ale vieţii. Este beat de Dumnezeu. Sau se aseamănă cu un îndrăgostit foc, mereu zâmbitor, într-o stare euforică. Este îndrăgostit de Dumnezeu. Această iubire întrece orice altă dragoste terestră, nefiind geloasă, ci hrănind iubirea pentru toate fiinţele, făcând din fiecare zi o sărbătoare şi din fiecare clipă un extaz. Totuşi, acest efect beatific durează o perioadă limitată, după care misticul se poate reintegra în viaţa obişnuită.

Nu avem standarde ca să căutăm un mistic, precum pe Yeti sau Bigfoot! Uneori este greu să îi depistăm sau să-i deosebim dintre falşii profeţi. Şi între iluminaţi există deosebiri, fiindcă nu toţi au aceeaşi putere de impresionare, de inspiraţie, de ajutor dat celor care îi caută. Sunt tot oameni, diferiţi, doar că au o funcţie psihică în plus. Am putea spune că unii sunt mai contemplativi, iar alţii mai lucrători întru sporirea harului. Unii sunt deja celebri, de alţii nu a auzit nimeni. Unii îşi relatează în detaliu experienţele spirituale, alţii sunt foarte discreţi. Unii manifestă puteri paranormale, alţii se feresc de aşa ceva. Unii îl invocă pe Dumnezeul Cosmic, alţii ne trezesc Sinele lăuntric. Unii au o experienţă foarte vastă, alţii sunt abia la începutul explorării tainelor cereşti. Unii radiază o lumină foarte puternică, purificatoare, alţii abia învaţă să îşi amplifice şi folosească harul. Unii Îl manifestă pe Dumnezeu mai ales prin fapte, alţii, prin cuvinte inspiratoare şi cercetări mistice. Unii au bani, alţii nu...

RELIGIE versus SPIRITUALITATE

Deşi există numeroase suprapuneri între cele două, am considerat necesar să subliniem mai ales diferenţele dintre religie şi spiritualitate. Este o încercare mai mult teoretică, fiindcă formele religioase sunt omniprezente şi intrate definitiv în subconştientul colectiv. Nu trasăm graniţe artificiale, ci doar separăm adevărul de minciună în cocteilul spiritual oferit publicului larg.

Prin acest demers venim în sprijinul credincioşilor dezamăgiţi, pentru a-i asigura că spiritualitatea nu dispare din lume odată cu decăderea vreunei religii şi că ei nu trebuie să renunţe niciodată la idealul perfecţiunii. În sânul fiecărei religii există un nucleu pur spiritual care o menţine vie. În acelaşi timp, la periferia ei, se ataşează multe mizerii

nespirituale, care o îngreunează, îi reduc eficienţa. Atunci când aspectele negative ne deranjează, soluţia nu este să trecem neapărat la alt cult, sectă sau religie, fiindcă toate au hibe (după cum au şi calităţi!). Drumul spre Dumnezeu este în sus, nu pe orizontală. Deci, să căutăm adevărurile pur spirituale din sânul propriei religii, pe care o vom decoji de impurităţile ignoranţei şi mimetismului, urcând astfel de verticala cunoaşterii spirituale...! În acelaşi timp, putem găsi mari adevăruri spirituale şi în alte religii, în ştiinţă sau filosofie. Chiar şi ateii ne pot fi, uneori, învăţători spirituali...

DEOSEBIRI GENERALE ÎNTRE RELIGIE ŞI SPIRITUALITATE

1

În religie, este evidentă făţărnicia preoţilor, care, în general, sunt persoane educate, inteligente, prea puţin impresionate de dogmele pe care le predică „prostimii". O vorbă populară spune: *„Să faci ce spune preotul, nu ce face el!*". În schimb, spiritualitatea pune accent pe sinceritate şi cinste, virtuţi ce ne ridică vibraţiile spirituale. Ipocrizia este o plagă ce deformează mesajul spiritual şi ne îndepărtează de puritatea lui Dumnezeu.

Nu ridicăm piatra împotriva nimănui. Făţărnicia poate fi un produs secundar al neadaptării religiei la realităţile prezente. Preoţii sunt supuşi disciplinei impuse de ierarhia religioasă. Inovaţia este interzisă, ca şi discuţiile libere. Alteori, clericii pur şi simplu şi-au ales o meserie nepotrivită pentru ei, fiind atraşi mai ales de promisiunile de îmbogăţire pe seama credulităţii enoriaşilor.

2

Religia încurajează ignoranţa maselor de credincioşi, pe când spiritualitatea încurajează cunoaşterea tainelor lumii invizibile.

O eroare strigătoare la Cer a religiilor este promisiunea iertării păcatelor şi chiar a crimelor, în schimbul credinţei. Asta liniştește conştiinţele pătate, dar nu le opreşte să mai greşească, ştiind că oricând îi aşteaptă dezlegarea din gura clerului. Nu ar fi însă mai cinstit şi mai responsabil să ni se spună adevărul: că NIMENI NU NE POATE IERTA ARBITRAR, ci singuri ne vom absolvi - fie prin fapte bune pe măsura vinilor, fie prin suferinţe corespunzătoare, în această viaţă sau în următoarele...?! Atunci cu siguranţă că ne-am cumpăni mai bine faptele.

3

În religie, glasul Divinităţii este preotul, iar în spiritualitate, mediumul (senzitivul). Preotul este îndelung instruit, numit în post de ierarhia sacerdotală şi nu poate fi niciodată considerat egalul vreunui enoriaş, dar în spiritualitate este altfel. Aici se încurajează abilitatea

oricui de a deveni un canal intuitiv pentru voinţa Cerului, fiecare pe calea lui particulară, nefiind înscăunat şi îndatorat vreunei instituţii.

Există numeroase tipuri de mediumnitate, cum ar fi cea auditivă, cea vizuală, cu scriere automată, de încorporare etc. INTUIŢIA este cea mai obişnuită formă de mediumnitate (prezentă la toţi oamenii, într-o măsură mai mică sau mai mare), fiind începutul comunicării telepatice performante. Foarte important este caracterul moral, aspiraţia spirituală, intenţiile bune ale mediumului, pentru a nu fi târât de fluxul gândurilor negative din jur. Cu toţii trebuie să dublăm efortul individual de sensibilizare psihică cu cel de purificare a subconştientului, pentru a rezona doar cu spiritele superioare şi cu voinţa lui Dumnezeu!

Toţi oamenii sunt mediumi (mai mult sau mai puţin), toate fiinţele sunt legate energetic şi informaţional între ele. De aceea, cine vrea să trăiască frumos şi conştient ar trebui să înveţe mai multe despre spiritualitate, în general.

4

În religie se mizează excesiv pe imaginaţia credinciosului. Periodic sunt recompuse scenele mitologice, pentru a forţa adeptul să retrăiască afectiv acele evenimente de mult apuse. Se întreţine astfel un câmp mental, o creaţie simbolică ce ar avea rolul păstrării „credinţei". Este un evident artificiu (sau îndoctrinare), care pe mulţi îi îndepărtează de religie.

Unele tradiţii sunt respectate tocmai pentru că sunt absurde, prin asta dovedindu-şi originea „de pe altă lume"... Pentru unii religioşi, credinţa trebuie să se opună raţiunii, fiindcă mintea omului ar fi prea neputincioasă. Ei confundă credinţa, în mod eronat, cu voinţa şi imaginaţia.

Dar credinţa înseamnă intuiţia existenţei unor legi şi forţe metafizice aflate deasupra aparentului haos pământean. Ea nu trebuie violată nici prin fapte extreme, nici printr-o fantezie necontrolată. Credinţa este un sentiment rafinat, inefabil, subtil şi, în acelaşi timp, cu un potenţial infinit.

Spiritualitatea nu exclude reamintirea evenimentelor şi personajelor sacre ale omenirii, dar pune accentul pe raţiune, pe cercetare personală, pe legătura cu viaţa personală şi implicarea în realitatea prezentă. Credinţa trebuie să vină din suflet, nu din istorie!

5

Religia încătuşează, creează dependenţă, pe când spiritualitatea eliberează fiinţa umană de toate normele, prejudecăţile, cutumele care, în numele lui Dumnezeu, perpetuează starea de înrobire psihică a individului.

Iată câteva exemple din arealul creştin, ca să înţelegem mai clar cum suntem condiţionaţi mental: Ni se induce constant în minte ideea că, fără biserica locului şi intermediarul lui Dumnezeu, preotul, nu există

mântuire, oricât de mult am lucra noi spiritual separat. Suntem făcuţi să credem că, fără urmarea tradiţiilor religioase (ritualuri bisericeşti, obiceiuri populare etc.), nu am fi nişte credincioşi adevăraţi. Ni se spune că celelalte religii sunt în profundă eroare, ba chiar ar fi un pericol real pentru noi să cunoaştem şi alte puncte de vedere. Gândirea liberă este riscantă, fiindcă te poate duce spre iad... ş.a.m.d.

6

O deosebire importantă este faptul că religia pune în centrul său un personaj divin exterior, cu intenţii şi comportamente deseori neînţelese. Religia divinizează, de obicei, un singur om (sau câţiva), creând prilejuri de a-l lăuda şi implora (mai exact, a-i cerşi favoruri). În schimb, spiritualitatea – în plus faţă de cunoaşterea aspectelor metafizice obiective ale Creaţiei – revelează divinitatea interioară din fiecare om, cea care este adevăratul nostru centru psihic şi spiritual, sursa puterii imediate. Ea adaugă personalităţii noastre calităţile superioare ale spiritului propriu (voinţa invincibilă, răbdarea smerită, inteligenţa lucidă, compasiunea universală, aspiraţia spre perfecţiune, dorinţa de a fi de folos general, libertatea interioară etc.), amplificându-ne totodată sentimentul natural de a iubi Creatorul Suprem, fără a-i comanda nimic în schimb sau a ne teme de El.

Totuşi să fim realişti: uneori ne simţim slabi şi avem nevoie de ajutor! Apelul la Divinitate prin rugă-cerere este absolut normal, mai ales când omul se află la mare necaz şi invocă spontan ajutorul Cerului. (Chiar dacă nu ar rezolva altceva, cu siguranţă că rugăciunea bine executată ne poate angrena forţa gândului şi a voinţei proprii, pentru a ne ajuta singuri !)

Cum să ne rugăm corect într-o situaţie dramatică? Avem un model sugerat de viaţa lui Isus Cristos: *„Doamne, dacă este cu putinţă, îndepărtează de la mine acest necaz! Dacă nu, facă-se Voia Ta!”* (vezi Matei 26:39)

Spiritualitatea adevărată ne ponderează disperarea şi vulnerabilitatea şi în situaţiile mai calme, obişnuite, când ne confruntăm mai ales cu incertitudinea decât cu neputinţa reală. Omul îmbunătăţit duhovniceşte ştie că Dumnezeu îi cunoaşte deja problemele şi, în măsura în care îl merită şi chiar are nevoie de el, va primi ajutorul necesar. Uneori, acest ajutor este cu totul neaşteptat, fiindcă nu-i îndeplineşte neapărat dorinţele, ci urmează un scenariu inedit sau chiar nedorit; dar totul ţinteşte spre binele superior al său, bine pe care deseori omul nu îl intuieşte. În fond, ne aflăm pe această planetă ca să experimentăm diverse situaţii şi să ne dezvoltăm propriile capacităţi de acţiune prin lupta cu greutăţile.

SPIRITUALITATEA PURĂ

Aspectele negative de mai sus sunt valabile pentru majoritatea, dacă nu toate religiile de pretutindeni şi dintotdeauna. Nevoia oamenilor de promisiuni concrete şi minciuni frumoase dă această formă religiilor – numită şi „materialism religios”! Dar, cum adevărul e unul, iar minciunile sunt multe, şi religiile vor fi multiple, diferite. Era deci normal ca să apară conflicte fizice şi contradicţii teoretice. O religie nu se poate afirma decât în dauna celor vecine – fiindcă toate participă la un concurs de farmece... Să ne amintim episodul din Vechiul Testament, unde profetul Ilie dovedeşte superioritatea Zeului său în faţa zeilor Baal şi Aşera! (vezi 3 Regi 18)

Aşa cum am spus deja, oamenii fac religiile, deci defectele religiei sunt ale creatorilor ei. Dar slăbiciunile oamenilor sunt şi ele dependente de nivelul de evoluţie al spiritelor încarnate; cu cât spiritul este trecut prin mai multe încarnări terestre, cu atât omul respectiv manifestă mai mult idealism, interes faţă de semeni, autocontrolul emoţiilor şi gândurilor, o viziune mai largă asupra universului. Spiritul mediu îndeamnă la o atitudine servilă faţă de Zei (ca să primească recompense spirituale), se comportă cu relativă onestitate şi nu este neapărat un dogmatic religios. Iar spiritul începător la şcoala Pământului este, de obicei, o brută fanatică, înclinată către ritualuri de adoraţie a zeilor locali. În această lume sunt încarnate la grămadă spirite de toate calităţile şi rangurile evolutive, predominând mai ales cele înclinate către plăcerile materiale, în dauna valorilor spirituale. Am putea spune că, în fond, nimeni nu are o vină absolută pentru erorile religioase, ci totul rezultă în armonie cu condiţiile obiective de viaţă de pe această planetă relativ tânără...

Dar oare „spiritualitatea pură” este o construcţie unică şi fără contradicţii interne?

Nu. Ea este mai mult o tendinţă ideală către cunoaşterea realităţii spirituale, similar cum oamenii de ştiinţă cercetează cauzele realităţii materiale. După cum există mai multe ştiinţe exacte cu obiect de studiu şi metode specifice, tot astfel imensa sferă spirituală este explorată din mai multe direcţii. Dar, chiar şi aşa stând lucrurile, toate domeniile spiritualităţii pure (adică, neîncorsetate în dogme sau tradiţii) converg înspre aceleaşi adevăruri universale. Pot diferi exprimările, profunzimea sau personalităţile implicate. Dar fiindcă Adevărul este unic, tendinţele divergente sunt diminuate automat şi subordonate ţelului comun.

Citiţi afirmaţiile ştiinţei spirituale, indiferent sub ce titlu sunt prezentate, şi veţi vedea că spun cam aceleaşi lucruri! Vanităţile umane au o mai mică influenţă în ştiinţa spirituală decât în religie, fiindcă indivizii sunt învăţaţi să gândească pe cont propriu şi să nu se supună orbeşte unor directive exterioare. În acelaşi timp, posibilele erori sunt corectate în timp, fiindcă avem de a face cu o „ştiinţă” spirituală, în care raţiunea şi intuiţia merg mână în mână.

Următoarele domenii, aparent distincte, ar putea fi incluse în conceptul de pură spiritualitate: spiritualismul, spiritismul elevat, esoterismul, raţionalismul creştin, parapsihologia etc.

Desigur, nu vom nega rolul pozitiv al religiei în societate! În repetate rânduri, am dat exemple de realizări, prilejuri de meditaţie şi fapte lăudabile provenite din credinţa religioasă. Dar analizând obiectiv, în general, religiile se aseamănă mai mult cu politica decât cu spiritualitatea pură. Din cauza aceasta sunt şi atâţia atei (declaraţi sau nu). Credem că viitorul nu poate fi decât al unei spiritualităţi generale, deschise, luminoase, în dauna religiilor inadaptate, închistate şi făţarnice.

Nu vom încheia această critică a religiei fără spiritualitate fără a oferi şi un exemplu pozitiv despre faptele minunate pe care credinţa sinceră şi religia îmbibată de spiritualitate le poate genera în lume. Vizionaţi documentarul „Tată pentru 400 de suflete”[12], despre Părintele Mihail Jar, eroul din Bănceni, Bucovina de Nord!!!

Prezentare grafică a diferenţelor şi suprapunerii parţiale dintre religie, spiritualitate şi iluminare spirituală

Spiritualitatea reprezintă nivelul superior al religiei, dar nu este un scop în sine. Ţelul spiritual este realizarea Sinelui sau iluminarea. Ea poate apare doar prin spiritualitate autentică.

Dar nici această stare mistică nu este ultima etapă, ci ea defineşte începutul unei călătorii şi mai interesante, dincolo de conceptele omeneşti despre înţelepciune...

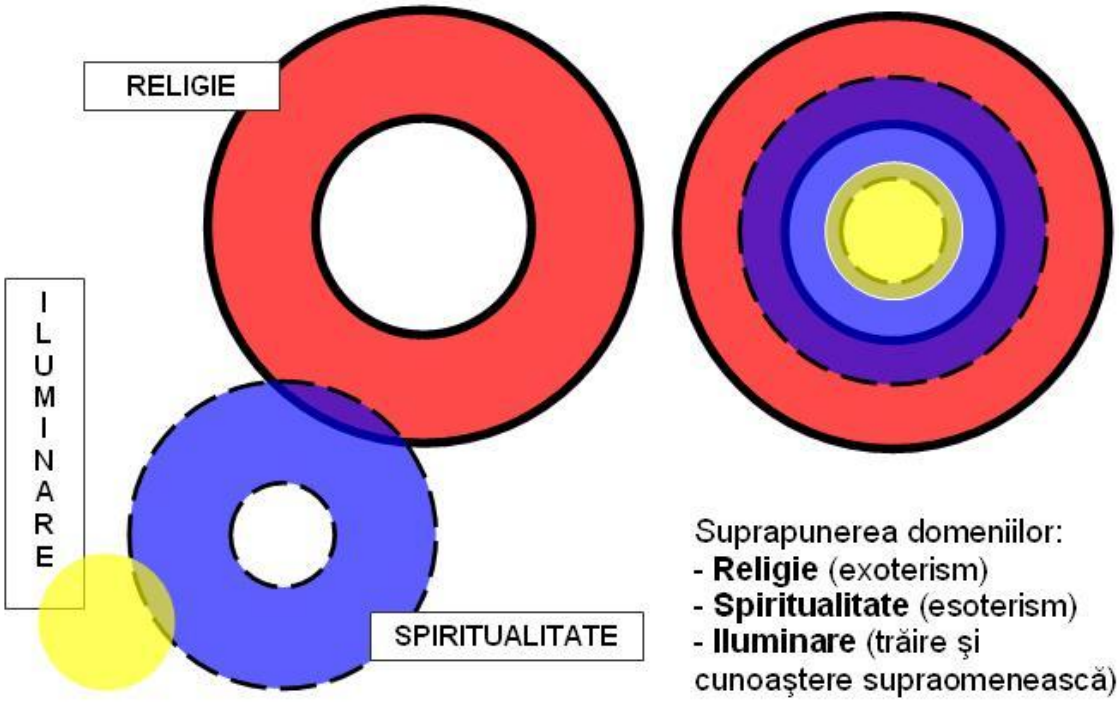

28 aprilie 2012

[12] http://www.dailymotion.com/video/xtqu20_parintele-erou-mihail-jar-de-la-banceni_people

PREJUDECĂŢI DOGMATICE

TRUFIA CREŞTINĂ

După chiar spusele Lui [13], Marele Spirit al lui Isus Cristos locuieşte permanent în *Pre-Absolut* (care ar putea fi asimilat conceptului indian de Prakriti, Shakti, Mintea Divină sau Mama), dar are acces oricând doreşte şi în *Absolutul Divin* (asimilabil conceptului hindus de Purusha, Shiva, Conştiinţa Divină sau Tatăl). Cu alte cuvinte, face parte din cele două faţete ale Divinităţii, cea imanentă, activă în Creaţie şi cea transcendentă, pasivă, pur gânditoare. Atunci când se retrage pentru o perioadă în Absolutul Transcendent, Spiritul lui Isus devine precum un neuron în Creierul Divin, conlucrând perfect cu ceilalţi „neuroni divini" pentru a urzi planurile cosmice. Când revine în Pre-Absolut, Isus are o personalitate spirituală şi atribuţii distincte, o activitate continuă, fiind Conducătorul Suprem al Sistemului Solar, unde pune în practică marile proiecte urzite de Divinitate. Este, fără îndoială, spiritul cel mai înalt care s-ar fi putut încarna vreodată pe Pământ.

Lucrurile stând ca mai sus, afirmaţia «*Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine*» (Ioan 14:6) este complet justificată, dar cu nuanţe diferite de sloganurile creştine. Ea NU afirmă că poţi ajunge la Dumnezeu doar prin creştinismul actual!!! Pronumele „Mine" se referă la Spiritul lui Isus, nu la omul Isus în care a fost cândva întrupat acest Mare Spirit. Religia creştină este bazată pe omul istoric Isus, asupra căruia va pretinde întotdeauna exclusivitate. Însă această religie, cu multele sale culte şi secte, prin chiar această competiţie ridicolă şi dispute lamentabile, arată că nu poate reprezenta reperul spiritual absolut.

Spiritul lui Isus, fiind şi Dumnezeu, este imparţial, deasupra diferenţelor dintre religii. El îi ajută pe toţi oamenii, chiar şi pe ateii care o merită. Se iau în calcul comportamentul moral, faptele şi atitudinile individului – şi multe altele – din orice religie ar face el parte.

Mântuirea creştină are în vedere atingerea unui paradis astral, dar nu identificarea cu Dumnezeu. Dogma chiar subliniază păstrarea distanţei dintre om şi Divinitate! În acest sens restrâns al mântuirii, fiecare religie ne promite că vom ajunge într-un paradis al religiei respective, ceea ce este posibil după moarte. A ajunge la Tatăl, adică la Dumnezeul Suprem, nu este totuna cu mântuirea promisă de creştinism. Se subînţelege astfel că poţi atinge un anumit gen de mântuire, similară celei creştine, şi fără a trece „prin Isus". De exemplu, paradisul musulman arată diferit, dar el există, prin dorinţa milioanelor de credincioşi islamici.

[13] Conform mesajului telepatic primit de mediumul Nina Petre şi publicat în cartea „Situaţia paranormalilor în societatea românească. Spiritismul, metodă modernă de invetigaţie"

Un spirit în curs de evoluţie – aşa cum suntem toţi – este fixat, prin rangul său, pe un nivel vibrator. Uneori, dacă merită şi pentru a-i spori aspiraţia către perfecţiune, i se poate exemplifica intrarea temporară, prin graţie, în starea supremă de Dumnezeu Absolut. Este însă un eveniment ocazional. Nici atunci nu putem vorbi despre mântuirea definitivă. Abia când vom atinge nivelul evolutiv al spiritului lui Isus vom putea afirma că suntem perfecţi, ca spirite. Dar mai avem mult până atunci...

Creştinii nu ar trebui să fie trufaşi că se roagă lui Isus – una din cele mai înalte Zeităţi cunoscute oamenilor. Prin asta ei nu devin superiori altor religioşi, ce adoră spirite poate nu atât de înalte. Mai degrabă au motive de recunoştinţă. Ca şi de smerenie (fiindcă încearcă fără succes să-i semene). Totuşi, să fim raţionali şi să recunoaştem că fiecare religie oferă mângâiere sufletească şi ajutor în evoluţie, fără de care credinţa respectivă ar fi dispărut de mult! Intervine, indiscutabil, şi autosugestia credinciosului (o mare rezervă din subconştient), dar şi un ajutor extern de la spiritele superioare ale acelei religii. Dumnezeu nu îi părăseşte niciodată pe cei care Îl cheamă în ajutor, indiferent pe ce limbă şi cu ce simboluri.

De exemplu, după crucificarea Maestrului Isus, apostolilor şi ucenicilor le-au fost trimise „Duhul Sfânt" (spiritele sfinte), cu ajutorul cărora au continuat misiunea lor spirituală. Şi altor religii le oferă sprijinul Său plin de compasiune, în forme adaptate înţelegerii acelor oameni.

În concluzie: Lucrurile scrise în Biblie îşi pot revela profunzimea dacă nu ne limităm la a le repeta papagaliceşte, ca la orele de catehism!... Mântuirea nu este totuna cu desăvârşirea spirituală. Este adevărat că te poţi „mântui" şi fără Isus (cum fac alte culte religioase), dar, în acelaşi timp, să nu uităm că Marele Spirit al lui Isus îi ajută şi pe cei din alte religii decât cea creştină. Credinciosul bine informat este liber să aleagă şi să se străduiască să avanseze pe drumul către Dumnezeu. Până la desăvârşire avem mult de străbătut, eoni de timp.

CALEA CĂLUGĂRIEI

Mulţi oameni identifică greşit „viaţa spirituală" cu cea dusă în călugărie, sihăstrie.

Din punctul de vedere al spiritului, viaţa spirituală are însă alt înţeles. De-a lungul multiplelor sale reîncarnări, spiritul îşi alege mereu alte genuri de experienţe terestre, pentru a-şi completa suma de cunoştinţe necesare avansării spirituale. Aproape fiecare spirit se încarnează, la un moment dat, într-un om (femeie sau bărbat) care va deveni călugăr, sihastru, pustnic. Ai zice că este un „*must have*". Desigur, această experienţă nu-i asigură imediat „mântuirea, salvarea sau eliberarea" promisă de calea spirituală urmată de el. Vor urma alte vieţi în care va cunoaşte alte experienţe umane diferite. Deci, a urma cu succes

o cale spirituală, ca om, nu te asigură că eşti pregătit să părăseşti imediat, ca spirit, planul Pământului. Experienţa vieţii în călugărie este doar una dintre multele experienţe fundamentale necesare.

Voi numi câteva alte „arhetipuri" pe care spiritul are şansa să le asimileze cât timp se află întrupat: înamoratul, mama, capul de familie, războinicul, supravieţuitorul în condiţii grele, modestul meseriaş, aristocratul, medicul, artistul de scenă, artistul de interior, eruditul, comerciantul, omul legii, exploratorul, educatorul, cel cu ocupaţii paşnice curajoase, cel aflat în condiţii umilitoare, intermediar al spiritelor, cultivator al pământului, administrator, servitor-ajutor etc. Fiecare arhetip are numeroase manifestări practice, de exemplu „medicul" poate semnifica doctor cu diplomă, asistent medical, şaman, vraci, terapeut energetic ş.a. Omul poate experimenta mai multe arhetipuri simultan, de exemplu, medic şi muzician (în timpul liber). Viaţa omului e foarte complexă şi îi poate oferi nenumărate surprize, plăcute sau neplăcute, care îmbogăţesc experienţa acumulată de spirit.

Desigur, fiecare experienţă trebuie trăită atent şi profund, pentru a învăţa ceva din ea. De aceea, pentru un om oarecare, calea sa spirituală nu constă în eliminarea trăirilor lumeşti şi aspiraţia doar către idealuri absolute, de neatins. Cei dedicaţi, în această viaţă, experimentelor metafizice vor neglija, poate, celelalte experienţe mundane, dar asta e doar misiunea acestei vieţi. Încarnările viitoare pot avea alte tematici şi repere.

În general, păcatul nu este că guşti din viaţă, că te întristezi sau că te bucuri – acestea sunt experienţe obligatorii pentru spirit. Că doar eşti om, nu înger diafan! Dar, pe lângă atâtea trăiri lumeşti, suntem datori să ţinem cont şi de spiritul nostru, din când în când sau chiar mai des. Nu viaţa în condiţia umană este o pedeapsă, ci faptul că nu suntem conştienţi de cine se află în spatele personalităţii noastre aparente. Că nu vrem să ştim cine suntem cu adevărat. Aceasta ar fi semnificaţia legendei alungării din paradis a lui Adam şi Eva. Ignoranţa spirituală ne separă de paradisul ideal, ignoranţa spirituală este adevăratul nostru „păcat".

Viaţa spirituală nu vine în contradicţie cu cea comună, laică. Ele pot coexista armonios, iar pentru asta avem nevoie doar să reflectăm mai des la întrebarea „*Cine sunt eu cu adevărat?*". Găsind răspunsul, ne trezim spiritual şi ne iluminăm restul vieţii ce o mai avem de trăit.

MÂNTUIREA ŞI REÎNCARNAREA

Spiritele sunt specializate. Încă de la crearea lor, au urmat un lanţ de reîncarnări specifice, ca să-şi dezvolte mai ales anumite însuşiri. Desigur, au existat şi vieţi destinate echilibrării anumitor excese ori carenţe, dar, per total, au căpătat o amprentă spirituală de un anumit tip. Nimeni nu e priceput la toate. Există, de pildă, spirite specializate în operarea materiei grosiere sau în comportamentul războinic. Fiecare spirit este mândru de calităţile sale diferite, necesare conducerii treburilor universului.

Încarnarea în condiţia umană, deşi deseori dureroasă şi ducând la impurificare morală (karmă negativă), este necesară pentru căpătarea de experienţe utile. Nu trăim doar pentru a ne purifica spiritul, căci atunci ar fi fost mai simplu să nu ne încarnăm niciodată! Trăim ca oameni mai ales pentru a ne îmbogăţi cu experienţe.

Desigur, preluăm şi riscul major de a ne încărca bagajul karmic cu multe nenorociri. Şi începem să realizăm dramatismul vieţii pe Pământ, unde niciodată nu poţi fi mulţumit pe deplin, căci suferinţa este omniprezentă. Atunci simţim pe propria piele ce bine ar fi fost dacă ne-am fi încarnat pe o planetă superioară, unde sunt mai puţine probleme existenţiale! Tânjim din ce în ce mai intens către o eliberare de acest plan terestru zbuciumat, iar asta se observă în comportamentul omului spiritual. Idealul eliberării de karmă şi reîncarnare, dacă este însoţit de fapte spirituale pe măsură, se concretizează prin mutarea spiritului nostru pe altă planetă, unde vom începe un alt ciclu de întrupări, de data aceea în fiinţe mult evoluate. Nu poate fi vorba de o ştergere imediată a întregii karme şi nici a obligaţiei de reîncarnare, ci doar de o mutare pe un nivel mai înalt.

Mulţi învăţăcei într-ale misticii preiau concepţia învechită că evoluţia spirituală înseamnă să lucrezi intens ca să nu te mai reîncarnezi. Deşi în povestirile orientale se vorbeşte de multe ori despre acei „boddhisattva" sau „avatari" (fiinţe eliberate, care se reîncarnează din proprie voinţă), deşi spiritele desăvârşite ale lui Isus Cristos şi al Fecioarei Maria s-au întrupat printre păcătoşi, greu îşi schimbă oamenii părerea că nu ei înşişi pot decide dacă spiritul lor se va mai reîncarna sau nu. Încă mai au impresia că, prin asceze sau giumbuşlucuri tantrice, vor ajunge în Împărăţia Fericirii Nemuritoare. Dacă viaţa lor a fost în acord cu etica cosmică, atunci, da, vor ajunge într-o lume superioară a spiritelor (nicidecum cea mai înaltă, căci etapele evolutive nu pot fi sărite, ci parcurse din treaptă în treaptă). Dar, chiar şi atunci, reîncarnarea este obligatorie. Diferenţa stă în posibilitatea spiritului superior de a-şi alege cât mai liber părinţii, mediul, timpul încarnării, destinul (ceea ce, să recunoaştem, face o mare diferenţă!).

Idealul indian al ruperii lanţului reîntrupărilor este la fel de fals ca şi mântuirea definitivă propusă de creştinism. Pentru spiritul evoluat, vor urma cu siguranţă alte reveniri mai fericite, mai împlinite pe Pământ sau pe alte planete. Nu există niciun motiv să nu o mai facă, nicio directivă a Divinităţii să rămână în Ceruri, nicio dorinţă a spiritului de a nu mai acţiona în lumea materială...

17 iulie 2012

SPIRITISMUL CREŞTIN ÎN BRAZILIA

Chirurgia mediumnică, scrierea mediumnică, vindecările spirituale ale bolilor mentale şi organice, psihiatria mediumnică, şedinţele de materializare a Spiritelor etc., sunt factori ce au o bază culturală în Brazilia. Aici, spiritismul filosofic şi experimental de concepţie intelectuală franceză (elaborat mai întâi de Allan Kardec în a doua parte a secolului XIX, apoi de către Leon Denis şi Gabriel Delanne) joacă un rol primordial. El a fost transplantat pe cale culturală din Franţa în Brazilia de către intelectuali brazilieni şi apoi răspândit în mod progresiv în toată ţara.

În Brazilia, spiritismul este considerat a fi o A TREIA ETAPĂ de evoluţie a religiei monoteiste, care continuă doctrina iudeo-creştină la un nivel superior. Astfel:

- Iudaismul este legat de cunoaşterea existenţei TATĂLUI CERESC (baza sa doctrinară este Vechiul Testament),
- Creştinismul este legat de FIUL LUI DUMNEZEU (baza sa doctrinară este Noul Testament),
- Spiritismul este legat de pogorârea DUHULUI SFÂNT (duhurile sfinte), dirijată de Tatăl şi Fiul Divin. Baza doctrinară a spiritismului o reprezintă scrierile lui Allan Kardec: Cartea spiritelor; Cartea mediumilor; Evanghelia după spiritism; Geneza, miracolele şi profeţiile; Cerul şi iadul. Lectura lor este considerată obligatorie pentru iniţierea în teoria spiritistă. La fel de apreciate sunt şi alte cărţi scrise de mediumi. Spiritiştii brazilieni interpretează aceste revelaţii numeroase venite de la spirite ca fiind tocmai îndeplinirea promisiunii lui Isus de acum 2000 de ani:

«Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl în Numele Meu, vă va învăţa toate lucrurile şi vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu.» (Ioan 14:26)

«Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit şi vă va descoperi lucrurile viitoare.» (Ioan 16:13)

Duhul Sfânt reprezintă deci duhurile sfinte, adică spiritele înalte care comunică oamenilor mari adevăruri spirituale, ascunse sau ignorate până recent.

Spiritismul se focalizează în principal pe dezvoltarea spirituală a individului şi pe cunoaşterea legilor şi lumilor spirituale. El ia în serios problema influenţei – pozitive sau negative – a spiritelor asupra omului. Calităţile mediumnice sunt puse în valoare în grupuri restrânse, în care intermediarii celeşti primesc un instructaj complet şi tot ajutorul necesar.

Impactul spiritismului asupra societăţii braziliene este profund. Guvernul ajută la strângerea de fonduri pentru spitalele psihiatrice spiritiste şi instituţiile educaţionale de profil. Există numeroase asociaţii profesionale precum asociaţia braziliană a medicilor spiritişti, asociaţia spiritistă a magistraţilor, a jurnaliştilor, a militarilor, a poliţiştilor ş.a.m.d. Multe întâlniri se ţin în sediile politice şi sunt conduse de politicieni de frunte ai Braziliei.

Este demnă de remarcat efervescenţa vindecărilor spiritiste din Brazilia, unde circa 10% din populaţie frecventează centrele spiritiste. Mai mult, există şi spitale psihiatrice în care mediumi specialişti tratează pacienţii de obsesiile induse de unele spirite inferioare.

Spiritismul poate fi privit sub triplul său aspect de filosofie, ştiinţă şi religie. Pe pământul brazilian, el s-a răspândit mai ales ca religie, fiind în consonanţă cu credinţele animiste africane, amerindiene, dar şi cu catolicismul roman. Un cercetător englez defineşte astfel catolicismul brazilian:

«Cea mai mare ţară catolică spiritistă din lume, unde majoritatea locuitorilor catolici sunt buni catolici duminică dimineaţa, dacă au timp să meargă la slujbă. În restul timpului, se alătură celor douăzeci de milioane de adepţi total angajaţi cauzei spiritismului filosofic şi experimental de concepţie franceză.»

Baza creştinismului spiritist sunt Evangheliile. Viaţa şi pildele lui Isus din Nazaret sunt atent studiate, admirate şi considerate modele. Conform revelaţiilor spiritiste, Marele Spirit al lui Isus este guvernatorul sistemului solar şi creatorul planetei noastre, având în subordine toţi îngerii.

Din creştinism s-au adoptat doar valorile morale, nu şi credinţele absurde:

- Pentru spiritişti, Isus nu şterge păcatele nimănui, căci fiecare fiinţă este responsabilă de facerea şi ispăşirea propriilor păcate, prin legea karmei.

- Vechiul Testament este utilizat doar pentru unele referiri istorice, dar nu provoacă interesul spiritiştilor.

- Mântuirea nu are sensul invocat de teologia creştină, din moment ce spiritul se reîncarnează. Ea semnifică eliberarea de obligativitatea reîncarnării spiritului, ca în concepţia hindusă. Totuşi, spiritismul creştin nu este influenţat de tradiţiile orientale, ci el respectă indicaţiile venite prin contactele directe cu spiritele superioare, devotate lui Isus Cristos.

PEDAGOGIA SPIRITISTĂ

O notă specifică Braziliei este educarea copiilor prin prisma valorilor spiritiste creştine. Mulţi dintre actualii spiritişti au fost crescuţi în familii ce împărtăşeau această credinţă, ca urmare şi ei îşi educă urmaşii în acelaşi spirit elevat. Există o emulaţie printre toţi spiritiştii de a participa la diverse acţiuni umanitare şi educaţionale, dovedindu-şi credinţa prin fapte, nu doar prin vorbe.

În ultima vreme, au apărut grupuri de studii pedagogice cu tematică spiritistă creştină, instituţii de formare a educatorilor, cluburi ale tinerilor, unde ei joacă în piese de teatru, cântă şi dansează în spectacole dedicate temelor spiritiste creştine. În acest mod, aceştia încearcă să atragă de partea lor pe tinerii debusolaţi, căzuţi în plasa tentaţiilor urbane degradante.

Prima şcoală spiritistă a fost fondată în Brazilia de Euripides Barsanulfo, în anul 1907, astăzi existând în acest domeniu numeroşi profesori doctori de înaltă ţinută intelectuală şi morală. Conceptul de „pedagogie spiritistă" a fost inventat în Brazilia.

Fundamentele doctrinare ale pedagogiei spiritiste sunt [14]:

- Suntem fiinţe interdimensionale, avem şi o latură spirituală.
- Copilul este o fiinţă reîncarnată.
- Viaţa ne învaţă în permanenţă, spre a ne perfecţiona.
- Scopul existenţei este încolţirea în suflet a seminţei divine.
- Procesul de educaţie este întotdeauna unul de autoeducaţie.
- Funcţia educatorului este cea de a trezi impulsul spre autoeducaţie al celui educat, fără obligativitate.

Cele trei principii ale pedagogiei spiritiste sunt:

- În procesul educativ avem de a face cu o fiinţă liberă, care trebuie să adere voluntar la invitaţia spre evoluţie pe care i-o fac educatorii.
- Individul învaţă prin acţiune personală, experimentând, încercând şi greşind. Prin diverse activităţi, el îşi manifestă potenţialităţile.
- Relaţia între profesor şi elev trebuie să fie una de iubire, căci doar iubirea face să vibreze strunele divine ale sufletului şi trezeşte dorinţa de evoluţie.

Pedagogia spiritistă nu face prozeliţi, căci ea se adresează oricărei fiinţe umane, de orice orientare filosofică sau religioasă, cu respectul libertăţii sale de conştiinţă.

23 martie 2012

[14] http://pt.wikipedia.org/wiki/Pedagogia_esp%C3%ADrita

RECUNOŞTINŢA, FLOARE RARĂ

Mereu se găsesc unele persoane pretins „credincioase” care, cum văd un vindecător sau alt gen de paranormal că îşi oferă serviciile public, se şi grăbesc să îl acuze: *„De ce iei bani de la oameni? Ce, Isus vindeca pe bani? Dumnezeu ţi-a dat harul pe gratis şi tot aşa trebuie să îl foloseşti...*” (Ei au informaţii sigure despre ce vrea Dumnezeu...!)

Greşeala pe care o fac astfel de persoane este că ignoră una din legile fundamentale ale universului, sintetizată de latini în expresia „*Do ut des*” – adică, pentru orice primeşti, trebuie să oferi ceva în schimb. Nu neapărat bani, desigur. Cei vindecaţi „gratuit” de Isus primeau o sarcină grea de viitor, poate mai dificilă decât dacă I-ar fi plătit serviciul cu bani: să evite păcatele morale! Deci, Isus nu vindeca pentru bani, ci pentru virtute.

«După aceea, Isus l-a găsit în Templu şi i-a zis: „Iată că te-ai făcut sănătos; de acum să nu mai păcătuieşti, ca să nu ţi se întâmple ceva mai rău.”» (Ioan 5:14)

Isus nu a încasat bani de la bolnavi, e adevărat. Dar a primit donaţii, cu care grupul apostolilor şi El însuşi supravieţuiau! Iar de bani avea grijă apostolul Iuda, vă amintiţi?! Cu siguranţă că viaţa lui Isus nu a fost uşoară nici din punct de vedere material...

Românul pofteşte cu jind şi la „doctorii fără de arginţi” pomeniţi printre sfinţii şi evlavioşii creştini. Îi plac gratuităţile. Nu se gândeşte însă la faptul că acei doctori nu cereau bani de la sărmani fiindcă aveau din ce trăi şi erau plătiţi de cei cu dare de mână...

Aşa sunt unii dintre noi, plini de ură mocnită împotriva celor care îşi ajută semenii. Noi nu avem obiceiul sponsorizării înţelepţilor, a terapeuţilor cu har, a clarvăzătorilor serioşi, nici măcar a donaţiilor ocazionale, ca în alte ţări. Dimpotrivă, le cerem socoteală, cum de îşi permit ei să ridice capul în lume! Sau, atunci când valoarea le este evidentă, îi denigrăm altfel: dacă au astfel de capacităţi, de ce nu scot ei ţara din mizerie, de ce nu rezolvă ei toate problemele dificile ale societăţii?! În acelaşi timp, pe corupţi, escroci, tâlhari îi admirăm drept „băieţi deştepţi” şi suntem gata să le luăm exemplul imediat ce avem ocazia...

Cine are mulţi bani şi nu i-a făcut cinstit se ascunde instinctiv de orice are legătură cu Divinitatea. Sau poate că mintea îi stă numai la cum să-şi multiplice averea, nu la cât de eficient să şi-o cheltuie, în numele mântuirii sufletului. A da câte puţin de pomană la adevăraţii sărmani NU este singura faptă bună pe care o poate face un creştin adevărat. Ar putea investi banii în persoane dotate, fie ei copii sau maturi, oferindu-le minimul necesar de condiţii pentru dezvoltare. Astfel, ar ajuta întreaga comunitate, nu doar o persoană. Dar lipsa de atracţie pentru a răsplăti

sau a investi în oamenii valoroşi este prea răspândită în România. „Fiecare pentru el şi după mine, potopul!” este sloganul adoptat de mulţi.

Şi totuşi, se vorbeşte despre aceste meleaguri că ar fi „Noul Ierusalim” sau „Grădina Maicii Domnului”...! Oare poate deveni sfântă o ţară încă plină cu egoişti, ignoranţi şi demonizaţi? Desigur că nu. Întâi trebuie înduhovnicită. După cum lesne se vede, bisericile creştine au dat greş în această misiune. Clericii se pricep destul de bine să pună diagnostice morale[15], dar nu reuşesc să ofere şi un tratament eficient pentru îndreptarea bolilor spirituale ale societăţii. Deci hai să ne gândim serios la ce putem face noi singuri! Duhul Sfânt lucrează prin persoanele individuale care îl merită, nu prin instituţii.

Vedeţi dumneavoastră, cu toţii ţinem minte din Biblie că Isus a hrănit, din 5 peşti şi 2 pâini, o mulţime de mii de oameni. Însă nu ne place să ne amintim că El flămânzea deseori (amintiţi-vă că, de foame, a blestemat smochinului neroditor!). Dumnezeu nu-I arunca din Cer hrana zilnică. Trebuia să se descurce cumva din ajutorul oamenilor. Dar şi atunci, oamenii erau orbi şi surzi, ca şi astăzi...

Iată câteva mărturii impresionante oferite de o vindecătoare cu bioenergie, care ne înfăţişează reaua-voinţă a unora, îndreptată împotriva celor care ajută oamenii. Ceva diavolesc din interiorul lor se revoltă împotriva ajutorului de care profită. Recunoştinţa este floare rară pe acest Pământ.

Desanca Nicolai - Povestea Vieţii Mele (fragmente) [16]

Aforisme selectate despre recunoştinţă

- Necesitatea de a fi recunoscători ne cam tulbură recunoştinţa. Răpeşte oarecum recunoştinţei bucuria. Suntem înclinaţi să devenim susceptibili faţă de cel ce ne obligă să-i fim recunoscători, prin faptul că întrebuinţează în avantajul lui starea de constrângere în care ne aflăm. (*Thomas Mann*)
- Sunt destul de mulţi aceia care, atunci când pot, se grăbesc să înapoieze o binefacere, ca să nu-i apese cumva povara recunoştinţei; odată înfăptuit acest lucru, ei se cred absolviţi, uitând cu seninătate de toate obligaţiile pe care această recunoştinţă le impune. (*Silvio Pellico*)
- Este mai uşor şi se întâmplă destul de des să fii recunoscător pe vecie pentru binefacerile mai mici, decât pentru cele mari. Aceasta depinde în oarecare măsură de amorul propriu. (*Francesco Orestano*)
- În general, cel salvat este nerecunoscător. (*Menandru*)
- Furia ingratului contra ta să nu te mâhnească; e flagelaţia lui însuşi. (*Nicolae Iorga*)

---

[15] http://www.gandul.info/stiri/mitropolitul-ardealului-pregateste-o-pastorala-de-paste-de-o-duritate-fara-precedent-desfranarea-a-devenit-nota-generala-a-televiziunilor-9499756

[16] https://drive.google.com/file/d/0B6JUPxwhWMxBS0NoTTN5MWhURTg

Nerecunoştinţa este un semn de slăbiciune. Niciodată n-am văzut oameni de ispravă care să fi fost nerecunoscători. (*Goethe*)

Cu cât faci bine celor nerecunoscători, cu atât îi faci să te urască; tot ce faci pentru ei va fi prilej de trădare din partea lor. (*Corneille*)

Cei mai mulţi oameni îşi mărturisesc recunoştinţa doar din dorinţa ascunsă de a primi binefaceri şi mai mari. (*Francois de La Rochefoucauld*)

Te superi că există nerecunoscători. Întreabă-ţi cugetul dacă toţi cei care te-au îndatorat au găsit că le-ai fost recunoscător! (*Seneca*)

Exprimă-ţi recunoştinţa pentru un lucru bine făcut. Oamenii dau rezultate extraordinare când se simt apreciaţi. (*Bruce Hyland*)

Fericit cel ce nu aşteaptă recunoştinţă, acela nu va avea nicio dezamăgire. (*Anonim*)

Cel care urmează Karma-yoga caută să ducă la perfecţiune atitudinea mentală de a acţiona în lume oferind roadele faptelor sale lui Dumnezeu. El duce la îndeplinire orice activitate cu toată atenţia, pentru ca scopul ei să fie perfect realizat. În acelaşi timp, se detaşează psihic de beneficiile ce decurg de aici. Karma-yoghinul nu aşteaptă recunoştinţă de la cel pe care îl ajută, fiindcă el simte recunoştinţa venindu-i de la Divinitate. Fiecare Îl înţelege pe Dumnezeu în felul său, dar efectul Karma-yoga este acelaşi: activitatea „dăruită lui Dumnezeu" îi face onoare Scânteii divine prezente în fiecare om. Astfel, Spiritul încarnat evoluează, acumulând karmă bună şi ridicându-se spre nivelul îngerilor.

10 aprilie 2012

SARCOFAGUL LUI ISUS?!

Prin simpla logică, la purul adevăr

O recentă găselniţă a anticriştilor: «*S-ar fi găsit sarcofagul cu osemintele lui Isus din Nazaret (?), a soţiei şi copiilor săi (?)*».

Furtună într-un pahar cu apă! Câteva raţionamente de bun simţ demontează lesne această mistificare. Desigur, nu este cazul să respingem din start orice nouă revelaţie asupra trecutului care ne afectează tradiţia religioasă. Cu condiţia să respecte adevărul! Dar această aşa-zisă „descoperire arheologică" l-ar face să râdă şi pe un musulman (se ştie că aceştia recunosc sfinţenia lui Isus şi a Maicii Domnului).

În primul rând, trebuie să admitem că fenomenul de materializare a corpului energetic al lui Isus a avut într-adevăr loc după moartea sa. Din două motive:

1) Asemenea materializări ale unor persoane sfinte decedate au avut loc şi în alte culturi şi zone geografice, în diverse timpuri, din Voia şi întru Slava lui Dumnezeu. (De exemplu, citiţi despre Învierea lui Sri Yukteshwar Giri – cap.43 – în *„Autobiografia unui yoghin", de Paramahamsa Yogananda*.)

2) Este imposibil să credem că relatările evanghelice referitoare la apariţiile lui Isus după moarte au fost doar fantasme colective. Dimpotrivă, ele ne dau indicii psihologice clare precum că martorii au trăit întâmplări ce le depăşeau imaginaţia.

În al doilea rând, admiţând Învierea lui Isus ca parte a unui Plan Divin, putem continua astfel:

1) În tradiţia bisericii creştine s-a stabilit că Isus a reînviat în corpul său carnal. (*Desigur că este o eroare scuzabilă, dar nu asta vrem să subliniem aici. Aparenţa de materialitate s-a datorat perfecţiunii spiritului său în a materializa particulele subtile care îi alcătuiau corpul astral – rămas intact doar cele 40 zile după moartea corpului fizic*.) Este un fapt de necontestat că primii creştini credeau în reapariţia corpului fizic după moarte. O asemenea credinţă nu s-ar fi putut forma dacă nu s-ar fi observat că osemintele Sale dispăruseră. Primul lucru pe care l-au făcut martorii, în modalităţile relatate în Evanghelii, a fost să verifice dacă cadavrul se află la locul său în peştera unde fusese depus (nu cumva corpul revenise la viaţă, precum Lazăr?!). Este deci de bun simţ că osemintele lui Isus nu mai existau în momentul materializării spiritului lui Isus. Altfel, apariţiile Sale ar fi fost catalogate drept „fantome" - fenomen destul de frecvent, cunoscut şi de evrei, dar nelămurit. Nici o fantomă nu reuşise să instaureze o religie!

Corpul lui Isus fusese fie ascuns de către cineva, fie pur şi simplu se dematerializase.

2) Divinitatea a dorit să demonstreze omenirii că afirmaţii ca „*Nimeni nu s-a întors din moarte, ca să ne spună cum este*”, sau „*Mortul de la groapă nu se mai întoarce*” sunt destul de relative. Mai exact, că există viaţă după moarte – acesta este mesajul clar al Planului Divin. Fiindcă oamenii acelor timpuri şi locuri erau extrem de materialişti (oare nu sunt la fel şi acum?!), Divinitatea le-a arătat cu dovezi palpabile că nu există moarte. Atât de pregnante au fost dovezile, încât i-au şocat pe apostoli, transformându-i din nişte indivizi trişti şi speriaţi în nişte martiri ai credinţei, plini de râvnă şi inspiraţie. A fost cu siguranţă un şoc al reîntâlnirii în planul fizic cu persoana sfântă a lui Isus.

În al treilea rând, admiţând că osemintele lui Isus au dispărut – aspect obligatoriu pentru ca credinţa creştină să fi putut lua naştere în forma acreditată de istorie – putem admite că au fost ascunse de un „complice” al Planului Divin dintre apostoli?

Ar fi absurd să ne imaginăm că ulterior, destul de curând, osemintele sale să fie recuperate şi puse într-un sarcofag, alături de cele ale membrilor familiei sale. Acest fapt ar fi anulat toată verva religioasă a proaspeţilor creştini!!! Dacă ipoteticul „acolit” ar fi îngropat în secret trupul, atunci nu i-ar fi inscripţionat numele pe sarcofag (aşa cum apare în documentarul lansat în mass-media). Adică: ori era „complice” cu Dumnezeu şi ar fi păstrat tăcerea absolută, ori ar fi îngropat trupul în mod public (ceea ce nu s-a întâmplat). Este cu totul ilogic ca cineva să ascundă întâi cadavrul, iar pe urmă să îl readucă printre rămăşiţele pământeşti ale familiei fără ca cineva să observe. De fapt, cel mai mic zvon că există cadavrul lui Isus ar fi năruit toată credinţa lor, ca pe un castel de nisip!

Este imposibil ca osemintele lui Isus să zacă acum într-un sarcofag înregistrat cu nume şi origine!

În al patrulea rând, de ce să considerăm că cineva i-a ascuns osemintele, când era mult mai simplu ca Dumnezeu să ordone încă o minune din lungul şir de minuni făcute de Isus cât a trăit – să-i dematerializeze cadavrul. Ştim astăzi că există oameni dotaţi cu însuşiri paranormale care pot efectua astfel de operaţii magice de materializare-dematerializare cu obiecte sau cu propriul lor corp. I-ar fi fost oare greu lui Dumnezeu să dispună această dispariţie miraculoasă? Evident că nu.

După moartea lui Buddha, adepţii săi (paşnici şi toleranţi, de altfel) au început certuri şi bătălii pentru părticele din corpul său. Vă închipuiţi ce războaie pentru cucerirea moaştelor lui Isus s-ar fi produs, dacă ele ar fi existat?! Superstiţiile sunt încă atât de puternice, încât se consideră în anumite cercuri „oculte”, că posesorul lăncii cu care a fost străpuns Isus pe cruce ar putea deveni cuceritorul lumii (!). E uşor de imaginat ce forţă de impact şi sursă de conflicte ar fi fost existenţa moaştelor lui Isus! Să-i mulţumim lui Dumnezeu că ne-a ferit de încă o ispită majoră de a ne omorî unii pe alţii în numele credinţei!

12 martie 2007

AVEM NEVOIE DE MIRACOLE?

1. Unde sunt miracolele de altădată?

Babaji: «E uşor să crezi când vezi;
atunci nu mai e nevoie să cauţi din tot sufletul.»
(Paramhansa Yogananda - Autobiografia unui yoghin, cap.34)

Mulţi oameni se întreabă aşa: „*De ce Dumnezeu nu se revelează pe de-a-ntregul, în văzul tuturor, ca să elimine incertitudinea scepticilor şi materialiştilor? Desigur că i-ar fi uşor să o facă, dacă ar vrea...*”

Ei bine, Dumnezeu nu are pe agenda sa de lucru eliminarea scepticismului din lume. Este libertatea fiecăruia să gândească corect sau nu şi este problema scepticilor, nu a lui Dumnezeu. El doreşte ca veneraţia să se nască din libertatea de gândire, acordată de El tuturor oamenilor. Nu din groază sau obligaţie, ci din iubire şi înţelepciune se hrăneşte credinţa care îi place Lui. Libertatea de gândire este ceea ce-L preocupă în primul rând, este valoarea supremă şi „condamnarea” noastră veşnică. Fără această libertate nu am putea spune că suntem creaţi „*după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu*”. Desigur că El ar prefera să gândim corect şi performant, dar se pare că mintea omenirii este încă necoaptă pe de-a-ntregul...

A hrăni simpla curiozitate intelectuală nu este suficient pentru o transformare de conştiinţă. Mintea agitată nu va zăbovi prea mult asupra însemnătăţii revelaţiei. Mai departe, va continua să ceară alte semne şi minuni, dintr-o sete neostoită de informaţii, fără însă a-şi schimba obiceiurile mentale. În schimb, din aşteptarea tensionată, din căutarea nesatisfăcută temporar, mintea se antrenează în cercetarea ideilor înalte şi se purifică, iar revelaţia o găseşte pregătită de o schimbare profundă. Atunci afirmaţia că „Dumnezeu există” se transformă, dintr-o ipoteză discutabilă, într-un stimul al metamorfozei interioare. De fapt, Dumnezeu nu ne lasă fără semne, dar ele nu sunt aşa de evidente, ci se adresează doar ochiului format şi urechii care ştie să asculte. Trebuie să ne ascuţim intuiţia, sensibilitatea mentală, pentru a le sesiza şi a le da importanţa cuvenită. Evoluţia spirituală nu este posibilă fără dezvoltarea intuiţiei şi discernământului, iar acestea se pot exersa şi prin depistarea „semnelor” subtile, întâmplărilor şi coincidenţelor semnificative.

Isus: «Neam viclean şi adulter cere semn
şi semn nu se va da lui...» (Matei 16:4)

Avem parte frecvent de semne rafinate şi ambigue din partea Divinităţii. Dar oamenii îşi doresc „miracole” – adică semne clare, majore, care impresionează pe oricine. Oare pot acestea converti la credinţă chiar pe oricine? Desigur că nu. Poate apare îndoiala şi

explicaţiile paralele („*a fost hipnoză colectivă, autosugestie*”), respingerea probelor fără drept de apel, batjocura şi uitarea. Miracolele se ciocnesc de minţile blocate în prejudecăţi, iar efectul spiritual poate că nu se va ivi în marea masă a martorilor, aşa cum era dezirabil. Conform unei pilde, ţăranul român care vedea pentru prima dată o girafă a spus „*Un asemenea animal nu poate să fie, deci nu există.*” De aceea, putem spune că miracolele întăresc credinţa (cui o are, chiar dacă ascunsă în meandrele sufletului), dar rareori o provoacă. În lipsa intuiţiei, raţiunea ar putea găsi diverse alte explicaţii şi ipoteze, pe care desigur că nu se va obosi să le şi verifice sau demonstreze...

Minuni pot produce şi adevăraţii magicieni, dar ei merg doar până la jumătatea drumului. Într-adevăr, ei ne uimesc, ne blochează mintea, ne vădesc limitele cunoaşterii şi înţelegerii comune. Pentru a merge până la capăt ar mai fi nevoie însă de o învăţătură spirituală, de o minimă iniţiere teoretică în Magia practicată de Dumnezeu asupra Universului.

Miracolele produse de magicieni creează un precedent, unde mintea s-ar putea refugia din faţa unei noi provocări. „*A, ştiu! Este magie. Am mai văzut aşa ceva.*”, îşi va spune omul, ca şi cum chestiunea ar fi rezolvată de această sentinţă. Şi mintea va trece mai departe la alte gânduri cotidiene... Pentru ca miracolul să producă transformări lăuntrice, mintea trebuie să zăbovească, să nu-şi găsească pacea, să întoarcă problema pe toate părţile, cedând în final singurei explicaţii plauzibile: miracol, cu alte cuvinte „semn primit de mine personal pentru a-mi certifica existenţa forţelor supranaturale divine”.

Mai sunt unii care se folosesc de aparenţa unor miracole, sau chiar de unele abilităţi paranormale, pentru a profita de credulitatea oamenilor şi a-şi umple buzunarele. Până la urmă, ar putea fi deconspiraţi, iar prestigiul miracolului să scadă printre cei păcăliţi sau cei informaţi. „Profeţii mincinoşi” periclitează prestigiul adevăratei profeţii, cuvântul lui Dumnezeu. „Comerţul cu minuni” poate fi o altă cauză a zgârceniei cu care Dumnezeu apelează la miracole, pentru «*a nu da mărgăritare la porci, ca să nu cumva să le calce în picioare» (Matei 7:6)...*

„Economia de mijloace” este un principiu universal. Dacă poţi obţine rezultate bune cu mijloace obişnuite, de ce atunci să angrenezi forţe speciale? Aşa gândeşte Dumnezeu şi, odată cu El, toţi cei care caută înţelepciunea. Miracolul necesită condiţii speciale de manifestare, atât din partea oamenilor care îl cer, cât şi a îngerilor care îl produc. Când cele două seturi de condiţii se întâlnesc, atunci un miracol poate fi posibil, dar nu întotdeauna se şi produce. Rămâne oricând deschisă opţiunea normalităţii, care este de obicei preferată de îngeri. Doar în situaţii limită, când s-au epuizat toate mijloacele posibile de acţiune, ne putem aştepta la miracole, dar numai dacă merităm să fim exceptaţi de la legile fireşti. Să nu uităm că, fiind ispitit de diavol să îşi manifeste neîngrădit şi orgolios puterile demiurgice pe care le deţinea, Isus a

preferat smerenia şi subordonarea voinţei proprii omeneşti unei Voinţe mai largi, înţelepte, dumnezeieşti.

În sinteză, iată de ce nu avem parte frecvent de miracole:

1. Dumnezeu preţuieşte mai mult libertatea de gândire a oamenilor decât veneraţia care I se cuvine din partea lor. Scepticismul oamenilor ar putea dispare cu timpul, de la sine, dar neforţat de Inteligenţa Supremă, ci prin folosirea la maximum a raţiunii şi intuiţiei.
2. Intuiţia spirituală poate creşte prin cercetarea semnelor mărunte, prin analiza coincidenţelor semnificative. Revelaţia se adresează nu atât raţiunii (care operează cu ipoteze), cât mai ales intuiţiei (care operează cu certitudini), dacă ea este deja pregătită, antrenată.
3. Miracolul se poate ciocni de prejudecată, învingând cel mai puternic, conform tiparelor personale de gândire. Miracolul poate întări credinţa, dar destul de rar o generează (lucru constatat în practică).
4. Dumnezeu este zgârcit cu minunile şi din cauza „comerţului cu miracole" pe care unii falşi profeţi îl practică.
5. Dacă poţi obţine rezultate bune cu mijloace obişnuite, de ce atunci să angrenezi forţe speciale?

Albert Einstein: «Sunt două feluri de a-ţi trăi viaţa:
unul este să crezi că nimic nu este miracol;
celălalt este să crezi că totul este un miracol.»

Simplul fapt că nu sunt comune atestă că miracolele nu sunt imperios necesare pentru desfăşurarea vieţii. De fapt, „miracol" este totul în jurul nostru, de la firul de iarbă până la complexa fiinţă umană şi la galaxii. Doar că – din obişnuinţă şi orbire spirituală – le considerăm normale, cuvenite, banale. Tot ce există în jurul nostru este o bijuterie cosmică, o minune. Dacă am avea ochii deschişi spre miracolul vieţii, ne-am satura sufletul clipă de clipă cu minunile dumnezeieşti de pretutindeni.

Noi vrem însă altceva, vrem chestii noi, şocante, teribile (precum ni se oferă în „Castelul groazei" din parcul de distracţii)... ca să trăim senzaţii tari, să fim zguduiţi. Într-adevăr, omul modern şi-a pierdut sensibilitatea şi are nevoie de zguduiri emoţionale ca să-şi revină din amorţeala spirituală. Este şi motivul pentru care Dumnezeu îngăduie din când în când înfăptuirea unor miracole, ca oamenii să nu fie complet înghiţiţi de sentimentele negre de însingurare, inutilitate, întristare, abulie, akedia.

Isus: «Dacă nu veţi vedea semne şi minuni,
nu veţi crede.» (Ioan 4:48)

Oamenii cer mereu miracole de la Dumnezeu... Iar in mila Sa imensă, Dumnezeu le oferă din când în când, pentru ca oamenii să nu

deznădăjduiască, să se întărească în lupta cu tentaţiile materialiste şi cu ideologiile nihiliste.

«O minune nu ţine decât trei zile.»

Isus a săturat cu două pâini şi cinci peşti mii de oameni, pentru o zi. Minunile nu pot suplini utilizarea justă a legilor planului terestru. El nu a organizat o cantină pentru săraci, unde să facă miracole pe bandă rulantă. Minunile se adresează minţii şi sufletului omului, nu sunt destinate să înlocuiască activităţile fizice obişnuite ale oamenilor. Ele urmăresc o schimbare de atitudine lăuntrică, nicidecum rezolvarea problemelor urgente. Oamenii au toate instrumentele necesare pentru a face lumea mai bună. Lumea ar fi chiar foarte bună, „minunată", dacă oamenii ar manifesta în majoritate calităţile divine de altruism, compasiune, modestie, cinste, moderaţie etc. Rostul marilor miracole este de a influenţa psihicul uman, înspre binele omului.

2. Miracolele Anticristului

În prezent, se pare totuşi că nu mai este o miză atât de mare convertirea conştiinţelor ca să accepte mental existenţa fenomenelor paranormale. Nu. Deja lumea este bine informată şi nu mai crede în promisiunile mincinoase ale savanţilor materialişti. În tabăra „scepticilor", majoritatea sunt nişte ipocriţi cu interese ascunse. Prin urmare, problema reală ar fi acum împărţirea celor care „cred în paranormal" în două grupuri: grupul celor dispuşi să pună paranormalul în slujba Divinităţii şi grupul celor interesaţi să manipuleze societatea prin fenomenele paranormale, dar urmându-şi doar propriile interese egoiste. Astăzi, paranormalul este o preocupare serioasă, chiar de elită, dar separată de religie.

Umblă vorba că trăim în „vremurile de pe urmă", când vor ieşi la iveală falşi dumnezei, magicieni negri, demiurgi demonici, care, cu forţa supranaturală provenită de la Anticrist, vor promite rezolvarea marilor probleme ale omenirii dacă ne vom supune de bunăvoie dominaţiei lor „salvatoare". Desigur că astfel de persoane malefice au existat mereu de-a lungul istoriei, ca o contrapondere în faţa mesagerilor divini. Să vedem prin ce ar diferi miracolele lor de cele poruncite de Dumnezeul Iubirii. Sunt doar nişte repere aproximative, ce nu trebuie generalizate.

Spre deosebire de Dumnezeu, Anticrist îşi doreşte veneraţia oamenilor chiar în dauna libertăţii lor de gândire. „*Scopul scuză mijloacele*" este o deviză anticristică prin excelenţă. Anticrist găseşte o mare plăcere să îşi impună prezenţa şi să convingă că puterile sale sunt reale şi de neînvins. Dacă i se va permite, Anticrist îşi va da drumul la tot arsenalul de mijloace oculte pentru a se preamări.

Anticrist nu este interesat de dezvoltarea personală a tuturor oamenilor, ci numai a celor devotaţi lui. Nu urmăreşte binele societăţii,

care e cel mult un slogan mincinos în gura lui. E mai degrabă interesat în menţinerea oamenilor în ignoranţă şi teamă. Teama este aliatul său principal, cu ajutorul căruia manipulează conştiinţele.

Dacă poate obţine rezultate imediate prin forţele sale speciale, Anticrist nu va aştepta ca timpul să le rezolve pe toate, ci va face toate miracolele care îi stau în putinţă. Omul va fi astfel copleşit emoţional şi nu va mai putea reacţiona raţional, ci impulsiv, isterizat. Anticrist nu are răbdare, se grăbeşte, ştiind că timpul nu lucrează în favoarea sa, ci a înţelepciunii şi compasiunii, conform planului divin.

Există un echilibru în univers, pe care toţi trebuie să îl respecte, şi Dumnezeu, şi Anticrist. Un exces dintr-o parte va atrage neîntârziat o reacţie similară ca putere din cealaltă parte. De aceea, în ciuda bunăvoinţei îngerilor, ei nu vor acţiona decât înţelept, adică ştiind la ce contrareacţie să se aştepte din partea demonilor. De fiecare dată, se analizează profund avantajele şi dezavantajele unei acţiuni supranaturale, analiză care depăşeşte cu mult preocupările şi înţelegerea umană. Aşa că, dacă Anticrist va începe o campanie de înspăimântare a omenirii cu puterile sale oculte, să fim siguri că reacţia divină nu va întârzia, superioară ca efect şi durabilitate.

În privinţa previziunilor, fanii Anticristului aleg veştile îngrozitoare, spuse tranşant, spre a induce disperarea şi grija. În schimb, previziunile inspirate divin, dacă menţionează veşti triste, sunt spuse mereu cu o undă de incertitudine, cu posibilitatea îndreptării sau modificării lucrurilor prevăzute. Omul are liber arbitru şi pentru asta îi dă Dumnezeu prognoze nefaste, ca să se poată feri de ele. Voinţa omului nu trebuie anihilată prin inducerea unui sentiment de fatalism, de soartă obligatorie, pentru că lucrurile nu sunt niciodată bătute în cuie.

Predestinarea nu este tot una cu viaţa. Predestinarea este un proiect al ursitoarelor divine, dar ea poate fi deviată de evenimente, ori chiar de forţele adverse. Aşa că înţeleptul acceptă valoarea relativă a oricăror previziuni. În schimb, profeţii neînţelepţi privesc viitorul ca pe ceva fix, imuabil, de care nu ne putem feri. Voinţa omului nu are valoare pentru ei, ba chiar îi batjocoresc pe cei care îndrăznesc să le reziste mental. Ei preferă profeţiile dureroase, având plăcerea sadică de a produce suferinţă în sufletul audienţei, chiar dacă nu ar fi decât produsul imaginaţiei lor bolnave. Adevăratul clarvăzător preferă să dea sfaturi legate de evitarea posibilelor pericole la care omul este vulnerabil, nicidecum să dea verdictul că „ţi se va întâmpla sigur nenorocirea”.

În privinţa revelaţiilor spirituale, care abundă pe internet, iată care ar fi o diferenţă. „Revelaţiile” inspirate din hrubele universului ne vorbesc despre lucruri greu de verificat, destinate mai ales minţilor exaltate, dispuse să creadă orice este mai ciudat. Aceste „revelaţii” nu preaslăvesc niciodată pe Dumnezeul Creator, ci pun, de exemplu, accentul pe fiinţele umanoide de pe alte planete. Este un fel de „umanism cosmic”, fără Dumnezeu. Adică, se insinuează că, prin ajutorul extratereştrilor, vom ridica planeta pe o nouă treaptă de civilizaţie, fără

ajutorul Divinităţii. Alt aspect este că revelaţiile demonice caută să îndepărteze omul de viaţa obişnuită, nu îl ajută să integreze spiritualitatea în evenimentele şi faptele sale cotidiene. Şi poate cel mai important, caută să îi exacerbeze egoul spiritual, pe baza cunoştinţelor vaste despre lucruri măreţe, dar deocamdată inutile şi, mai ales, lipsite de compasiune pentru mărunta fiinţă umană. După cum ştim, *toată cunoaşterea este inutilă dacă ne lipseşte iubirea de semeni*, după cum spunea Apostolul...

La început, poate că mesagerii răului ar face miracole spunând aşa: *„Am făcut acest miracol evident cu puterea lui Dumnezeu. Eu vin de la El, aşa că trebuie să mă ascultaţi în toate. Puneţi-vă viaţa în mâinile mele grijulii! Dormiţi liniştiţi!*" Totuşi, faptele sale contradictorii îl vor da de gol şi, mai devreme sau mai târziu, va fi demascat. Dar până atunci, va face unele victime printre oamenii creduli şi slabi de înger.

Simultan, poate că vor veni alţi confraţi într-ale răului care vor nega făţiş puterea lui Dumnezeu prin vorbe de acest gen: *„Eu fac miracole cu puterea lui Lucifer, cel care stăpâneşte Pământul, după cum a recunoscut chiar şi Cristosul vostru. Miracole mai mari decât acestea nu poate face nimeni. Eu am puterea să vă ajut cu adevărat, instaurând ordine printre pământeni. Libertatea şi toleranţa proclamată de creştini au adus lumea la haos. E nevoie de o mână forte, care să asigure tuturor hrană, adăpost şi loc de muncă în folosul societăţii. Am nevoie doar de teama şi respectul vostru, iar pentru restul nu vă faceţi griji! Daţi-mi mie frâiele lumii şi nu vă împotriviţi, că oricum nu aveţi nici o şansă!*"

Nu vă temeţi, oameni buni! Mai sus am prezentat doar un scenariu inspirat din Apocalipsă şi din unele informaţii alarmiste actuale. În general, trebuie să fim informaţi, pentru a ne feri. Sunt semne că timpul se grăbeşte, dar nu ştim cu certitudine cum vor evolua lucrurile pe acest glob. Sunt multe zvonuri, dar numai Dumnezeu din Ceruri ştie care sunt planurile Sale cu această planetă tulburată. Oricum, să fim pregătiţi pentru orice, chiar şi pentru o lume mai bună!...

9 iunie 2009

ATEUL MAI EVOLUAT DECÂT CREDINCIOSUL

Ateismul nu este cel mai mare rău în sine şi nici credinţa nu este neapărat bună în sine! Depinde ce fel de ateism sau credinţă este: materialistă sau idealistă. Iată explicaţia, mai jos.

O definiţie secundară, dar mai clară a materialismului ar fi: concepţia privind căreia în Univers nu există o altă conştiinţă decât cea a omului. Tot restul materiei nu este decât o adunătură de substanţe, energii, informaţii, lipsind cu desăvârşire conştiinţa. În acest sens, materia este nedemnă, la cheremul omului, care este singurul element important şi măreţ din univers. (Conştiinţa ar fi produsul activităţii creierului uman, deci ea ar emerge din materia inconştientă, nimeni neputând explica cum şi de ce.)

Am dat această definiţie alternativă a materialismului fiindcă, de fapt, iniţiaţii în esoterism sunt mult mai „materialişti", în sensul strict al cuvântului. Ei admit faptul că până şi gândul este material, fiind format dintr-o substanţă foarte rafinată, dar invizibilă ochilor fizici ori aparatelor inventate până acum. Tot ce există este considerat a fi material, în diverse grade de subtilitate, cu excepţia Creatorului Suprem, care se sustrage complet legilor materiei.

În filozofie, opusul materialismului se numeşte idealism. Acesta din urmă afirmă că ideile există într-o realitate a lor paralelă şi autonomă, nefiind dependente de creierul care le gândeşte. Ele sunt produsul spiritului sau conştiinţei, care trăieşte în acea lume imaterială. Idealismul subiectiv merge şi mai departe şi afirmă că lumea materială este produsul conştiinţei, nu invers.

O denumire sinonimă a idealismului este spiritualismul, nume preferat de adepţii acestei orientări de gândire. Acesta specifică într-un mod mai clar faptul că lumea spiritului este invizibilă ochiului uman, că de acolo provin ideile, că mintea umană este un simplu releu pentru acestea, că lumea spiritelor este ea însăşi subordonată Voinţei şi Inteligenţei lui Dumnezeu, dar este independentă de lumea materiei grosiere.

Un ATEU IDEALIST este cel care admite spiritualismul numai parţial, adică respinge existenţa unei Inteligenţe Supreme care controlează viaţa omului. Este a-teu, adică fără Dumnezeu în sensul clasic religios, dar este suficient de educat ori intuitiv ca să înţeleagă faptul că deasupra noastră există forţe, energii şi chiar inteligenţe necunoscute. În general, el are o ideologie tolerantă, dar nu suportă falsitatea preoţilor. Ceea ce nu acceptă ateul idealist este că ar putea exista cineva care să se substituie voinţei sale, sau că Dumnezeu ar juca la ruleta cosmică destinul său. El este un *voluntarist*, care se consideră

singurul responsabil pentru mersul vieţii sale şi care nu acceptă imixtiunea altor forţe obscure în deciziile sale libere.

Din contră, un CREDINCIOS MATERIALIST admite teoretic existenţa Creatorului şi spiritelor, dar practic este subordonat ideilor materialiste, concretului. El merge, eventual, la biserică sau cursuri de esoterism, fiind mai mult interesat de aspectele practice ale credinţei – cât ajutor îi dă sau nu îi dă Cerul în chestiunile zilnice pur omeneşti – şi este înclinat către fetişism religios (idolatrie). Deseori el este un *fatalist*, adică pune toate întâmplările vieţii sale pe seama Voinţei lui Dumnezeu – „Aşa a vrut Dumnezeu!" – neluând în seamă faptul că dorinţele şi voinţa umană pot mişca Universul. Alteori, dimpotrivă, este atras de practicile *magice inferioare*, care să-i îndeplinească dorinţele meschine cât ar bate din palme şi fără efort sau risc individual.

Comparându-i, putem spune, fără teama de a greşi, că ATEUL IDEALIST este mai evoluat spiritual decât CREDINCIOSUL MATERIALIST !

CREDINCIOSUL SPIRITUALIST, mai mult decât ateul idealist, pricepe că Dumnezeu îi lasă liberul arbitru întotdeauna, dar există pulsiuni subconştiente ori spirite inferioare care vor să îi determine hotărârile. Iar de aceşti demoni interiori sau exteriori se poate apăra cel mai bine invocând Puterea nemărginită a Inteligenţei şi Iubirii Divine, fără ca, prin aceasta, să i se ştirbească în vreun fel autonomia, libertatea şi dreptul de a revendica şi a se bucura de victoria personală împotriva obstacolelor vieţii. În plus faţă de ateul idealist, credinciosul spiritualist beneficiază mai mult de Graţia Divină, fiindcă ştie să o ceară.

ATEUL MATERIALIST este cel mai cufundat în bezna ignoranţei. El nu crede nici în Providenţă (un nume care maschează Graţia Divină), nici în magie sau paranormal. Doar ce vede şi ştie el este real, iar restul nu există. Are o mare doză de rea-voinţă şi fuge din faţa luminii iubirii divine. Decât să accepte, fie chiar şi indirect, că există motive pentru o morală universală (cosmo-etică) şi o justiţie divină, preferă să se izoleze de Univers, să se retragă în carapacea egoului său, singurul în care are încredere. Din păcate, o astfel de existenţă nu oferă nici mângâiere sufletească, nici speranţă, nici forţa suficientă pentru a trece cu seninătate peste încercările inevitabile ale vieţii. Un astfel de om va fi din ce în ce mai traumatizat de experienţele neplăcute ale vieţii, nereuşind să le descâlcească sensul şi utilitatea.

Iată o sinteză a ideilor de mai sus:

Fundamental este	Cel autodefinit drept **ateu**	Cel autodefinit drept **credincios**
Materialist	ATEU MATERIALIST	CREDINCIOS MATERIALIST
Idealist/ Spiritualist	ATEU IDEALIST	CREDINCIOS SPIRITUALIST

9 octombrie 2011

CĂINŢĂ ŞI SMERENIE

Căinţa şi smerenia sunt cele faţete ale aceleiaşi monede. Căinţa este aspectul activ, dinamic, iar smerenia, cel pasiv, răbdător. Căinţa este un foc intens care ne arde rapid impurităţile sufletului. Smerenia este liniştea de după furtună, pacea sufletului, bucuria de a trăi.

Credinciosului oricărei religii i se trezesc uneori aceste două sentimente înălţătoare. Dar numai în creştinism căinţa şi smerenia sunt valorizate în mod explicit şi programatic. Ele nu sunt doar „virtuţi", ci mai degrabă „daruri" spirituale, atunci când sunt apreciate şi înţelese.

Orice om, când suferă, se căieşte în mod instinctiv, dar omul obişnuit caută să scape cât mai repede de acest sentiment stânjenitor şi să revină la „normal". *„Eu sunt un om bun, nu am făcut rău nimănui, pentru ce să-mi pun cenuşă în cap şi să mă umilesc în faţa altuia?*", zice omul în sinea sa. El nu înţelege că adevărata căinţă şi smerenie sunt daruri nepreţuite, pentru care ar trebui să fim recunoscători. Fără ele, inima noastră rămâne „împietrită" la chemarea Divinului.

Atunci când sufletul simte intuitiv măreţia, bogăţia şi frumuseţea Împărăţiei Cerurilor, atunci sufletul îşi simte micimea, murdăria, neputinţa de a se asemui cu Soarele pur şi luminos. Căinţa şi smerenia apar atunci spontan, ca dorinţă de înălţare mai presus de condiţia umană actuală, frustrant de limitată şi imposibil de depăşit.

Nu ne putem impune Divinităţii dorinţa noastră de evoluţie, ci trebuie să ne-o câştigăm pas cu pas. Dumnezeu ne ajută mereu, dar trebuie ca şi noi să ne străduim a ne ridica. Asta cere timp şi efort, nimic nu se poate obţine peste noapte. Smerenia urmează firesc căinţei, este umilinţa răbdătoare în faţa iubirii eterne a lui Dumnezeu. Întrezărim Creaţia Sa minunată şi Îi mulţumim că nu mai suntem în întunericul minţii şi împietrirea inimii de dinainte. Smerenia este mereu însoţită de speranţa în ceva mai bun ce va să apară, dar şi împăcarea cu cele neplăcute ce trebuie să dea rod, ştiind că vom fi feriţi de ceea ce este cel mai rău. Smerenia este starea obişnuită şi definitorie a Sfântului.

Căinţa şi smerenia sunt promisiuni şi semne că evoluăm spiritual, că ne purificăm şi ne ilumină, apropiindu-ne zi de zi de Sfinţenia lui Dumnezeu. Când ele se trezesc în noi, este un eveniment spiritual, umplându-ne pieptul de energie şi mulţumire divină. Sunt lacrimi de bucurie, de recunoştinţă adresată Divinităţii, de iertare a semenilor. Smerenia nu înseamnă umilire făţişă în faţa oamenilor, ci sentimentul de pace, seninătate, lipsă de teamă, înţelegerea instinctivă a ordinii naturale perfecte a lucrurilor.

Cât de nefericiţi şi necugetaţi sunt cei care, în miezul suferinţelor, nu se bucură de căinţă şi smerenie, ci se împietresc şi mai tare, lovind în jur, din disperare! Ei pierd ocazia specială de a se purifica şi apropia de Divinitate.

Jelirea publică poate împiedica apariţia căinţei. Lacrimile căinţei au alt gust decât cele ale jelirii. Plângerea de milă cerşeşte compasiunea semenilor şi este o risipire a energiei psihice. Fiind interiorizată, căinţa obţine Graţia Divină, ne înalţă, ne linişteşte, ne aduce înţelepciune.

„*Nu fura, nu omorî!*" sunt poruncile de început, dar morala are multe trepte, nenumărate, tot mai subtile. Purificarea morală NU este o chestiune secundară, de timp liber sau o simplă teoretizare şi reglementare socială convenţională. Progresul moral echivalează cu evoluţia spirituală. Morala este terenul de luptă al spiritului, viaţa sau moartea întru Dumnezeu. Arme imparabile ale „războinicului luminii" sunt căinţa si smerenia...

O rugăciune, dacă este adevărată, ne trezeşte în suflet căinţa. Altfel, este o meditaţie. Sau, în cazul obişnuit, este doar o petiţie adresată „Şefului Lumii". Rugarea nu e rugăciune. Rugarea poate primi un refuz, dar rugăciunea cuprinde imediat răspunsul binecuvântat.

În încheiere, două rugăciuni atribuite marelui duhovnic şi exorcist, preotul Ilarion Argatu (1913-1999). Prima este o mostră de căinţă, iar a doua un exemplu de smerenie şi mulţumire adusă Divinităţii.

RUGĂCIUNE DE CĂINŢĂ

«Iartă-mă, Doamne:
- pentru tot ce puteam să văd şi nu am văzut!
- pentru tot ce puteam să aud şi nu am auzit!
- pentru tot ce puteam să simt şi nu am simţit!
- pentru tot ce aş fi putut să înţeleg şi nu am înţeles!
- pentru tot ce puteam să conştientizez şi nu am conştientizat!
- pentru iertarea pe care aş fi putut să o dau şi nu am dat-o!
- pentru bucuria pe care aş fi putut să o trăiesc şi nu am trăit-o!
- pentru Lumina pe care aş fi putut să o primesc şi nu am primit-o!
- pentru viaţa pe care aş fi putut să o ocrotesc şi nu am ocrotit-o!
- pentru visele pe care mi le-aş fi putut împlini şi nu le-am împlinit!
- pentru necunoscutul în care aş fi putut să păşesc şi, din teamă, nu am îndrăznit să păşesc!
- pentru iubirea pe care aş fi putut să o exprim şi nu am exprimat-o!
- pentru tot ce puteam să creez bun şi frumos şi nu am creat pentru gloria Ta, Doamne, şi a Împărăţiei Tale Divine!

Pentru tot ce ştiu şi nu ştiu că am greşit, pe Tine, Doamne, care eşti Mila şi Iubirea infinită, Te rog, iartă-mă şi mă îmbracă cu nesfârşita Ta Iubire şi Lumină! »

RUGĂCIUNE DE SMERENIE

«Îţi mulţumesc, Doamne:
- pentru toată frumuseţea pe care am văzut-o izvorând din Tine!
- pentru muzica tăcută a Inimii Tale, pe care mi-ai dezvăluit-o auzului!
- pentru tot ce am simţit bun şi minunat în viaţa mea!
- pentru tot ce, prin harul Tău, am înţeles!
- pentru lumina pe care am sorbit-o în adâncul meu!
- pentru iertarea pe care dăruind-o, am dobândit pace!
- pentru bucuria fiecărei clipe trăite în Tine, Doamne!
- pentru toate cadourile spirituale care mi-au îmbogăţit fiinţa!
- pentru viaţa mea, care e a Ta, o mică parte a simfoniei existenţei!
- pentru visele care au prins formă prin armonia iubirii Tale pentru mine!
- pentru necunoscutul în care am păşit plin de curaj, regăsindu-Te!
- pentru iubirea copleşitoare cu care mă dezmierzi clipă de clipă!
- pentru tot ce am creat prin Tine bun şi frumos, aducând cu umilinţă laudă Împărăţiei Tale divine! »

29 iunie 2011

BINE FĂRĂ RĂU?

Maestrul Yogananda a aprobat construirea unui ashram în California, pe malul mării, la Encinitas. Apoi plecă într-o călătorie de peste un an de zile în India, uitând complet de acest proiect. La întoarcerea sa, găsi ashramul deja construit de discipolii săi, ca o mare surpriză. El visase acest loc cu mulţi ani înainte de a veni în America, iar acum visul său devenise realitate. Totuşi, după câţiva ani, eroziunea oceanului a provocat o deplasare a terenului, iar construcţia a trebuit să fie părăsită, spre marea tristeţe a Maestrului. Acest eveniment aruncă o umbră de îndoiala asupra infailibilităţii Maestrului, şi, prin extrapolare, a oricărui Maestru spiritual.

S-ar putea spune că aşa a fost voinţa divină, să îl îndepărteze de ataşamentul pentru un anume loc pământesc. Ori s-ar putea spune că aici şi-a băgat coada Aghiuţă, ca să împiedice misiunea spirituală a Maestrului. Opinia noastră este că ambele variante pot fi valabile în acest caz. Realizarea ashramului i-a împlinit o dorinţă omenească, iar distrugerea sa a fost o lovitură sub centură. Ulterior, discipolii au construit un nou ashram şi mai frumos, Lake Shrine, dar nu la malul mării.

Ceea ce doresc să subliniez prin acest exemplu este că o astfel de întâmplare poate fi interpretată în două moduri total diferite. Binele poate fi confundat cu răul. „Aşa a vrut Dumnezeu!” poate fi „Aşa s-a opus Satana!”. Oamenii pun pe seama lui Dumnezeu tot ce li se întâmplă. Dar are şi Satana o contribuţie importantă negativă. Biserica spune că diavolii nu au decât puterea pe care le-o îngăduie Dumnezeu. Aşa este, dar să nu ne aşteptăm că diavolii îi cer voie lui Dumnezeu pentru blestemăţiile lor! Ne apără biocâmpul personal purificat, o karmă bună, precum şi îngerii Domnului. Dar şi diavolii au puterea lor. Isus Cristos ne spune că Pământul este Împărăţia Satanei. Înţelegem că lumea oamenilor este condusă, deocamdată, mai ales de influenţele malefice. Nenumăratele grele suferinţe din istoria umanităţii confirmă cu vârf şi îndesat această afirmaţie.

Sună cam „maniheistă” această interpretare a realităţii spirituale!

Elementul cheie al teoriei maniheiste (religie persană fondată în secolul III d. C.) îl reprezintă non-omnipotenţa puterii lui Dumnezeu şi confruntarea neîncetată dintre lumină şi întuneric. Totuşi, spre deosebire de erorile gândirii maniheiste, noi recunoaştem perfecţiunea infinită a divinităţii şi nu spunem că divinitatea are o natură dual, compusă din două părţi egale, dar opuse (Bine-Rău). Credem că Dumnezeu, în perfecţiunea fiinţei sale, nu ar fi putut concepe ceva contrar Sieşi. Ar fi ca şi cum un inginer ar proiecta un robot mecanic care să fie alergic la metal. Ar fi un non-sens.

De unde a apărut atunci Satan?

Satan s-a autocreat prin aglutinarea energiilor uzate iniţiale ale universului. Prin urmare, Dumnezeu este NECREAT, lumea este CREATĂ, iar Satan este AUTOCREAT. Dumnezeu nu l-a creat pe Satan, dar a ştiut că apariţia sa este iminentă, acceptând acest risc calculat.

Creaţia iniţială nu cuprindea universul fizic, ci doar pe cel mental. Entităţile începutului creaţiei (unii le spun „Elohimi") erau exclusiv mentale, fără formă, iar ele au vrut să îşi copieze Creatorul, creând şi ele, la rândul lor, universul cu formă: întâi astral şi apoi cel fizic. În acest efort creator, emanaţia de energie mentală uzată, imperfectă s-a coagulat într-un anume loc al universului care a căpătat din ce în ce mai multă consistenţă, inteligenţă şi conştiinţă. Îl numim Satan.

Putem înţelege acest fenomen autocreator analizând parapsihologic modul în care se comportă energiile-gând ale oamenilor. Gândurile emise de oameni se strâng laolaltă, în virtutea principiului rezonanţei, într-un „nor" sau „ceaţă ectoplasmatică". Pe măsură ce se întăresc energetic, dobândesc tot mai multă personalitate, capătă anumite automatisme, care manifestă atributele gândurilor strânse laolaltă. Se ştie, de exemplu, că în „locurile de pierzanie" (cârciumi, bordeluri etc.) sunt constituite astfel de forme-gând negative care, fiind nişte reale „caracatiţe" energetice, atrag spre ele trecătorii din apropiere, ispitindu-le cu gânduri şi dorinţe specifice, într-o modalitate vicleană.

Într-un mod analog, Satan s-a autoconstituit din energiile uzate de către primele entităţi create de Dumnezeu. Inteligenţa sa este foarte mare, specifică nivelului de vibraţie corespunzător planului mental, mult superior planului astral. Conştiinţa sa este anti-divină, adică este o imitaţie a conştiinţei spiritelor divine, dar orientată contra lui Dumnezeu.

Spre deosebire de Dumnezeu, care este absolut imaterial, transcendent, Satan este totuşi material, imanent. Satan nu ar putea exista în afara Creaţiei Divine, pe când Dumnezeu poate. Aici apare asimetria evidentă între cei doi poli ai universului. Dacă Dumnezeu ar decide să resoarbă Creaţia Sa în non-existenţă, Satan ar dispare şi el instantaneu, fără urmă.

De ce este Satan rău?

- Nefiind creat intenţionat de Dumnezeu, nu are de ce să-I fie recunoscător şi să-I imite bunătatea.
- Energiile inferioare calitativ care l-au format şi îl hrănesc mereu nu îi pot genera decât stări inferioare, nefericite, pline de ură.
- Se mai adaugă frustrarea că este format numai din reziduuri, nu din energii creatoare, ceea ce îl întărâtă şi mai tare.
- Pentru că provine din dejecţiile mentale rezultate în procesul de creare a vieţii în univers (inutile, chiar dăunătoare vieţii), Satan doreşte în mod natural distrugerea acesteia.

Dumnezeu este iubire. Cu cât se apropie de El, spiritele superioare simt mai multă fericire şi, tot din iubire împărtăşită, ele vor să slujească fiinţele aflate în nevoie.

Satan este frică. Cu cât se apropie de el, demonii resimt mai multă teamă, o presiune foarte neplăcută. Există însă o compensaţie: demonii mai mici tremură de frica lor; deci sunt motivaţi de voluptatea terorii.

Pe o ordonată de la minus infinit la plus infinit, Dumnezeu aflându-se sus, iar Satan jos, motivaţia poate fi reprezentată ca un vector de jos în sus în cazul îngerilor, şi tot de jos în sus în cel al demonilor. În primul caz, atracţia magnetică este iubirea divină, în al doilea, respingerea magnetică este frica inspirată spiritelor mai slabe.

Deci, oricum am privi lucrurile, existenţa universală este motivată de Mai Bine... Aceasta este o altă asimetrie între cele două Regate spirituale (Binele Divin şi Răul Satanic), care în rest par a fi perfect simetrice.

Cum iau naştere spiritele?

Dumnezeu a creat şi creează permanent spirite. El creează şi mediul în care ele să trăiască. Acest mediu este constituit din particule specifice nivelului respectiv de vibraţie. Aceste particule se regăsesc în învelişul protector al spiritului, numit perispirit. În cadrul fiecărui nivel există o plajă de frecvenţe în care vieţuiesc fiinţele acelui nivel. De exemplu, în planul fizic, avem starea solidă, lichidă şi gazoasă, particulele fiecărei stări de agregare vibrând cu frecvenţe diferite. În corpul omului se găsesc şi solide, şi lichide, şi gaze.

Când creează un spirit, Dumnezeu îi dăruieşte pentru început o parte din „substanţa" Sa eternă şi imaterială. Acesta este scânteia divină, în jurul căreia se construieşte restul spiritului. Următorul pas este dotarea sa cu conştiinţă, un strat material foarte rafinat ce înconjoară nucleul divin. Prin conştiinţă, spiritul ia contact cu lumea în care trăieşte. Această conştiinţă are mai multe straturi, toate materiale, corespunzând diverselor medii în care spiritul poate călători. I se mai spune şi perispirit.

Vechii indieni au numit spiritul, atman, ca având calităţile de *sat-chit-ananda*. Adică, existenţă-conştiinţă-fericire. Nucleul divin îi acordă statutul existenţial etern, *sat*. Conştiinţa este totuna cu *chit*. *Ananda*, sau beatitudinea divină este accesibilă doar acelor spirite care nu sunt demoni.

Conştiinţa (perispiritul central) se manifestă vizibil printr-o nuanţă de alb, gri sau negru. De fapt, este vorba despre nivelul de Lumină. Îngerii au conştiinţa alb-strălucitoare, demonii o au întunecată, iar spiritele intermediare prezintă nuanţe de gri. Restul perispiritului poate avea şi alte culori specifice mediului şi istoriei individuale. Dar culoarea de bază a conştiinţei (gradul de gri, nivelul de lumină) filtrează toate celelalte culori, luminându-le sau închizându-le nuanţa.

Satan a creat demonii?

Da. Demonii au fost ajutaţi să ia naştere de către Satan, din aglomerările de energii uzate. El le-a dăruit scânteia satanică. Cel mai potrivit ar fi să îi numim „energii inferioare", nicidecum spirite, fiindcă sunt lipsiţi de scânteia divină. Şi un înger, şi un demon au amândoi o conştiinţă, dar ei diferă prin calitatea acestei conştiinţe, care pe unul îl face fericit şi bun, iar pe celălalt nefericit şi rău. Deci, conştiinţa (sau perispiritul central) poate fi alcătuită din materie mentală ultra-rafinată sau materie mentală reziduală. În decursul eternităţii, calitatea conştiinţei se poate modifica, în bine sau în rău. Aşa cum Lucifer a decăzut din condiţia de înger, tot astfel un spirit inferior îşi poate „albi", sau „lumina" conştiinţa treptat. Conştiinţa face parte din creaţia manifestată, supusă transformărilor.

În concluzie, actul de naştere al unui spirit divin începe cu o aglomerare de energie suficient de organizată (cum ar fi, de exemplu, o formă-gând). Aceasta devine spirit din Voinţa Divină, prin aducerea unei scântei divine care o structurează în jurul său, precum un magnet. Dumnezeu „rupe" din Sine acest nucleu transcendent, dăruindu-se din iubire noii fiinţe, anticipând cu bucurie momentul când spiritul va reveni definitiv în Absolut, alături de El, lucrând în Unitate pentru binele lumii. Satan, imitându-L pe Dumnezeu în crearea spiritelor, simte însă o ură nesfârşită faţă de noul demonaş creat de el, fiindcă are impresia că acesta îi „fură" din energia sa imanentă şi, pe măsură ce va creşte în putere, îi va ameninţa supremaţia asupra lumii tenebrelor.

Putem spune, pe înţelesul oricui, că în Rai găsim colaborare şi altruism, iar în Iad, competiţie şi individualism. Pe Pământ, raiul şi iadul coexistă, iar omul nu e nici înger, nici demon.

Energiile „uzate" sunt totuna cu cele „inferioare"?

Trebuie să distingem între energiile uzate (materia constitutivă a demonilor) şi energiile grosiere (inferioare ca vibraţie celor mai subtile, mai rafinate). Unii exprimă această idee într-un mod ambiguu, spunând că „Întunericul nu este Răul". Din energiile grosiere Dumnezeu poate naşte conştiinţele unor tipuri de spirite necesare Creaţiei. Şi aceste spirite au dreptul la evoluţie. Dumnezeu nu operează însă niciodată cu energii uzate, perverse. Totuşi, vibraţia mai lentă - specifică spiritelor grosiere – le predispune la corupţie morală. Putem înţelege aceasta prin analogia cu o minte grobiană, care nu poate controla instinctele şi impulsurile omului. Prin educaţie însă, oricine poate deveni un om civilizat. Similar, maturizându-se, chiar şi un spirit grosier îşi poate purifica conştiinţa. Deci, să nu confundăm un spirit imatur, jucăuş, prost, cu unul demonic. Demonul face răul fiind perfect conştient de urmări, încercând să atragă şi spiritele imature în acest joc periculos.

Dumnezeu Creatorul, din transcendenţa Sa, trimite în lume permanent o energie proaspătă, care hrăneşte spiritele de lumină. Ele o folosesc şi elimină un alt tip de energie, uzată. Ea este preluată, ca hrană, de un spirit al întunericului, aflat pe un plan similar, dar simetric cu

spiritul de lumină. Şi acesta, la rândul său, va elimina o energie şi mai uzată, care va merge direct în haznaua ultimă, numită Satan. Iată de ce Dumnezeu şi Satan nu se vor putea anihila reciproc niciodată: ontologic, Satan nu poate ajunge la pura transcendenţă, iar Dumnezeu nu poate împiedica fiinţele să elimine noxe.

Omul, ca şi spiritul, când trăieşte o anume suferinţă, elimină din corp energiile sale uzate, putând ulterior să resimtă psihic o stare de uşurare şi împăcare. Am putea presupune că şi demonii, care eventual îi dădeau târcoale, sunt acum sătui şi nu mai au motive să îl tulbure. Mecanismul automat de detoxifiere de energia malefică este suferinţa, în cazul tuturor fiinţelor vii. Doar omul mai are şi alte procedee ştiinţifice şi inteligente de a evita suferinţa acută în vederea autopurificării energetice.

În acest sens se spune că „jugul lui Cristos este dulce", adică disciplina spirituală urmată conştient cere un efort mai mic şi cu efecte bune mai rapide în comparaţie cu suferinţa involuntară care ar fi fost implicată natural în obţinerea aceluiaşi rezultat benefic.

Deci suferinţa însoţeşte deseori eliminarea de energii uzate. Reciproc, în cazul sacrificiilor de magie neagră, demonii sunt hrăniţi cu energie uzată obţinută din sacrificarea unei fiinţe vii. Aici, ofranda către demoni este chiar suferinţa provocată artificial, ca şi fiorul cruzimii trezite în făptuitor. Vrăjitorul pretinde un serviciu în schimbul acestui ritual neplăcut. Orice ucidere a unor vietăţi pe temei religios este de fapt un troc cu demonii. Dumnezeul binelui nu cere sacrificarea altor vietăţi şi provocarea de suferinţă inutilă, ci El ne cere sacrificarea egoismului din noi, autopurificarea energiilor prin forţa voinţei şi inteligenţei specifice omului.

Există oameni în care s-au încarnat spirite cu o conştiinţă demonică?

Desigur. Sunt oameni răi din naştere, uşor de recunoscut prin faptele lor abominabile, instruiţi şi protejaţi de draci. Alţii sunt mai greu de recunoscut, fiindcă îşi ascund intenţiile viclene. Tot ce putem să facem – noi, cei dedicaţi binelui – este să le neutralizăm influenţa asupra celor mai slabi de înger. Demonii încarnaţi nu sunt atât de numeroşi precum persoanele cu o conştiinţă intermediară, instabilă, manipulabili, uşor de atras de forţele malefice. Aceştia din urmă trebuie şi pot fi ajutaţi de oamenii cu suflet nobil şi minte puternică. Totuşi, după cum un înger încarnat poate să decadă spiritual, e valabil şi invers, un demon încarnat poate să se lumineze şi să se înalţe spre Dumnezeu, prin fapte bune.

În filmul „Yoghinii din Tibet", unul din marii maeştrii spirituali intervievaţi spunea că îşi poate aminti vieţile trecute ale spiritului său. „*M-am născut în Iad*", spunea el, cât se poate de serios. Dacă nu a vorbit metaforic (ceea ce nu cred), atunci domnia sa este un exemplu viu de demon care a trecut totalmente de partea Luminii. Poate că şi marele

yoghin tibetan Milarepa a fost tot un demon încarnat, care s-a căit şi mântuit în acea viaţă exemplară.

Dacă aceşti demoni încarnaţi ar fi vânaţi de către oamenii de bine, planeta ar scăpa de rău?!

Asta a încercat Inchiziţia, cu efecte contrare.

Dar dacă demonii sunt chiar în posturi cheie de conducere a societăţii? Iar cu demonii neîncarnaţi ce ne facem, care continuă să îi influenţeze pe cei slabi de înger? Putem discerne între demonii irecuperabili şi spiritele neevoluate încă?

Dacă omul în care s-a încarnat un spirit inferior nu a făcut prea mult rău în viaţă, conştiinţa sa se va purifica, apropiindu-se de Dumnezeu. Nu este corect să răpim unei fiinţe această şansă de mântuire. Dacă a făcut răul, karma va atrage pedeapsa asupra sa. Fără sprijinul invizibil al karmei negative, „vânarea" ar perturba armonia universală şi ar chema pedeapsa asupra „călăului". Ar fi deci un auto-sacrificiu, pe care „călăul" ar trebui să şi-l asume conştient. Din fericire, Dumnezeu nu cere niciunui individ să salveze lumea. Este o treabă pe măsura Puterii şi Inteligenţei divine.

Atâta timp cât lumea va exista, va exista şi lupta între cele două forţe antagonice şi relativ egale, Binele şi Răul. Invocarea puterii divine ne poate apăra de efectele dezastruoase ale forţelor răului. Nu Dumnezeu trebuie acuzat de micile şi marile tragedii ale vieţii noastre. Dacă El le îngăduie, înseamnă că ar putea fi un rezultat karmic, nicidecum dorinţa Creatorului Divin. Şi să nu uităm de natura multiplă a karmei: individuală, familială, etnică, naţională, globală. Demonii sunt deseori utilizaţi pentru realizarea unor efecte karmice, chiar dacă ei sunt prea ignoranţi sau impulsivi ca să îşi dea seama că sunt folosiţi ca nişte unelte în mâna invizibilă a destinului. (Sau poate chiar ştiu?)

După cum balega îngraşă pământul, tot aşa demonii pun în valoare spiritele superioare, le obligă să fie mai inteligente şi mai puternice. Oamenii se pot aştepta şi la atacuri nemeritate din partea demonilor, fiindcă viaţa este o luptă, nu un teatru de marionete. De aceea, omul trebuie să aibă o atitudine cucernică şi să se apropie de Dumnezeu, pentru a fi mai bine apărat de Îngeri, ca şi de însăşi platoşa bioenergetică proprie. Totuşi, există momente când Îngerii preferă să nu ne ajute, ci să suportăm anumite neplăceri (ne-karmice), pentru a câştiga „puncte" pe care să le folosim ulterior.

Ce înseamnă ca omul să „câştige puncte"?

Există un anumit echilibru între Bine şi Rău, care nu poate fi schimbat dintr-o dată, fiind specific karmei globale a fiecărei planete. Se ştie că orice creaţie de valoare implică un anumit sacrificiu. Legenda meşterului Manole tocmai asta încearcă să ne sugereze şi poate de aceea este considerată o capodoperă literară. Suferinţa sacrificială este un fel de „plată în natură" automată către diavoli, care nu vor mai putea să se opună noii realizări. Desigur, ei nu sunt „înduioşaţi", ci mai degrabă sunt

împiedicaţi de echilibrul universal să acţioneze, li se „fură puterea”. Sau, pur şi simplu, sunt prea „îmbuibaţi” cu energia uzată obţinută... Sacrificarea poate fi realizată înainte sau după.

Deci sacrificiul serveşte creaţiei. Opusul creaţiei este distrugerea. Iar distrugerea este un sacrificiu pentru o creaţie viitoare. Acesta este ciclul nesfârşit al creaţiei şi distrugerii lumii, în virtutea echilibrului universal. Sacrificiul în vederea creaţiei divine este acceptat de Dumnezeu. El Însuşi şi-a sacrificat Fiinţa Sfântă creând lumea, fiindcă s-a obligat să accepte apariţia lui Satan, duşmanul său total, precum şi cumplitul, nesfârşitul război al fiilor Săi iubiţi împotriva forţelor răului. Suferinţa lumii nu Îl lasă indiferent pe Domnul.

În ritualurile de magie neagră, sensul sacrificiului este inversat, fiind un contract pentru distrugere, nu pentru creaţie. Suferinţa victimei şi duritatea emoţiei călăului sunt dedicate conştient forţelor răului, pentru a le întări puterea. De ce, de data asta, suferinţa *ajută* demonii? Când faci răul în mod voluntar, te aliezi cu el şi îl întăreşti. Când îl suporţi involuntar pentru un scop nobil, îl slăbeşti. Diferenţa o face intenţia.

Există totuşi limite inerente alcătuirii civilizaţiei umane, care împiedică răspândirea practicilor magiei negre. Opoziţia oamenilor faţă de magia neagră este chiar instrumentul prin care acţionează echilibrul universal. Prin urmare, sacrificiile rituale nu pot depăşi un anume prag de suportabilitate general, dat de karma colectivă. Într-o societate ideală, curată moral, dacă ar apare un astfel de magician, ar fi imediat repudiat, exilat sau anihilat. Dar există şi zone sau ţări, la ora actuală, unde magia neagră este atotputernică, iar populaţia este înspăimântată. Faptul că populaţia locală nu a reuşit să se opună răspândirii terorii se datorează şi karmei colective dure. Până la urmă, după războaie sau cataclisme naturale, oamenii devin mai buni şi mai toleranţi unii cu alţii. Karma colectivă negativă s-a ars prin suferinţă, care a mulţumit demonii.

În concluzie, depinde numai de om ce sens va da sacrificiului său: unul creativ, benefic sau dimpotrivă, unul distructiv, malefic.

Vrăjitoria este o activitate malefică sau benefică?

Transmiterea harului vrăjitoresc în neam este o învestire realizată de un spirit puternic, care este responsabil de acea linie de magicieni. El ordonă spiritelor inferioare (ale pământului, apei, focului etc.) să îndeplinească voinţa vrăjitoarei. Fiind un spirit puternic, el este neapărat un supus disciplinat ori al Luminii, ori al Întunericului. De aici apar primele diferenţe dintre magicienii „negri” şi cei „albi”.

Dar mai există o diferenţă esenţială care îi distinge pe vrăjitori între ei, şi anume discernământul. Atâta timp cât magicianul respectă întocmai cerinţa clientului său, fără a cerceta cauzele profunde ale nefericirii, precum şi diversele căi naturale de rezolvare a problemelor, putem spune că magicianul este un ignorant. Iar spiritele superioare se feresc de cei care nu vor să afle calea înţelepciunii. Dorinţa, părerea, impulsul de moment, emoţia necontrolată sunt mobilurile clientului, care

deseori vin în contradicţie cu predestinarea divină şi planurile Spiritului încarnat în client. „Binele" omenesc este adeseori duşmanul „mai binelui" spiritual. Pentru că nu poate, nu ştie, nu vrea Cunoaşterea spirituală, magicianul se comportă ca un elefant într-un magazin de porţelanuri. Puterea exercitată neînţelept, neintegrată în armonia cosmică, este o sursă suplimentară de probleme, haos şi suferinţă inutilă. În acest sens, actul magic este dăunător. Puţini Magi au atât Putere supranaturală, cât şi Cunoaştere înaltă.

Desigur că şi doctorii tratează bolnavi păcătoşi. Desigur că şi judecătorii mai condamnă oameni nevinovaţi. *Cu ce ar fi mai vinovat un magician ignorant decât aceştia?* Entităţile implicate în magie acţionează mult mai profund, în alte planuri decât cel fizic, chiar fără ca magicianul să ştie cum şi ce fac ele. Apoi, magicienii nu sunt totuşi total ignoranţi, ei ştiu bine că urmările actelor magice pot fi cumplite uneori, mai ales asupra duşmanilor clienţilor plătitori, deşi poate că nu ar merita-o. Dar ei acceptă acest compromis cu propria conştiinţă morală, doar din dorinţa de îmbogăţire pe seama nefericirii altora. Din contră, în principiu, orice doctor sau judecător caută să facă numai bine, binele cerut de profesie şi deontologie. Or, în magie, binele se confundă cu bunul plac, adică lipsa totală de reguli morale. Iar asta este o vină evidentă...

Deci nu poate exista binele decât odată cu acceptarea răului, nu putem concepe o societate numai a binelui?

În gând putem concepe orice utopie. Dar în realitate există nenumărate restricţii ce invalidează o astfel de pretenţie absolută. Există civilizaţii fizice, pe alte planete, unde utopia este reală. De putut, se poate. Dar pe acest Pământ s-a adunat de-a lungul istoriei umane foarte multă karmă negativă, care trebuie „arsă" prin suferinţă. Prin urmare, aici demonii au mult de lucru şi nu pot fi scoşi din peisaj. Deocamdată, putem doar să sperăm şi să acţionăm inspirat divin ca persoana noastră să fie scutită de necazuri majore. Dar unele mici necazuri tot vor mai apărea. Să le privim ca pe nişte mici sacrificii, ce vor rodi în fapte bune şi realizări importante. Contează să trecem indiferenţi peste ele, având la orizont marile obiective ce ne aşteaptă.

Lângă toate geniile s-au găsit mereu falşi prieteni sau duşmani declaraţi care i-au secătuit de vlagă, perturbându-le eforturile creatoare. Le-au depistat vulnerabilităţile inerente firii umane şi le-au exploatat, spre revolta admiratorilor sinceri, care ar fi dorit ca nimic rău să nu li se întâmple „idolilor" lor. (Vezi moartea şi viaţa zbuciumată a celebrului Michael Jackson.) În ciuda tuturor opreliştilor, geniile au creat opere nemuritoare, atât cât s-a putut în condiţiile date. Deseori şi-au sacrificat sănătatea, familia, fericirea pentru a crea ceva măreţ pentru omenire. Cu cât misiunea lor era mai înaltă, cu atât sacrificiile lor erau pe măsură.

Să ne amintim şi de destinul tragic al lui Isus din Nazaret, o pildă dureroasă pentru toţi cei care simt nevoia de a face bine semenilor mai

mult decât propriei persoane. Destui semeni îi vor binecuvânta şi le vor lumina viaţa, dar răsplata supremă va veni abia după trecerea în lumea spiritelor înalte, acolo unde binele triumfă întotdeauna, iar fericirea este eternă.

Ar trebui să ne luăm ca idol, ca model de viaţă, un om de valoare pe care îl apreciem pentru ceea ce este şi ce face?

Proiectând doar faţeta pozitivă, dezirabilă, statutul public al unui medic, preot, preşedinte, judecător, învăţător, părinte asupra omului care poartă acest *statut* nobil, tindem să neglijăm faptul că omul în carne şi oase poate să se manifeste şi negativ, nepermis, injust. Iar când ne loveşte personal corupţia sa, ne pierdem încrederea în bine şi Dumnezeu. Greşeala însă ne aparţine, fiindcă am identificat Binele cu o persoană concretă care ar avea *rolul* să îl facă. Dar Binele Suprem este în Cer, mama şi tatăl nostru real este Dumnezeu. Pe Pământ, binele se luptă cu răul în toate formele, între oameni, în fiecare om...

Să fim treji şi atenţi: să identificăm forma răului şi să ne opunem lui. Orice om poate, la un moment dat, să fie „purtător de întuneric". Inclusiv noi înşine! Trebuie să îl demascăm cu diplomaţie, dar ferm. Tolerând păcatul de dragul omului (cum fac „umaniştii") este un lucru grav, perdant pe termen lung şi dăunător societăţii. Totuşi, să nu confundăm individul cu răul din el, ca să nu devenim asemenea inchizitorilor. Lupta cu răul este impersonală şi universală. Dar pentru a avea o asemenea perspectivă, trebuie să fim bine înfipţi în Realitatea Divină. Altfel, realitatea crudă ne poate oricând răsturna orice ideal înalt sau concepţie metafizică. Şi am putea deveni cinici sau blazaţi, dezamăgiţi sau atei...

Toţi regretă acum că blândul Michael Jackson a fost hărţuit şi acuzat pe nedrept, de către persoane rău intenţionate... Victime de acest gen sunt şi pe lângă noi, dar deseori inconştienţa noastră ne face complici taciţi la răstignirea nevinovaţilor. Bârfa, calomnia sunt doar câteva, cele mai „nevinovate", dintre armele răului. Dacă nu suntem lucizi, atenţi, conştienţi, oricând putem fi complici cu răul. El ne oferă mereu argumente slabe în favoarea sa, dar mintea noastră puternică ar trebui să le sesizeze inconsistenţa. Asta se numeşte discernământ: a intui efectele prostiei, lenei intelectuale, comodităţii morale şi a nu le da curs. Dacă totuşi le-am dat curs, dar regretăm ulterior, să revenim cu scuze, erate, completări. Asta se numeşte curaj.

«Nu credeţi în buna credinţă a tradiţiilor, chiar dacă datează de generaţii şi sunt larg răspândite.

Nu credeţi un lucru numai pentru că mulţi alţii vorbesc despre el.

Nu credeţi în bunele intenţii ale înţelepţilor din vremurile trecute.

Nu credeţi în ceea ce v-aţi imaginat, sugestionându-vă că un zeu a fost sursa voastră de inspiraţie.

Nu credeţi în autoritatea maeştrilor şi a preoţilor.

După ce examinaţi totul, credeţi numai în ceea ce aţi verificat şi experimentat singuri şi consideraţi a fi rezonabil după felul vostru de a fi.» *(Buddha)*

5 octombrie 2009

DRUMUL SPRE IAD ESTE PAVAT CU BUNE INTENŢII

Lucifer, iată un personaj paradoxal – cunoscut ca fiind prinţul de lumină al întunericului! *Cum s-a putut întâmpla ca un Înger din înaltul Cerului spiritual să cadă în tenebrele Iadului???* Cauza se spune că a fost orgoliul, Lucifer pretinzând că ar fi egalul Creatorului. Dar o idee atât de eronată putea oare să ajungă în sferele foarte înalte, aproape de Dumnezeu, unde sălăşluia îngerul Lucifer?! Acest gând de mărire deşartă ar fi fost dezintegrat cu mult înainte să fi pătruns în acea zonă rafinată spirituală, precum meteoriţii în atmosferă – fiindcă şi gândurile sunt materiale, au densitate şi magnetism. Nu te poţi contamina cu nimic impur atunci când eşti în preajma Domnului!

Altceva s-a întâmplat, probabil: acest virus mental a fost luat dintr-o zonă inferioară, în care Cel Infectat a poposit prelungit. Să presupunem că Îngerul de lumină Lucifer a dorit să salveze demonii din întuneric, ba chiar să desfiinţeze complet Infernul. Este clar că a dovedit o bunăvoinţă lipsită de experienţă, o ambiţie de a aduce Binele cu forţa acolo unde nu era dorit. Aşa putem explica cum de au căzut şi o treime din îngerii Cerului, care l-au urmat. E greu de crezut că s-ar fi molipsit toţi, dintr-odată, de credinţa prostească că Lucifer ar fi egal cu Dumnezeu! Însă ei erau învăţăceii şi ajutoarele Prinţului, împărtăşindu-i naivitatea şi entuziasmul de a distruge Iadul. Putem să le înţelegem devotamentul şi spiritul de sacrificiu în această misiune nobilă... În toiul luptei dintre energia luminii şi cea a întunericului satanic, spiritele luciferice nu şi-a dat seama că le scade rezerva de lumină, că trebuie să se retragă din luptă şi s-au lăsat inoculaţi de corupţie. Pe nesimţite, s-au molipsit de orgoliul satanic, iar acum sunt prea mândri să îşi recunoască greşeala, să se căiască şi să ceară mila divină – pe care Dumnezeu abia aşteaptă să le-o ofere.

Dictonul „Drumul spre iad e pavat cu bune intenţii" i s-ar potrivi ca o mânuşă lui Lucifer. Bunele sale intenţii au fost deturnate din cauza nechibzuinţei sale. El nu avea forţa necesară pentru a-l îngenuchia pe Satan. Numai Dumnezeu ar putea să îl anihileze, şi asta numai prin distrugerea universului. *Atunci de ce l-a lăsat Creatorul să coboare în tenebre, dacă ştia că nu are şanse de victorie?* Cu certitudine că l-a atenţionat, dar i-a lăsat libertatea de alegere şi acţiune. Ca şi lui Adam. Ca oricărei creaturi create după chipul şi asemănarea Sa... Libertatea este supremul dar divin.

Lucifer şi acoliţii săi încă mai pot apărea în faţa ochiului spiritual ca îngeri luminoşi, dar lumina lor este pală, fără strălucire divină. De aceea, lucifericul este cel mai înşelător şi periculos duşman al spiritualităţii -

fiindcă se pricepe să o imite. Demonii satanici sunt negri, groteşti şi pot fi recunoscuţi şi evitaţi mai uşor de cei care caută lumina divină.

De ce ne interesează personajul Lucifer? Pentru că el stăpâneşte planeta Pământ. Mai exact, domină gândurile majorităţii oamenilor. Egoismul se observă şi la animale, iar omul l-a moştenit. Dar peste instinctul de supravieţuire, omul a adăugat câteva elemente mai insidioase, închinate Răului. Egoismul multor oameni nu provine din firea animală, ci este contaminat cu răutate absolută. Acţiunile multor oameni nu ar putea fi săvârşite de animale, sunt de un nivel cu mult inferior, infernal.

De mii de ani, Lucifer influenţează viaţa oamenilor. Tabăra Luminii face eforturi imense pentru a nu ceda lupta şi a salva sufletele pământenilor. Acum 2000 de ani, a aruncat în luptă cea mai preţioasă armă: Cristos, Fiul lui Dumnezeu, s-a întrupat printre oameni, pentru a le aduce direct Lumina Sfântă. A fost o bătălie parţial câştigată, căci privind istoria Bisericii, ne dăm seama că această victorie a fost mult pângărită, din exterior şi din interior.

Ideile pe care ni le inoculează Lucifer sunt uşor de înţeles şi aplicat de oricine, rezonabile până la un punct – dar distructive în final. Egourile umflate cu această ideologie se ciocnesc unul de altul şi se sparg ca nişte căpuşe pline, provocând dezastre umane. În schimb, tezele cristice, divine, sunt neobişnuite, stranii, greu de înţeles şi aplicat de omul obişnuit – dar foarte constructive şi minunate dacă sunt urmate până în final.

Lucifer încurajează limitările minţii umane şi minima rezistenţă în faţa tentaţiilor inferioare – este „umanist", pune omul în centrul filosofiei sale şi ceea ce „se vede". Cristos dez-limitează mintea şi ne învaţă să ne depăşim egoul – este „moralist", să nu fim sclavii trupului, să credem că mai există o realitate invizibilă superioară.

Etica luciferică este „utilitaristă": să fii bun dacă asta îţi aduce folos, să nu fii rău dacă nu e neapărată nevoie, dar să fii foarte rău dacă cineva te supără puţin sau stă în calea dorinţelor tale. Sună atrăgător şi familiar pentru ego, nu?! De mii de ani, omenirea se ghidează după această etică... Cristos o răstoarnă: să fii bun întotdeauna, chiar dacă nu îţi aduce folos, după modelul divin! Dumnezeu nu are niciun folos dacă este bun cu noi, creaturile, şi totuşi ne arată toată bunăvoinţa. Viziunea cristică este cosmică şi divină, dar ne solicită efortul de a depăşi nivelul gregar, atât de comod.

Isus Cristos a cerut adepţilor săi un singur lucru, şi anume să dobândească realizarea spirituală, ca şi El, manifestată în exterior prin două calităţi divine:

1. Să dovedească faptul că îl iubesc pe Dumnezeu Tatăl mai presus de orice (deci mai presus chiar de propria fiinţă limitată);

2. Să dovedească faptul că îşi iubesc semenii ca pe propria fiinţă.

Acestea sunt lucruri greu de înţeles şi de aplicat pentru cei care nu urmează în mod serios o disciplină spirituală...

Cum de are Lucifer, o fiinţă spirituală cosmică, o viziune atât de limitată asupra vieţii, infantilă chiar, încurajând egoismul? El se află acum pe un nivel vibratoriu subtil inferior, dens, apropiat de vibraţia materială a minţii umane. De aceea mintea fizică, ea însăşi densă, rezonează mai uşor cu ideile luciferice decât cu cele cristice. Soluţia înţeleaptă, recomandată încă din vechime, este rafinarea minţii, purificarea fiinţei, îmblânzirea inimii, pentru a slăbi rezonanţa cu impulsurile inferioare. Omul spiritualizat are o vibraţie superioară lui Lucifer. Pare firesc deci că cel din urmă este invidios pe această fiinţă măruntă care îl depăşeşte, în ciuda atâtor dificultăţi existenţiale şi piedicilor puse de demoni. Invidia lui devine imediat ură şi se repede asupra bietului om care vrea să se îmbunătăţească, aducându-i necazuri nemeritate. Dacă omul spiritual merge ferm pe cale, cu modelul cristic în minte şi inimă, va lua aceste atacuri ca pe nişte teste, din ce în ce mai uşor de trecut, pe măsură ce elimină seminţele suferinţei din biocâmp.

„Drumul spre iad e pavat cu bune intenţii". Uneori, oamenii repetă greşeala luciferică, cu urmări similare: vor să facă binele în contra voinţei celorlalţi. Tocmai aici se cere înţelepciune – să discerni când se cade să aduci Binele în viaţa altuia.

Dacă eşti bun şi stai în banca ta, răul te atinge mai puţin. Dacă însă vrei să-i ajuţi şi pe alţii să scape de rău, te poţi aştepta să fii lovit pe nedrept, iar suferinţa să te facă vulnerabil de a fi contaminat cu şi mai mult rău, într-o spirală a greşelilor. De aceea, trebuie să îţi cunoşti resursele, să te autoevaluezi şi să te purifici permanent (chiar şi Mântuitorul se reculegea în fiecare noapte, după cum scrie Evanghelia!). Nu te poţi lupta cu zgura, praful şi ceaţa lumii decât fiind tu însuţi o lumină pură, strălucitoare, puternică. Destui oameni deosebiţi au căzut în dizGraţie, în special foşti lideri spirituali care şi-au supraevaluat forţele în lupta cu vicleanul Lucifer şi a păcatelor acestuia: orgoliu, patimă, pretenţii paranoice. Şi le-au căzut pradă.

Să ne amintim că Părintele Arsenie Boca, un sfânt care făcea miracole, totuşi nu făcea şi exorcizări. Spunea el că, dacă nu dai cu bâtul în stupul cu viespi, ele nu te înţeapă. Asta apropo de faptul că unii preoţi care citeau "Moliftele Sf. Vasile cel Mare" au dat de mari belele din partea demonilor scoşi din diverşi indivizi posedaţi...

Trebuie să existe măcar o sămânţă de dorinţă inconştientă, de căinţă tăcută, de aspiraţie secretă a celui suferind pentru ca ajutorul divin să sosească. În lipsa acestora, sufletul este împietrit şi nu poate primi lumina divină, care l-ar arde de durere şi ar respinge-o dacă i-ar fi impusă cu forţa, pedepsindu-l pe Prometeul amator.

Iată un exemplu negativ ce înseamnă să faci bine cu forţa: să presupunem că un *guru* îşi atrage noi adepţi prin mijloace nefireşti - hipnotizându-i sau făcând miracole în faţa lor sau oferindu-le atracţii pământeşti. Prin hipnoză agresivă, le anihilează liberul arbitru. Prin

miracole, le farmecă mintea, care îşi suspendă simţul critic şi speră că va face un miracol din viaţa lor (ceea ce evident nu se poate întâmpla, fiindcă fiecare om răspunde personal în faţa Divinităţii). Prin atracţii pământeşti (de exemplu, libertinaj sexual), îi minte pur şi simplu, căci viaţa spirituală nu are nimic de a face cu aspectele carnale. Chiar dacă, în principiu, vrea să-i aducă pe calea Domnului, acest maestru se încăpăţânează să le facă neofiţilor binele cu forţa. Nu permite să acţioneze autoselecţia naturală – poate că unii adepţi nu sunt pregătiţi sau nu sunt compatibili, ori au alt rost în viaţă. Pentru nechibzuinţa şi ambiţia sa, acest învăţător spiritual va avea mult de pătimit, ca şi Lucifer. Iar cel mai dureros pentru el va fi când adepţii săi se vor răzvrăti împotriva sa, socotindu-se păcăliţi. Din păcate, nu este doar un scenariu ipotetic, ci există foarte multe cazuri de acest gen.

Mulţi oameni cred că acţionează spre binele semenilor, dar de fapt le aduc răul. Un alt exemplu des întâlnit este gelozia soacrei contra norei. Această ură, sub pretextul binelui pe care mama îl doreşte băiatului său, se întoarce deseori ca suferinţe provocate direct sau indirect nurorii şi, prin ricoşeu, băiatului său. Până la urmă, fericirea dorită copilului se transformă în coşmar. Din prostie şi ignoranţă, mama posesivă se lasă manipulată de influenţe demoniace mascate ca „bune intenţii". Desigur, pedeapsa karmică va sosi asupra sa, chiar dacă femeia nu şi-a dat seama de grozăvia faptelor şi gândurilor sale malefice.

N.W.O. (Noua Ordine Mondială)

Este evident că spiritualitatea nu face parte din „lucrurile acestei lumi". S-ar zice că lumea poate funcţiona şi fără religie (ca şi fără artă). *Oare?! Şi cât de bine?!* După ce s-a infiltrat în zonele mai pământeşti, Lucifer a pervertit până şi religia şi arta, ca să strice bunul-gust şi moralitatea populaţiei. Idealul său final este să demonstreze că lumea poate funcţiona mai bine fără Dumnezeu. „Prinţul luminii" a „illuminat" o elită conducătoare ca să ordoneze mersul lumii doar prin inteligenţă diabolică, fără spiritualitate. Inteligenţa luciferică nu are Dumnezeu, punând „omul în centrul tuturor lucrurilor". Este doar o imagine aparentă, căci în acest centru tronează Satan! Pe măsură ce planurile „iluminaţilor" sunt puse în aplicare, lumea se prăbuşeşte într-un marasm tot mai acut. Deviza noii ordini mondiale (N.W.O.) este „*prin haos, la ordine*". Dar poate ieşi lumea din haos fără ajutorul divin...?!

Nu toate nenorocirile de pe Pământ sunt puse la cale de „conspiraţia noii ordini mondiale". Apar focare de dezordine chiar şi fără vreo punere la cale. Spiritele luciferice îi influenţează pe unii să comită acte de o cruzime fără seamăn, care generează reacţii negative în lanţ. Oricum, una peste alta, omenirea are nevoie de o ordine care acum îi lipseşte. Deocamdată luciferienii se află la cârmele omenirii şi pun treptat în aplicare planul lor de guvernare mondială, care întâmpină tot mai multă rezistenţă – opoziţie făţişă sau sabotaje tăcute – din partea oamenilor

conştienţi. Planul lor de „marcare” a întregii populaţii, pentru a fi mai uşor controlată, are avantajul presupus de a ordona haosul general.

Şi atunci, să fim pro sau contra cipurilor biometrice? Răspunsul ni l-a dat Isus încă de acum 2000 de ani: „*Daţi-i Cezarului ce-i al Cezarului şi lui Dumnezeu ce-i al lui Dumnezeu!*”. Numerele primite de la autorităţi (CNP, conturi, ID-uri etc) nu le poţi ţine secrete de ele, oricum, chiar dacă ai vrea. Dar poţi dispune liber de corpul pe care ţi l-a dat Dumnezeu, templul Său. Ţine-ţi corpul curat de întinăciuni şi *nu da Cezarului ce-i al lui Dumnezeu*! Este soluţia inspirată din înţelepciunea cristică, pentru oamenii religioşi... Informaţiile electronice sunt foarte volatile, nu pot fi puse sub lacăt. O intenţie rea se poate pune imediat în practică de către un specialist în computere, fără nicio urmă. Este ca şi cum te-ar lovi trăsnetul dintr-un cer fără nori...

Totuşi să fim optimişti! La momentul oportun, tot planul luciferic de conducere a lumii printr-o dictatură de catifea va fi dejucat de forţele adevărului... Eşecul va fi resimţit de toată populaţia globului, care va cere o transformare totală a relaţiilor interumane, pentru a le pune în slujba Binelui, Adevărului, Frumosului. Atunci va veni „sfârşitul lumii”, adică transformarea civilizaţiei. Iar miza cosmică spirituală nebănuită este ca Lucifer însuşi să-şi vadă imensa eroare de a se încrede în Satan mai mult decât în Dumnezeu, să se declare învins de strategia pacifică a Domnului Isus şi să se căiască în faţa Tatălui Divin pentru toate păcatele sale...

25 mai 2011

FILOSOFÂND DESPRE RĂU
- replici metafizice -

REPLICI DATE METAFIZICIANULUI „CÂRCOTAŞ" L.I.

Metafizicianul L.I. a formulat 15 întrebări şi câteva comentarii, cârcotind împotriva Bibliei, a interpretărilor creştine, dar chiar a lui Dumnezeu. Fără a fi un exeget al Bibliei, voi încerca să răspund, după puterile şi cu cuvintele mele, la aceste întrebări-comentarii.

Biblia a fost comentată de scriitorii săi în cuvinte omeneşti, tributare reacţiilor emoţionale. Revelaţia lui Dumnezeu către aceşti oameni conţinea principiul, dar gnoza era posibilă numai prin transpunerea ei în limitele putinţei de exprimare care, atunci când este simţită, nu gândită, rămâne formulată prin imagini şi nu prin concepte. Acesta este şi motivul pentru care Mântuitorul propovăduia prin pilde şi povestiri. În lumea reală, doar filozofii, matematicienii şi fizicienii pot gândi abstract. Şi chiar şi aceştia se slujesc de simboluri. În rest, imensa majoritate a oamenilor formatează gândul prin proiecţie imagistică în planul mental.

L.I.

Întrebări legitime

1.

Î: Dumnezeu a creat tot ce există, nu numai în Universul Material dar şi în Universul Spiritual. Cum a fost posibil ca o parte a creaţiei Sale să-i scape de sub control, răzvrătindu-se, dând naştere în acest fel, RĂULUI? Ce fel de Dumnezeu este acela care nu-Şi poate controla în totalitate propria creaţie? Şi oare chiar n-a controlat-o? Sau a îngăduit răzvrătirea? Sau chiar a generat-o! De ce?

R: Răul este un <u>efect colateral</u> al actului Creaţiei, care nu putea fi evitat din perspectiva:

- liberului arbitru,
- „opacităţii spirituale" a lumilor mai dense.

2.

Î: Cum poate un Dumnezeu iubitor până la a-Şi jertfi propriul său Fiu, să dispună, într-un final, distrugerea propriei creaţii, care s-a răzvrătit? Acest procedeu nu relevă oare faptul că Dumnezeu nu mai are nici o altă soluţie decât să-i facă să piară (vezi Apocalipsa 21.1.) pe cei pe care nu i-a mai putut controla? Cum poate fi înţeleasă **pieirea** din perspectiva Creatorului care este Total, Fundamental şi Absolut? Nu cumva toate descrierile răfuielii lui Dumnezeu cu creaţia sa răzvrătită este doar o perspectivă conceptuală pornită din gândirea omenească?

R: Distrugerea Creaţiei? Cam mult spus. Poate unele corecţii aplicate ici şi colo, unde karma acumulată nu mai poate fi amânată fără a crea noi

nemulţumiri printre cei nedreptăţiţi. Şi apoi, nimic material nu poate dăinui la nesfârşit. Distrugerile civilizaţiilor sunt necesare în unele cazuri pentru începerea unor noi etape, cu noi reguli şi legi, pentru acumularea experienţelor de maturizare a lumii spiritelor. „Răzvrătirea" este doar o imaturitate de gândire.

3.

Î: Admiţând că Dumnezeu în planul creaţiei sale a hotărât să acorde personalitate deplină făpturilor create, dându-le posibilitatea să-şi aleagă singuri calea de urmat, nu ştia oare că pe aceste fiinţe nu le-a creat perfecte şi că este posibil ca în inima lor să poată lua naştere neascultarea, fiind şi ispitiţi prin aşezarea lor chiar în apropierea pomului Cunoştinţei Binelui şi Răului, şi apoi răzvrătirea? Elocvent fiind cazul lui Lucifer. Dacă nu a ştiut, înseamnă că nu este atotştiutor, iar dacă a ştiut sau numai a bănuit, înseamnă că nu şi-a iubit suficient creaţia de vreme ce i-a hărăzit pieirea în urma unui experiment ratat, sau n-a avut încotro sau chiar a făcut-o premeditat.

R: Când ne-a creat, evident că Dumnezeu ne-a ştiut limitele. Dar oare noi nu ne iubim copiii când se nasc, deşi sunt fiinţe extrem de vulnerabile, neştiutoare, fără putere, fără ştiinţa vieţii? Copilul, deşi limitat, are în sine germenii maturizării. Aşa şi Dumnezeu, are răbdare să ne maturizăm, să ne depăşim limitele, să atingem perfecţiunea.

De ce nu ne naştem perfecţi? În Spirit suntem asemenea Tatălui Divin, perfecţi. Dar pentru a fi şi folositori la ceva, trebuie să mai învăţăm. Entităţile animă universul. Viaţa universală evoluează şi ea, este perfectibilă ca şi creaţie. Dumnezeu a dat liber arbitru creaturilor tocmai pentru a putea participa la actul creaţiei, fiecare după puterile sale şi în locul unde se află. Probabil că Dumnezeu a luat în calcul şi plăcerea pe care o primeşte spiritul ce se desăvârşeşte prin însăşi actul fiinţării, spiritul dobândind, în timp, forţă, inteligenţă şi înţelepciune. Folosind viaţa materială ca o trambulină a evoluţiei, fiinţa devine încet-încet şi ea un demiurg, cu libertatea şi responsabilitatea ce decurg din acest rol. Altfel, o creaţie automulţumită de sine, dar incapabilă de progres, cui i-ar fi folosi? Cuvântul cheie este EVOLUŢIE, un proces de perfecţionare. Ca orice proces dinamic, poate lua uneori şi o turnură nedorită (nu neapărat necunoscută sau de neevitat). Ce plăcere ai când joci şah de unul singur? Unde mai este surpriza, ineditul unor mutări proaspete, cărora eşti provocat să le găseşti antidotul?

Putem vorbi despre un „experiment", ca şi despre un „Joc cosmic". Şi este indubitabil că proiectul Arhitectului este perfect. Dar oare constructorii nu au nici o vină că fură ciment, nu respectă schiţele şi trag chiulul de la muncă?

4.

Î: Ideea de a răsplăti după faptele ei propria creaţie care este, evident, imperfectă şi incapabilă să se împotrivească răului (cel puţin o parte din ea), înseamnă a acorda Creatorului pentru creaţia Sa, certificat de calitate **„necorespunzător".** În a doua epistolă sobornicească a lui Petru capitolul 2 cu

versetul 4 citim: „Căci dacă n-a cruţat Dumnezeu pe îngerii care au păcătuit, ci i-a aruncat în Adânc, unde stau înconjuraţi de întuneric, legaţi cu lanţuri şi păstraţi pentru judecată;…" Este posibil un asemenea raţionament privitor la un Dumnezeu descris cu totul diferit în cartea lui Ioan 3.16?

Da! Este posibil, deoarece Dumnezeu se defineşte ca fiind Total, Fundamental şi Absolut. În totalitatea Sa, întreaga-I creaţie se formatează în două ipostaze: Potenţial şi Dinamică. De aici rezultă că întregul caracter al creaţiei Divine se situează într-o ubicuitate duală, fapt evident din tot ceea ce înseamnă universul observabil. Caracterul totalitar al lui Dumnezeu ne vădeşte faptul că aici trebuie să se afle atât Binele cât şi Răul, altfel Dumnezeu ar fi parţial, sau mai bine zis unilateral.

R: A răsplăti creaţia după faptele ei este un principiu GENIAL. Legea universală a karmei (a acţiunii şi reacţiunii) este pivotul central al Creaţiei, ea fiind expresia complexă a Principiilor simple ale rezonanţei şi memoriei. Desigur că acţiunea sa este întotdeauna sub controlul unor spirite majore, care pot amâna sau media aplicarea ei, spre binele suprem al spiritului încarnat.

Din punctul de vedere al omului, legea karmei este nedreaptă (când îl loveşte pe el), dar dorită şi necesară (când îl loveşte pe cel care l-a făcut să sufere). Omul nu va scăpa niciodată de subiectivitate. Însă spiritul încarnat este ajutat de legea karmei să evolueze, cu „biciul şi zăhărelul", dar apelând la inteligenţa şi intuiţia sa. Totuşi, pedeapsa nu garantează îndreptarea spiritului rătăcit. El are liber arbitru. Dar aplicarea legii karmei, legea Justiţiei Divine, garantează şanse egale tuturor competitorilor din jocul vieţii.

5.

Î: Dacă nu Dumnezeu a creat răul ci numai l-a acceptat, înseamnă că există cineva deasupra lui Dumnezeu, care a hotărât aşa ceva. Este posibil? Convingerea noastră fermă este că NU! Cum se poate argumenta această convingere pentru a înlătura raţional conţinutul întrebării? Admite Dumnezeu să ne punem asemenea întrebări? Categoric da, de vreme ce ne-a creat cu disponibilitatea de a raţiona. Rămâne să-L întrebăm pe El care este răspunsul? În nici un caz acest răspuns, dat cu mare fervoare de către unii pseudoexegeţi ai Bibliei, nu poate fi de circumstanţă sau aproximat prin **datul cu părerea.**

R: Răul este un efect secundar, acceptat de El ca inevitabil prin prisma acţiunii legilor cosmice. Dar nu să filosofăm despre *rău* ne interesează, ci cum să ne ferim de el. Şi soluţia este simplă: apropiindu-ne de *bine* în gânduri, vorbe, fapte. După cum spune Scarlat Demetrescu în „Viaţa dincolo de mormânt": «*noţiunile de* bine *şi de* rău*, nu există prin ele înseşi. Există numai acţiuni care sunt în acord cu Legile divine şi care duc la evoluţia omului, acestea constituie binele; şi există acţiuni ale omului care îi întârzie evoluţia, îl ţin pe om într-o stare inferioară, şi acestea sunt actele rele, răul.*»

6.

Î: De ce a creat Dumnezeu fiinţe slabe, imperfecte şi incapabile de a se opune răului şi a nu fi corupte? Mă refer chiar la Lucifer şi îngerii care l-au urmat, ca să nu

mai vorbim de Om. Nu cumva aceştia nu puteau lipsi din creaţia lui Dumnezeu care este totală?

R: Probabil că motorul lumii este tocmai imperfecţiunea, care tânjeşte după modelul Divinităţii. Dacă ar exista numai spirite atotştiutoare, poate că nu ar mai avea nici un interes sau plăcere să creeze. Aşa însă, au mereu de ajutat pe cineva să evolueze spre Absolut. Li se oferă şi celor imperfecte câte un rol în Jocul cosmic. Avantajul este mutual: spiritul evoluează odată cu Creaţia.

Forţele răului au puterea lor şi nu menajează pe nimeni. Lucifer a fost mai slab decât forţa Satanei – stăpânul întunericului. Sunt oare forţele supreme ale răului şi ele atotştiutoare? Poate că ştiu multe, mai ales cum să încurce căile binelui, dar, cu siguranţă, nu cunosc ceva important: Fericirea! Şi pentru asta, merită toată compasiunea...

7.

Î: Care este folosul întregului Univers din faptul că Dumnezeu a îngăduit (aparent neavând încotro) ca răul să se manifeste? La nivel universal se poate pune problema unui folos? Sau pentru acest nivel nu mai este valabilă punerea problemei în aceşti termeni?

R: Poate că o lume lipsită de antagonisme s-ar fi opintit la fiecare pas, necesitând mereu să fie împinsă înainte de către Creator. Aşa însă, evoluţia este automată şi mult mai dinamică. Pe de altă parte, există lumi mult mai bune decât cea pe care o cunoaştem, unde răul nu are nici o utilitate...

8.

Î: În fond, ce este Binele şi ce este Răul? Cum se justifică coabitarea lor din perspectiva desăvârşirii? Nu cumva desăvârşirea înseamnă chiar existenţa deopotrivă a Binelui şi Răului?

R: Desăvârşirea înseamnă atingerea culmilor Binelui. Binele semnifică toate forţele, aspiraţiile, faptele care converg către Dumnezeul Creator. Similar, Răul este sensul satanic, opus divinităţii. Diferenţa de calitate este netă, cele două energii se resping automat şi nu se vor împăca niciodată.

Binele creează, naşte fiinţe spre a se desăvârşi, Răul le împiedică să ajungă la fericire, trăgându-le spre abis şi întuneric. Dumnezeu a preexistat duşmanului Său. Satana s-a autocoagulat ca un reziduu al Creaţiei. Satana este o „latrină cosmică”.

9.

Î: Un fapt incontestabil este evident, şi anume că nu toată creaţia lui Dumnezeu este, ca şi El, desăvârşită. În raport de informaţiile pe care le avem, este suficientă perspectiva nedesăvârşirii, pornind de la Lucifer, care s-a aflat în apropierea tronului lui Dumnezeu aşa cum este prezentată scena de către Isaia în capitolul 14 cu versetul 12-15. Oare această **„evidenţă”** este reală? Care ar fi altcumva realitatea? Din istoria veacurilor ştim deja că de o mulţime de ori Biblia a fost refăcută, adăogită, răstălmăcită şi cenzurată pentru a sluji interesele celor ce coabitau puterea spirituală

cu puterea politică pământească. Mai ţine cineva minte perioada de 1400 de ani în care Inchiziţia Bisericii catolice a prăbuşit lumea în obscurantism şi idiotism anxios?

R: Cum altcumva să fie realitatea? Adică, să mai existe şi alte fiinţe perfecte în afară de Dumnezeu? Sau să fie doar un mit căderea lui Lucifer, o invenţie? Nu cumva sugeraţi că Lucifer este tot atât de perfect ca Dumnezeu şi că el nu a căzut de nicăieri, ci este o altă faţă a divinităţii? Un asemenea punct de vedere ar fi tipic luciferic...! Lucifericii, pentru a-şi justifica răutăţile – de absurdul cărora sunt destul de inteligenţi să-şi dea seama – pretind că „binele extrem se confundă cu binele extrem”...

Din păcate, spre această perspectivă deformată a realităţii converg şi alte interogaţii, afirmaţii şi sintagme ale dumneavoastră de mai sus: *„desăvârşirea înseamnă chiar existenţa deopotrivă a Binelui şi Răului”!? (9); „ideea de a răsplăti după faptele ei propria creaţie este, evident, imperfectă, înseamnă a acorda Creatorului pentru creaţia Sa, certificat de calitate „necorespunzător” (5); „Dacă nu a ştiut înseamnă că nu este atotştiutor, iar dacă a ştiut sau numai a bănuit, înseamnă că nu şi-a iubit suficient creaţia de vreme ce i-a hărăzit pieirea în urma unui experiment ratat, sau n-a avut încotro sau chiar a făcut-o premeditat.” (4); „Ce fel de Dumnezeu este acela care nu-Şi poate controla în totalitate propria creaţie?” (2); „Caracterul totalitar al lui Dumnezeu ne vădeşte faptul că aici trebuie să se afle atât Binele cât şi Răul, altfel Dumnezeu ar fi parţial, sau mai bine zis unilateral.” (5)*

În altă ordine de idei, să nu ne pierdem în aparenţe şi să facem o delimitare clară între „credinţă” şi „religie”, şi o altă delimitare între „religie” şi „biserică”. „Biserica” este o instituţie pur umană care întreţine o religie, „religia” fiind un corp de *dogme* iniţiate de o *revelaţie* divină. *Revelaţia divină* a avut un rol la un anumit moment istoric, o zonă geografică şi o cultură a vremii respective. *Dogmele* sunt rezultatul absolutizării acelei revelaţii şi al imaturităţii gândirii omeneşti despre subiectele metafizice. Dumnezeu trimite mereu revelaţii oamenilor, oricând sunt pregătiţi să le primească. „Credinţa” pură este sentimentul sau intuiţia metafizică, pe care o are orice om, că forţe invizibile inteligente supervizează natura şi pe el însuşi.

10.

Î: De ce un Dumnezeu Total, Fundamental şi Absolut, creatorul a tot ce există, a creat Raiul şi Iadul? Raiul loc veşnic de fericire al celor credincioşi şi ascultători, iar Iadul, loc veşnic de suferinţă al celor necredincioşi şi neascultători (Apocalipsa 20.10) Cum se poate împăca desăvârşirea imaculată a lui Dumnezeu, cu existenţa perpetuă a unui loc de suferinţă pentru făpturi create cu un potenţial infinit inferior faţă de cel al lui Dumnezeu? Aceasta să fi fost singura soluţie de care dispunea Dumnezeu?

R: Desigur că Iadul nu face parte din planurile cosmice ale Preacuratului Dumnezeu. Iadul s-a autoorganizat folosind legile creaţiei, şi în acest sens era previzibil, dar nu obligatoriu. Raiul şi iadul sunt zone vibratorii rezonante cu tipuri de energii diferite, chiar antagonice. Sunt

zone în care cei asemenea se adună. Sunt veşnice, în sensul în care vor exista veşnic fiinţe bune şi fiinţe rele. Dar nimeni nu este condamnat pe veci la închisoarea iadului, având libertatea de a alege varianta opusă. Creaturile au un potenţial infinit de a se apropia de imaculatea divină.

11.

Î: De ce a acordat Dumnezeu liberul arbitru (voinţa şi putinţa de a alege şi a hotărî) omului, pe care l-a creat ca o fiinţă slabă şi imperfectă? Dovada acestei imperfecţiuni o constituie însuşi planul de mântuire elaborat de la întemeierea lumii, prin jertfa lui Isus Hristos, deoarece omul prin propriile-i puteri nu se putea mântui.

R: Adevărat, este nevoie întotdeauna şi de Graţia divină pentru a ieşi din cercul vicios al karmei şi al necesităţii reîncarnării. Graţia divină se manifestă permanent, dar în tăcere. Fără ea, robi mecanismului karmei, nu ne-am putea mântui (adică elibera de obligaţia reîncarnării).

Liberul-arbitru este semnul distinctiv al omului faţă de animale. Dar încă este supus la nenumărate condiţionări. Într-o etapă viitoare, omul va avea şi mai multă libertate, aceasta implicând toate riscurile de rigoare. Preferaţi cumva dictatura, manipularea, silirea?

12.

Î: Cum poate fi înţeles versetul 27 din Geneza 1, referitor la faptul că suntem creaţi după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, deci desăvârşiţi, ba mai mult, asemănându-ne lui Dumnezeu suntem creaţi parte bărbătească şi parte femeiască? Este Dumnezeu **androgin?** Ce înseamnă androgin în raport cu Dumnezeu, ştiut fiind că la acest nivel nu se pune problema compoziţiei anatomice ci se conservă principiul ubicuităţii duale. Întrebarea rămâne dincolo de răspunsurile puerile şi-şi aşteaptă răspunsul care trebuie să fie plasat nu în plan fizic ci în plan metafizic.

R: Sexualitatea fizică este un ecou al Yin/Yang-ului de natură superioară. Dar, atenţie, Yin şi Yang nu sunt alte nume ale Răului şi Binelui! Diferenţierea în cele două genuri masculin/feminin este un principiu al Creaţiei şi ea se regăseşte chiar şi în genul spiritelor. Desigur că genurile spirituale nu au de a face cu sexualitatea umană, ci sunt de natură pur psihologică şi energetică.

Suntem creaţi „după chipul şi în vederea unei nesfârşite asemănări cu Dumnezeu" ca spirite, nu ca oameni. Spiritul are în el toate calităţile necesare de a se desăvârşi. Esenţa sa primă este chiar „sânge din sângele lui Dumnezeu".

13.

Î: Este evidentă disproporţia, cel puţin calitativă, dintre Creator şi creaţia Sa? Dacă Da!, atunci care este sensul unei creaţii cu mult mai insignifiante decât creatorul său? Dacă Nu!, atunci creaţia care este, cel puţin, în parte nedesăvârşită, pe cine sau ce reprezintă? Şi ce sens are o asemenea creaţie?

R: Creaţia este bucuria lui Dumnezeu şi îl reprezintă chiar pe El. Sensul creaţiei este multiplicarea bucuriei lui Dumnezeu, prin bucuria dată creaturilor, în decursul progresului lor neîncetat.

14.

Î: În multe din relatările biblice citim: „Dumnezeu s-a mâniat…” sau „Mânia lui Dumnezeu…” (Vezi Romani 1.19). Dumnezeu se mânie? Mânia este un sentiment omenesc iar Dumnezeu nu este Om, este Dumnezeu. Atunci ce cuprindere are verbul „a se mânia”?

R: Mânia lui Dumnezeu este un act de dreptate, nu un afect negativ. Dacă legea karmei ar acţiona mai prompt în planul fizic (aşa cum o face în planurile subtile), probabil am crede că Dumnezeu este „mereu încruntat”. Când „se mânie”, Dumnezeu îşi retrage Graţia divină, care ne mai îndulcea soarta *în tăcere*, lăsând legile karmei să ne pedepsească *zgomotos*, după cum meritǎm.

15.

Î: Legenda biblică ne povesteşte că Abel a fost omorât de Cain pentru faptul că jertfa lui Cain nu a fost agreată de Dumnezeu, deoarece era din zarzavaturi, legume şi fructe, pe când cea a lui Abel, care era cioban, era dintr-un miel sau o oaie. Din descrierea biblică rezultă ca amândoi fraţii au fost sinceri în aducerea unei jertfe lui Dumnezeu, numai că acesta din urmă, avea partipriuri asupra conţinutului jertfei. Prin gestul Său de exprimare a ofensei ce l-a adus jertfei lui Cain, Dumnezeu, ca autor moral, îl instigă pe acesta să-şi omoare fratele. De ce? Oare aşa să gândească Dumnezeu, prin prisma unei supărări generată de EGO-centrism? Nu cumva toată această descriere este, pur şi simplu, relatarea omenească a unui eveniment cu mult mai ocult şi ezoteric? Ce anume se ascunde în spatele sugestiei că Dumnezeu dorea jertfirea unui animal, mult mai structurat sufleteşte decât nişte produse cerealiere? Explicaţia specifică minţii omeneşti de factură creştină este că, mielul simboliza viitoarea jertfă a lui Isus, Mielul lui Dumnezeu. Ei şi…. Ce-i cu asta? Ce relevanţă ar putea avea faţă de egoismul Divin, lipsa de abilitate speculativă a lui Cain? Rezultă clar că insidiosul Abel era mult mai abil în manipularea bunăvoinţei Divine, decât frustul Cain. Oare Dumnezeu preferă acest tip de comportament?

R: În trecutul omenirii, sacrificiile rituale aveau rolul de a mai îmblânzi egoismul acerb al oamenilor primitivi. Azi nu se mai obişnuiesc jertfele rituale, dar sunt acceptate darea de bani şi alte mijloace materiale, cu acelaşi scop. Dumnezeu nu are nevoie de animale măcelărite, ci de învingerea egoismului din sufletul omului, de desprinderea sa de materialitate. Atunci când se raliază voluntar acestui proces de evoluţie, sacrificiile sunt tot mai rafinate: să-şi jertfească obişnuinţele, gândurile rele şi chiar propria persoană. Aforistic vorbind, sacrificiul înseamnă schimbul a ceva comun, grosier şi util pentru altceva special, rafinat şi aparent inutil.

În cazul Cain şi Abel, trebuie să înţelegem metafora universal valabilă. Cei doi erau fraţi (cu şanse egale), dar au acţionat diferit (conform liberului arbitru), unul cu sinceritate şi devoţiune, celălalt constrâns şi ipocrit. Dacă credem că îl putem păcăli pe Dumnezeu cu şmecherii, suntem cam prostuţi! Sau chiar demonici! (Numai nepriceperea celui care a consemnat legenda în scris este de vină pentru faptul că cei doi ne par a fi fost la fel de sinceri.) Un om slab, precum Cain, îndoit de necesitatea unui sacrificiu de sine, a putut fi ulterior uşor

corupt, de patima invidiei, să-şi omoare fratele. Desigur că nu Dumnezeu este autorul moral, ci Satana. (Aici apare o altă eroare a scribului biblic.)

Mai putem găsi o pildă asemănătoare în Biblie. Când Ucenicul a văzut-o pe femeia păcătoasă că prăpădea bunătate de mirt scump să-i ungă părul lui Isus, a ripostat că s-ar fi strâns mulţi bani din vânzarea acelui produs. Aceasta este manipularea luciferică: te convinge prin mijloace „raţionale" să nu aderi la o cauză înaltă (sau invers, să aderi raţional la o cauză josnică)! Adevărata înţeleaptă s-a dovedit a fi femeia, care intuise „scumpetea" clipelor petrecute alături de El. Nu multă raţiune strică, ci acordarea unui credit prea mare acesteia în dauna intuiţiei, empatiei, înţelepciunii...

4 iunie 2008

UNDE-S NUMAI PICIOARE, VAI DE CAP!

Un nou caz de exhibiţionism pe internet a zguduit învăţământul românesc: o profesoară s-a lăsat filmată de soţul ei în momentele lor intime, iar filmuleţul-cu-poponeţul a fost postat, nu se ştie de cine, pe site-uri destinate exclusiv adulţilor. Întâmplarea amuzantă a făcut ocolul presei româneşti instantaneu. Dar nu pentru aceasta am amintit-o. Nici pentru faptul că „inocentul" joc erotic a generat o dramă cumplită: compromiterea carierei didactice, ruptură în familie, emigrare în străinătate.

Atitudinea publică generală a fost de învinovăţire a starletei amatoare. N-am auzit vreun reproş adresat soţului voyeurist, instigatorul şi realizatorul secvenţelor fierbinţi. Ceea ce ridică nişte semne de întrebare cu privire la luciditatea opiniei publice, care nu prea realizează că evenimentul, aparent hazliu, este vârful unui aisberg social. O chestiune complicată, în care se combină aspecte sexuale, sociale, morale şi... parapsihologice (!).

Oamenii serioşi condamnă pornografia. În particular însă, toată lumea admite că nu te poţi amesteca în viaţa intimă a nimănui. Când destrăbălarea creează drame personale şi sociale, avem totuşi dreptul să ne exprimăm punctul de vedere. În lumea modernă, ca multe alte vicii şi nesăbuinţe, pornografia este la dispoziţia „democratică" a oricui. Asta se vede şi pe prima pagină a tabloidelor româneşti, inundate de părţi ale corpului care, din bun-simţ, nu ar trebui arătate în public. Efectele asupra societăţii noastre se vădesc din ce în ce mai mult. A dispărut „bunul-simţ", lăsând locul „bunului-plac". Destui bărbaţi au devenit dependenţi psihic de reviste şi filme XXX, fără de care nu mai sunt capabili să-şi îndeplinească datoria conjugală. Ca să nu mai pomenim de efectele perverse provocate de sexul oral (atât de promovat de diverşi „guru"), printre care şi impotenţa masculină.

Mulţi soţi creează o atmosferă imposibilă în familie, ajungându-se până la bătăi, adulter şi divorţ, fiindcă nevestele nu vor să imite apucăturile fără minte ale vedetelor porno. Este o cauză principală a nefericirii din multe cupluri actuale. După cum invers, reţeta succeselor amantelor este mai ales folosirea trucurilor învăţate din filmele decadente.

Se pune deci o problemă ce vizează sănătatea mintală a populaţiei: obsesiile sexuale. Nu vorbim de cazuri izolate, ci de o modă a depravării, care se tot răspândeşte... „*Dar, ce e rău în asta?*", ar replica unii. Desigur că naturalul, firescul nu este patologic, ci exagerarea şi fixaţiile.

Azi este greu să mai invoci factorul moral, pentru că a cam dispărut din viaţa socială. Ne mai mirăm că dispare şi din viaţa de familie?! După părerea unora, moralitatea este „ceea ce făceau bunicii noştri" şi atât. Oare chiar aşa să fie?!

Învăţătura duhovnicească ne spune clar şi frumos: „Totul este posibil, dar nu orice este permis!”.

În multe căi spirituale se pune accentul pe celibat, pe abstinenţă sexuală. Care este cauza acestei tradiţii moştenite de mii de ani? Să fie sexul incompatibil cu apropierea de Dumnezeu? Au existat destule persoane realizate spiritual în mijlocul unei vieţi normale de familie, ceea ce este un răspuns la această dilemă.

Motivul celibatului este altul şi anume crearea condiţiilor exterioare care să nu abată atenţia de la practica lăuntrică intensă de căutare a perfecţiunii. Prin urmare, putem evolua spiritual atât în cuplul marital, cât şi de unul singur. Cu o condiţie: evitarea obsesiilor sexuale. În acest sens sunt avantajate cuplurile căsătorite, care însă sunt nevoite să-şi împartă timpul între preocupările spirituale şi cele casnice cotidiene. Este şi mai greu când unul din cei doi parteneri de viaţă nu înţelege şi nu-l încurajează pe celălalt în căutările sale spirituale. De aceea, unii dintre cei atinşi de fiorul mistic aleg abstinenţa, cu toate dificultăţile retragerii în schimnicie.

Ce mai constatăm? În lumea laică, pe toate canalele, este încurajat libertinajul sexual, în paralel cu persiflarea căutării spirituale sincere. Aceasta din urmă poate, în sine, să înlăture obsesiile inferioare de orice tip. Dar şi reciproca este valabilă, presiunea mediatică şi mintală a semenilor decăzuţi îl perturbă pe cel care ar vrea să se înalţe deasupra mizeriei umane. Privind chestiunea de la un nivel superior de analiză, asistăm şi suntem actori într-o luptă ideologică mută, dură, cu o miză mare: lupta dintre tendinţele care vor să ne coboare fiinţele la preocupări sub-mediocre, chiar demonice, împotriva celor care vor să ne ridice la un mod de gândire luminos, demn, cosmic. Este un război spiritual, cu generali şi soldaţi...

Oştenii forţelor inferioare, scabroase, sunt acei politicieni puternici, patroni de mass-media, magnaţi influenţi care pompează sume mari de bani în industria XXX, sunt vocile care încurajează libertăţile sexuale totale ca simbol al „civilizaţiei”, sunt analiştii care declară valorile familiei drept „anacronice”. Toată această strategie a Răului urmăreşte debusolarea populaţiei, pierderea reperelor valorice, slăbirea psihicului omului, pentru a putea fi mai uşor manipulat. Se vede cu ochiul liber cum societatea o ia razna, alunecă din rău în mai rău, dar mai trebuie ştiut că aceasta NU este tendinţa ei naturală. Totul este dirijat din umbră, stimulând slăbiciunile umane, aşteptând ca sugestiile şi influenţele mass-media să-şi facă efectele în timp, bazându-se pe forţa de impact a „turmei”.

Din punct de vedere psihologic, omul nu poate trăi izolat, ba mai mult, noi suntem scufundaţi în acelaşi „ocean mental”, numit inconştientul colectiv. Gândurile noastre sunt picăturile de apă ce compun acest ocean. Dacă marea este poluată, suferă toate vietăţile...

Iniţiaţii cunosc faptul că fiecare grup, uman sau animal, produce automat un inconştient colectiv propriu, numit egregor, fie el al familiei,

al localităţii, al poporului sau al întregii comunităţi planetare. «*Unde se vor aduna doi în numele Meu, voi fi şi Eu acolo*», spunea Mântuitorul. Gândurile zboară de la un om la altul, dar, mai mult, ele se adună în roiuri de gânduri similare ce compun un fel de fiinţă invizibilă şi bizară. Acest egregor influenţează mentalitatea fiecărei persoane care intră în sfera sa. Chestiunea poate fi constatată mai pregnant când călătorim într-o altă ţară, cu alte obiceiuri şi mod de trai. Cercetări recente au demonstrat că cetăţenii bilingvi – care au asimilat perfect ambele culturi din cele două ţări – suferă o uşoară schimbare de personalitate când trec de la o limbă la alta, adică, spunem noi, de la un egregor la altul. Nu existăm ca entităţi separate, ci interconectaţi cu toţi ceilalţi indivizi umani.

Trăind printre oameni, este de aşteptat ca gândurile lor cele mai puternice să ne marcheze, fiind nevoiţi să facem un efort permanent de a ne impune propria noastră personalitate. Ştiind acest lucru, parcă nu ne mai vine să spunem cu aceeaşi uşurinţă: „*nu mă interesează ce face şi ce spune celălalt, atâta timp cât nu intră în viaţa mea*”. Tot ce gândesc semenii noştri ne atinge şi pe noi, că vrem sau nu, conştient sau nu.

O atitudine civic-spirituală nu înseamnă neapărat să-i schimbi conduita celuilalt, ci în primul rând să fii mai responsabil de ceea ce gândeşti chiar tu. În al doilea rând, implicarea socială nu este nici datorie, nici moft, ci o condiţie a supravieţuirii demne a celor conştienţi într-o lume mai puţin conştientă. Pasivitatea duce la supunere şi mimetism. Presiunea socială este forţa oarbă a naturii umane. Putem să o domesticim, modelând-o în tipare frumoase şi folositoare.

Fiecare dintre noi poate fi soldatul tendinţelor bune, nobile în lupta cu viaţa. Să ne alegem bine tabăra şi camarazii!

28 iunie 2008

BLESTEM ŞI BINECUVÂNTARE

- A lua răul drept Bine şi invers -

Pe cine binecuvântezi tu?

A ŞTI SĂ IERŢI

Este creştineşte şi îţi va face bine ţie personal să-l poţi ierta pe cel care ţi-a greşit. Dar există o condiţie. În special dacă individul acela nu merită să fie absolvit de vina pe care o are, atunci ar fi bine să îl ierţi în forul tău interior, dar să nu îi faci cunoscut acest lucru! Altfel, individul s-ar putea simţi încurajat să continue cu acelaşi comportament eronat. Ba chiar să te ia drept prost şi să te batjocorească şi mai grav. Asta nu l-ar ajuta nici pe el să-şi conştientizeze greşeala, nici pe tine să-l suporţi pe mai departe.

Iertarea creştinească este un ajutor psihologic pentru tine, să te elibereze de ură şi de legături karmice nefaste. Dar iertarea „la vedere" îi poate fi de ajutor celuilalt numai dacă este dispus să îşi recunoască şi vina lui (să se căiască – chiar dacă doar în sinea sa), dorind sincer să devină mai bun şi să scape de sentimentul obositor al duşmăniei (cu alte cuvinte, dacă este mânat de idealuri nobile în viaţă). În concluzie, fii rezervat cu iertarea exterioară, dar păstrează o inimă largă în interior, plină de compasiune şi înţelegere!

Acelaşi lucru se poate spune despre „întoarcerea obrazului celui care te pălmuieşte". Este o atitudine lăuntrică de seninătate şi smerenie, dar nicidecum nu trebuie preluată şi aplicată ad literam. Nu provoca pe nimeni să te lovească! Masochismul nu-ţi va folosi nici ţie, nici celuilalt.

Vrei să fii un model de creştin, înţeleg... Fiindcă ai preluat un model cultural. Dar cine ţi-a impus acest model? Isus? Nu, El a fost foarte dur în fapte câteodată (vezi pilda smochinului neroditor sau izgonirea negustorilor din Templu). Şi în vorbe. Fii ferm precum Isus! Religiile rivale observă că impotenţa creştinilor vine din frica deghizată în cucernicie. Poţi fi un creştin curajos, luptător, isteţ, abil. Nu fii un creştin slab, temător de Dumnezeu, temător de diavoli, temător de Biserică, temător de oameni!

Spusele «*Iartă-i, Tată, că nu ştiu ce fac!*» arată nobleţea sufletului lui Isus în cele mai cumplite circumstanţe de viaţă. Atunci s-a vădit mai mult decât oricând că iubirea altruistă, compasiunea trebuie să prevaleze în faţa resentimentelor. Aceasta este esenţa mesajului cristic.

Încurajarea urâţeniei sufleteşti îţi arată însă ura ascunsă faţă de semeni. Iar pentru curăţarea sufletului celor care păcătuiesc este nevoie uneori de vorbe şi fapte aspre, severe. Din dragoste pentru scânteia

divină din om. Uneori, oamenii trebuie mângâiaţi, alteori certaţi părinteşte... Isus era blând cu cei cu suflet blând, dar ferm cu cei având sufletul învârtoşat. O atitudine previzibil blândă întotdeauna, neadaptată împrejurărilor şi diversităţii oamenilor pe care îi întâlneşti îţi arată imperfecţiunea. Un sfânt este spontan şi adaptat realităţii diverse, precum o oglindă.

Cerând iertare de la Dumnezeu pentru ucigaşii Săi în clipele răstignirii, Isus nu le transmitea mesajul să păcătuiască în continuare, fiindcă ar fi iertaţi oricum. Nu!

Dacă vorbele n-au ajuns decât la apropiaţii Săi, atunci au fost un exemplu de atitudine lăuntrică în faţa vrăjmăşiei oamenilor.

Dacă ucigaşilor le-au ajuns la urechi ultimele cuvinte ale lui Isus, era ultima lor şansă de a se căi, văzând sfinţenia celui pe care l-au osândit. Dacă mai păstrau o fărâmă de umanitate în ei, s-au căit. Iar dacă erau copiii diavolului, atunci au fost puşi în inferioritate, umiliţi de imensa putere iertătoare a Celui umilit de ei. Practic, puterea diavolească cu care au acţionat ucigaşii nu a putut învinge puterea spirituală.

Dintotdeauna demonii s-au folosit de slăbiciunea fiinţei umane, de fricile ei, pentru a submina puterea spirituală inerentă oricărei fiinţe umane. Ei ştiu că doar inducând frica în cugetele oamenilor îi pot face să îşi uite originea şi forţa divină. Dispărând frica, demonii sunt învinşi, copleşiţi, li se topesc armele. Acesta este războiul nevăzut al lumilor.

În acelaşi timp, învingându-şi teama prin apelul la divinitatea lăuntrică, omul îşi atinge şi cunoaşte potenţialul infinit. Fără această provocare, poate că ar păstra o atitudine căldicică, mediocră, stagnantă. Învingerea fricilor (şi sunt nenumărate în fiecare dintre noi) este bărbăţia spirituală, numită *virya* în limbajul spiritual sanscrit. Nu e vorba de bravada prostească care vrea să culeagă faimă, ori de aroganţa de macho, ci de fermitatea pur interioară în lupta cu tendinţele şi impulsurile inferioare, ignobile.

A ŞTI SĂ TE FEREŞTI

«Voi aveţi de tată pe diavolul; şi vreţi să împliniţi poftele tatălui vostru...» (Ioan.8:44)

«Cine este din Dumnezeu ascultă cuvintele lui Dumnezeu; voi de aceea nu ascultaţi, pentru că nu sunteţi din Dumnezeu.» (Ioan.8:47)

Nu e nevoie să îi trimiţi binecuvântări duşmanului. Prin asta, vei fi un creştin mai prevăzător şi mai informat. Duşmanul tău s-ar putea să fie animat de un spirit demonic. Şi atunci, ce se va întâmpla? Tu îi trimiţi lumină şi energie pozitivă, dar el o transformă automat în întuneric şi te va învinge cu propriile tale arme.

Alta e să te rogi la Dumnezeu pentru binele oamenilor, aşa, generic. Ruga îţi va face bine în primul rând ţie. Iar energia ta pozitivă va fi redirecţionată de Îngeri către persoanele care o merită şi o pot primi. Sau

să îl rogi pe Dumnezeu să le lumineze inima şi mintea duşmanilor tăi, dar nu pentru că te temi de ei (!), ci pentru că iubeşti creaturile divine.

Însă dacă tu (ca om de Bine) forţezi nota şi trimiţi energia ta bună direct unei persoane fundamental rea (există şi astfel de persoane, deşi pot fi mai greu depistate!), subconştientul ei o va recepta ca pe un atac la intimitate şi poate că se va apăra cum ştie mai bine – inversându-i sensul ca polaritate şi ca direcţie. Şi atunci să nu te miri dacă te vei trezi cu o stare proastă!

INVERSAREA LUMINII

Astăzi, din păcate, constatăm că multe din lucrurile pe care Dumnezeu le-a revelat cu bunăvoinţă a fost inversat de adepţii Satanei. De exemplu, crucea pusă invers, care este simbolul religiei satanice. Aşijderea, pentagrama pusă cu vârful în jos. Sau simbolul ChoKuRei desenat invers, care scoate energia. Aceste exemple sugerează un mecanism subtil de acţiune. Este principiul universal al generării răului: oglindirea inversă a tot ceea ce ţine de Bine.

Iată un paradox incredibil şi grav. Sărbătorile religioase sunt zile cu mare risc de ghinion sau alte suferinţe... Se ştie că cele mai puternice vrăji se fac cu astfel de prilejuri... Dar să nu le ridicăm osanale vrăjitoarelor ignorante! Un teolog ar explica acest fenomen prin faptul că demonii ies în număr mare la suprafaţă, cu ocazia praznicelor, ca să împiedice răspândirea Luminii Sfinte. Dacă aceasta ar fi justa explicaţie, ar însemna că Lumina atrage Întunericul, ceea ce contrazice legile firii (e de bun simţ că lumina alungă întunericul)! Şi de ce nu ar fi mai eficiente puterile diavoleşti în celelalte zile obişnuite, când Lucifer nu mai întâlneşte opoziţia cristică?! Probabil că alta ar trebui să fie explicaţia.

Cei care au citit Evangheliile cu atenţie au remarcat faptul că şi Isus a avut mari încercări tocmai în preajma unor sărbători religioase. În acele zile, majoritatea drept-credincioşilor iudei se adunau în marile centre populate, mai ales în Ierusalim, unde participau la evenimentele organizate de cler. Desigur că o metodă rapidă de a învrăjbi mulţimea împotriva Mântuitorului era semănarea de zvonuri mincinoase, care erau uşor crezute de cei care nu Îl cunoşteau pe Isus. Dar nu toate problemele pe care le-a întâmpinat El pot fi explicate astfel.

Cred că factorul esenţial în atragerea forţelor malefice este omul. Pe Pământ, oamenii sunt cei care cheamă atât Lumina, cât şi Întunericul, conştient sau inconştient. Sărbătorile religioase sunt prilejuri de adunare şi întâlnire, de reculegere, meditaţie şi rugăciune, adică de „lucru mental şi spiritual". Problema este că unii oameni lucrează cu energii malefice chiar şi atunci când au impresia că se roagă la Dumnezeu!

De exemplu, se trezesc gândind despre vreun inamic real sau închipuit „să îl blesteme Dumnezeu!"... Iniţiatul O. D. Argeşanu spune că pe timpul Sfintei Liturghii se deschid cerurile şi oricine îşi poate lua lumină (energie care vine de la Dumnezeu), pe care o poate folosi în bine

sau în rău (de exemplu, să lovească cu săbii de lumină, în planul astral). Aş zice că, nu numai la slujbe, oamenii (şi cei buni, şi cei răi) se alimentează permanent cu energie de la Divinitate, dar faptele lor nu sunt neapărat în concordanţă cu sursa Vieţii. E posibil ca de sărbătorile religioase puterea mentală să le crească...

Cineva se crede a fi om bun, dar de fapt e plin cu energii negative, diavoleşti. Gândurile sale, aparent bune, îndreptate asupra altei persoane, chiar şi rugăciunile sale la biserică, vor fi molipsite de mâzga demonică şi vor avea un efect contrar. Mai de folos ar fi ca un astfel de om să nu se roage deloc pentru „binele" celuilalt, fiindcă îi va aduce numai ghinioane. Din nefericire, nu ai nici cum să depistezi, nici să îi spui acest adevăr omului respectiv, care crede că acţionează moral... Soluţia imediată ar fi ca acest nefericit să îşi purifice mintea, emoţiile şi trupul, prin orice fel de metode: creştine, yoghine, naturiste etc.

Găsim astfel de exemplare umane în SECTELE de toate credinţele. Adepţii sunt ţinuţi sub control de mecanismele fizice şi psihologice ce susţin orice grup astfel creat, dar mai ales de către anumite spirite inferioare cărora le place să batjocorească, condiţioneze, manipuleze fiinţa umană şi care, practic, coordonează „mişcarea". De aceea devine foarte greu pentru un membru să renunţe la sectă: fiindcă, pe lângă părăsirea obişnuinţelor, a prietenilor, renegarea propriului trecut, ei mai trebuie să învingă şi opoziţia acestor spirite călăuzitoare, care i-au vegheat ani de zile şi le-au alimentat fanatismul, naivitatea, adoraţia şi cultul personalităţii liderului. „Meditaţiile" pe care le practică în sectă sunt mai ales deschideri involuntare ale sufletului către energia acelor spirite dubioase ce stau la cârma organizaţiei şi care le dau iluzia unor trăiri exaltate. Nu e de mirare că aura adepţilor se murdăreşte cu energii nefaste, viziunea lor este opacizată de doctrina impusă, iar rugăciunea lor trece prin filtrul spiritelor care le-au luat în posesie liberul arbitru. Acţiunile lor mental-spirituale sunt colorate de mentalitatea de sectă şi de „ajutorul" acelor spirite prostuţe, dar îngâmfate, care vor să contribuie la succesul dorit de adept, pentru a câştiga drepturi suplimentare asupra sa...

Omul cu gânduri necurate merge în Casa Domnului fără a se smeri cu inima în faţa Sa. Dacă este animat de influenţe satanice, pe care nu le recunoaşte ca atare şi nu şi le inhibă, atunci cel mai probabil este că rugile sale către Cer nu îşi vor atinge destinaţia! Sună groaznic, dar se întâmplă! Pentru a preveni posibilele urmări contrare ale rugăciunilor se recomandă creştinilor să se spovedească (adică, în esenţă, să se căiască de greşeli) şi să se împărtăşească (adică, în esenţă, să se simtă copii ai Dumnezeului Tată, fraţi cu ceilalţi oameni). Unii se roagă cu mintea la Dumnezeu, dar duhul şi inima e de partea Satanei. Unde credeţi că le vor ajunge dorinţele, intenţiile? Dacă nu îşi iau minime măsuri de sănătate spirituală, meditaţiile şi rugile ambigue ale acestora şi-ar putea inversa destinatarul şi efectul.

«Mă voi ruga cu duhul, dar mă voi ruga şi cu mintea ; voi cânta cu duhul, dar voi cânta şi cu mintea.» (1 Corinteni 14.14,15)

Pe cine blestemi tu?

Când avem o supărare mare, ne pierdem cumpătul şi începem să dăm vina pe Dumnezeu. Unii chiar îl înjură şi îl blestemă. Nimeni însă nu se gândeşte să dea vina pe Satan, să îl blesteme pe acesta. Ceva ne face să fim prevăzători şi să nu îl supărăm pe Michiduţă. Doar ştim că Tartorul este rău şi răzbunător, iar Dumnezeu este bun şi îngăduitor. Prin urmare, ne gândim noi prosteşte: „*dacă Dumnezeu este bun, nu e nici un pericol să îl blestemăm, sau să scuipăm pe icoane, sau să înjurăm de cele sfinte*”... Greşit, greşit, greşit!

Realitatea este contrară. Energia negativă emanată de noi înspre Divinitate nu îşi atinge ţinta, ci va fi reflectată înapoi de un scut angelic. Ea revine la noi şi va da roadele corespunzătoare. Dumnezeu nu este deloc îngăduitor cu răutatea pe care i-o trimitem, nu-i face deloc plăcere să vadă că un copil al Său – născut dintr-o dragoste infinită, căruia el vrea să îi ofere fericirea eternă – îi este nerecunoscător şi ostil. El nu va înghiţi energia noastră perversă, ci o va respinge cu uşurinţă, iar aceasta ne va lovi prin recul, poate într-un mod pe care nu îl vom recunoaşte imediat. Dar spiritul nostru va şti cu siguranţă despre ce este vorba şi ne va mustra asupra greşelii comise anterior.

În plus, lepădându-ne de Dumnezeu, rămânem fără apărare în faţa atacului inevitabil al forţelor răului. Fiind descoperiţi, vulnerabili, „slabi de înger”, orice rău ni se poate întâmpla. Este foarte periculos să îl insulţi pe Dumnezeu. Nu trebuie să ne temem de El, ci de prostia noastră...

Să ne ferim de a-l blestema pe Dumnezeu şi pe Îngerii săi, nu numai fiindcă nu sunt ei de vină pentru suferinţele noastre, ci şi pentru că tot noi vom suferi ulterior, înmiit!

O femeie căreia îi murise copilul spunea aşa „*Nu cred că Dumnezeu, care este bun, a dorit ca un copil aşa de bun să moară!*”. Ce se poate replica în faţa unei astfel de dureri sfâşietoare?

Cu toţii suntem copiii lui Dumnezeu, el ne este adevăratul Tată, care ne vrea binele. Rolul de părinte este doar o ocazie prin care ne facem utili planului de populare a Terrei cu fiinţe inteligente. Nu noi am proiectat modul de regenerare a populaţiei, ci suntem doar nişte unelte ale naturii. De murit, va muri tot ce se naşte. Moartea este o certitudine de care este inutil să ne plângem. Doar că nu prea o luăm în serios, nu avem timp şi nici interes să ne gândim la asta. Dar când ne pocneşte o tragedie personală, atunci se vădeşte nepregătirea noastră spirituală. Ne ia prin surprindere şi suferinţa este insuportabilă. Doar înţelepciunea o mai poate diminua. Şi, poate, timpul...

Sufletul copilului mort s-a dus într-o lume mai bună, dar durerea mamei a rămas aici şi îi întunecă zilele. Nu moartea în sine este tragică, ci

suferinţa resimţită de acea femeie. Reacţia sa emoţională trebuie controlată prin înţelepciune şi cunoaştere spirituală, ca şi prin mângâierea celor din preajmă. Tragedia sălăşluieşte în propria noastră ignoranţă, nu în evenimentele exterioare. Sigur că sufletul mamei suferă, el este realmente traumatizat, acest lucru se constată chiar şi în regnul animal: femela simte şi o doare pierderea puiului. Dar tocmai acum se vădeşte importanţa pregătirii spirituale preventive a omului.

Sufletul trebuie întărit de Spirit, trebuie creată din vreme o legătură puternică între ele, pentru ca sufletul să nu se simtă părăsit în vântul sorţii nefaste. El trebuie să ştie că Dumnezeu a creat Spiritul şi l-a trimis în om ca să îi dea viaţă şi să îi fie de ajutor. Dumnezeu este permanent în noi, ne inspiră. Dumnezeu este şi lângă noi, prin oameni, îngeri şi evenimente potrivite. Trebuie să ne apropiem de ceea ce este etern în noi, Spiritul. Dacă nu o facem conştient, suferinţele inevitabile ale vieţii ne vor obliga să ne schimbăm.

Atitudinile corecte

Înţelepciunea Yoga ne învaţă, de mii de ani, ce atitudini lăuntrice ar trebui să avem, pentru a ne păstra echilibrul psihomental în orice împrejurare. Este un mini-îndrumar format din 4 atitudini lăuntrice esenţiale, un ABC al corectitudinii sufleteşti şi morale.

După marele raja-yoghin Patanjali (în Yoga Sutras 1.33), ar trebui să cultivăm o atitudine de:

1. Simpatie (*maitri*) faţă de oamenii fericiţi (*sukha*)
2. Compasiune (*karuna*) faţă de oamenii nefericiţi (*duhka*)
3. Bucurie (*mudita*) faţă de oamenii virtuoşi (*punya*)
4. Egalitate mentală (*apeksha*) faţă de ceea ce este nociv, vicios, rău, indezirabil (*apunya*)

Atitudinile sunt stări interioare, care pot să ceară alt gen de manifestări exterioare. De exemplu, în faţa răului nu e cazul să ne arătăm a fi indiferenţi, chiar dacă în interior ne menţinem egalitatea, stăpânirea de sine. Este socialmente sănătos ca cel ce făptuieşte răul să se teamă de urmările acţiunii sale, iar pentru aceasta trebuie să se lovească de un blam public, de o opoziţie socială. În caz contrar, laşitatea celorlalţi îl va încuraja să-şi continue faptele reprobabile.

Atitudinea sănătoasă în faţa răului, viciului, toxicităţii morale este cea de egalitate mentală. Revolta, răzbunarea nu ne aduce cele mai mari beneficii. Înţeleptul ştie că totul e deşertăciune: „*Vreme trece, vreme vine/ Toate-s vechi şi nouă toate*”. Răul nu poate fi eliminat de pe scena vieţii. Putem însă a nu-i permite să ne domine emoţiile şi gândurile. Revoltându-ne, noi de fapt întâi rezonăm cu răul şi apoi ne luptăm cu el lăuntric.

Mai eficient, dar mai greu, este să nu îl lăsăm deloc să ne inunde sufletul. Să ne creăm un baraj energetic, o pavăză mental-spirituală.

Obţinerea egalităţii mentale (*apeksha*) este urmarea unei îndelungate practici meditative, de observare a gândurilor, controlul şi chiar respingerea lor înainte de a intra în minte. Putem păstra o constantă atitudine justiţiară, o ambiţie neînfricată de a pedepsi viciul sub orice formă, dar fără o emoţie partinică, tristeţe sau ură. Pasiunea de a dori răul ca pedeapsă este, în fond, o manifestare deghizată a aceluiaşi rău pe care îl condamnăm. Răzbunarea perpetuează răul, iar iertarea cristică îl retează de la rădăcină. Totuşi, adevăratul înţelept poate acţiona, la un moment dat, fie pedepsind, fie iertând, cu aceeaşi atitudine egală, neimplicându-se emoţional, inspirat fiind de Justiţia şi Iubirea Divină.

Cele 4 atitudini menţionate pot părea simple şi elementare, la o primă citire. În realitate însă, avem mari dificultăţi în a le urma, majoritatea dintre noi. Mintea omului este impură, în principal din cauza perturbaţiilor produse de societatea agitată, nedreaptă, de-a dreptul bolnavă în care vieţuim. Este motivul pentru care cei ce îşi doresc purificarea minţii se retrag în mânăstiri, ashramuri, sihăstrii, izolându-se departe de lume. Alte perturbări mentale provin şi de la inconştientul colectiv, care ne manevrează pe ascuns. Şi mai avem de suportat deviaţii karmice individuale, acumulate de milenii... În consecinţă, astăzi, mai mult ca oricând, confundăm Binele cu răul, Cinstea cu minciuna, Frumosul cu penibilul.

Iată nişte exemple la îndemână:

1. Atunci când vedem o persoană fericită şi prosperă, suntem invidioşi pe ea. La români, se potriveşte zicala „Să moară şi capra vecinului”. În general, avem tendinţa de a pune beţe în roate aceluia care vrea să se afirme prin propriile puteri, ne sugrumăm valorile. A devenit riscant să te lauzi cu realizările şi fericirea ta, ca să nu trezeşti invidia celorlalţi frustraţi, incapabili de a se molipsi cu fericirea semenului.

2. Pare a fi „omeneşte” să ne bucurăm atunci când cineva suferă, dacă este un duşman de-al nostru. Totuşi, deşi considerăm suferinţa sa ca fiind justă, nu trebuie să exultăm de fericire privindu-i faţa schimonosită de durere (ar fi o dovadă de satanism!), ci mai degrabă să adoptăm atitudinea nr.4, de înţelepciune. Adică, să ne amintim zicala „*După faptă, şi răsplata*”. Deci, nu bucurie la vederea durerilor – să presupunem, meritate – ale duşmanului, ci o atitudine de înţelegere detaşată a mecanismelor cauzalităţii universale!

3. Criticăm adesea pe cei virtuoşi şi-i respectăm pe cei vicioşi. În societatea românească de azi, acest comportament aberant începe să fie dominant. Răsturnarea scării valorilor, a standardelor morale, cultul banilor făcuţi cu orice mijloc, respectul pentru interlopi şi dispreţul faţă de oamenii cinstiţi care nu profită indecent de poziţia lor socio-profesională, disoluţia autorităţii şi modelele educative strâmbe adoptate de tineri, sunt doar câteva dintre racilele sociale provenind din confuziile de atitudine. Căci totul se petrece întâi în minte...

Când vedem o faptă onorabilă ar fi normal să simţim bucurie, să-l sprijinim pe făptuitor cu gândul, cuvântul şi acţiunea noastră, mai ales că acţiunile morale sunt astăzi nişte raritǎţi. Astfel ne vom hrăni propriile aspiraţii spre Bine, vom încuraja repetarea acestui exemplu bun. Nu trebuie să permitem dezamăgirii să ne vâre în suflet ideea „*cu o floare nu se face primăvară*". Binele trebuie oricând şi mereu întâmpinat cu deschidere, apreciere, entuziasm. Americanii au o vorbă mobilizatoare, „*You can make the difference!*", iar chinezii spun „*Drumul de 1000 de kilometri începe cu un pas*"...

Patanjali ne-a indicat calea de a îndepărta toate aceste tulburări mentale. Cele patru atitudini care se cer a fi dezvoltate dau naştere la pace interioară, nu numai la nivel conştient, ci şi la nivelele profunde ale subconştientului. Cele 4 norme atitudinale, infuzate educativ şi aplicate la nivel de masă, pot produce transformările sociale rapide şi benefice de care avem cu toţii nevoie. Recitiţi-le, memoraţi-le şi aplicaţi-le!

30 noiembrie 2011

NEGAREA NEGAŢIEI

Negaţia este prima abstracţiune

Este cunoscut faptul că atunci când dorim să dăm comenzi subconştientului nu trebuie să folosim negaţia, ci doar comenzi pozitive. Îi trimitem, de pildă, gândul „*Fă bine!*”, evitând forma „*Nu face rău!*”. Am putea presupune că a doua variantă, introducând un pas suplimentar – întâi trebuie definită afirmaţia, iar apoi să o negăm – diminuează energia şi fermitatea comenzii. Totuşi, cred că explicaţia este alta, mai simplă.

Partea din subconştient pe care o abordăm ţine de planul astral (numit de mine, în cartea „Modelul psihicului uman normal şi paranormal”, planul ideo-afectelor). Acolo există doar imagini, deci construcţii pozitive, acţiuni directe. Nu există negaţii. Negaţia este un CONCEPT, prezent abia în planul superior, mentalo-cauzal, al abstracţiilor. În planul ideo-afectelor negarea, restricţia, interzicerea fie că nu este înţeleasă deloc, fie că este înţeleasă în sens invers (de exemplu, subconştientul pricepe doar cuvântul „rău” din fraza „nu fă rău!”).

NEGAŢIA este prima ABSTRACŢIUNE, din orice punct de vedere am privi-o.

Satanismul este mental

Primul demon a apărut în planul mental, al conceptelor şi inteligenţei rafinate, odată cu ideea de a nega Legile Firii. Spiritele inferioare, elementare, care duc la îndeplinire voia demonilor sunt simpli executanţi, inconştienţi de urmările de perspectivă. Iconografia religioasă ne înfăţişează diavoli înfricoşători, iar unor semeni de-ai noştri le apar viziuni cu draci arătând îngrozitor. Dar aceştia nu sunt cei mai periculoşi! Adevăratele satane nu au chip şi nu se arată muritorilor, ele acţionează pur mental. Niciun om nu este scutit de pericolul ideilor false, pretins interesante sau originale, dar profund dăunătoare, contrazicând ideile Divinităţii. Amintiţi-vă de ispitirile lui Isus din pustie!

În zilele noastre, oamenii de ştiinţă se joacă cu focul cunoaşterii şi al puterii demiurgice. Dar nu Ştiinţa în sine este rea, ci faptul că rezultatele ei pot încape pe mâinile unor dezaxaţi şi malefici, *channels* pentru ideile toxice.

Unii oameni imaginează întregi ideologii pe baza unor concepte satanice, neştiind ce sunt, de unde vin şi ce scop au. Pur şi simplu, au primit ideile şi comanda de a le pune în practică. Exemplele abundă, din păcate. Iată câteva:

- Este natural a pedepsi o greşeală. Dar a pierde din vedere alternativa iertării şi a căinţei sincere, transformând pedeapsa în regulă oarbă este o strâmbă ideologie. Aşa este şi jalnica Lege a Talionului, ce obligă la răzbunare.

- Sloganul „*Femeia trebuie bătută preventiv, ştie ea pentru ce*” face parte dintr-o ideologie a cruzimii şi misoginismului.

- Părerea că suprimarea fizică a unei etnii, rase, categorii sociale sau religioase ar fi soluţia miraculoasă şi rapidă la crizele societăţii slujeşte o ideologie antiumană şi antidivină.

- Acelaşi lucru putem spune despre planurile Ocultei mondiale privind depopularea drastică a planetei, sub pretextul că suntem prea mulţi şi resursele Terrei nu ne pot hrăni pe toţi. În realitate, planeta poate hrăni cu uşurinţă 80 miliarde de oameni dacă se aplică măsuri inteligente, în interesul tuturor.

În toate aceste exemple, influenţa satanică este puternică şi „eficientă”. Victimele se numără cu milioanele. Iar totul începe cu o idee...

Satan a fost, întâi de toate, IDEEA de negare a construcţiei Divine. Ulterior, această informaţie virusată* a căpătat energie**, adepţi, influenţă, s-a sofisticat şi generalizat.

* Viruşii biologici sunt expresia cea mai plastică a existenţei satanice. Virusul nu este viu (fiindcă, nefiind complet, nu trăieşte autonom, nu se poate reproduce singur), dar parazitează o celulă VIE, pe care o foloseşte pentru a se multiplica, producând daune ţesutului viu. Virusul simulează viaţa (fără a deveni vreodată viu), distrugând viaţa adevărată.

Exact aşa este şi cu Satan şi spiritele sale: el nu este creator, ci unicul său scop este distrugerea Creaţiei divine. Satan este un cod defect, incomplet, dar mândru de sine, de care trebuie să ţinem cont în economia naturii. Unii chiar susţin că lumea nu ar putea funcţiona fără Satan şi demonii săi! Aşa să fie?! Oare ar dispare celulele vii dacă nu ar exista viruşii paraziţi?!?...

** Unii esoterişti sunt de părere că demonii se folosesc de energia „neutră”, disponibilă în univers pentru oricine, dar o folosesc ca să dăuneze victimelor. Este vechea zicală „*cu un cuţit poţi tăia pâine sau ucide*”. Explicaţia este valabilă, dar parţială.

Cred că există o energie esenţială specifică demonilor, care nu este deloc agreată sau uzitabilă de îngeri. Şi reciproc, energia specifică Divinităţii nu poate fi „înghiţită” de diavoli fără a-i transforma interior într-un mod profund. Acest tip de energie esenţială iradiază de la nivel de conştiinţă, cel mai subtil nivel al perispiritului, de unde influenţează restul nivelelor energetice.

Singura raţiune a demonilor este negarea manifestărilor divine de iubire, generozitate, blândeţe, frumuseţe, îngrijirea vieţii ş.c.l.. Nu căutaţi

altă logică în comportamentele deviante de ură, invidie, agresivitate, urâciune, crime în serie ş.c.l.!

Înfumurarea este o caracteristică definitorie a demonismului. Sursa ei primară este orgoliul de a te opune Creatorului suprem, părând că în felul acesta te faci egalul Său. Te crezi mai presus de obedienţa Îngerilor... Ceva similar se petrece în societate atunci când un neica-nimeni, avid de celebritate, îi face un rău gratuit unei persoane publice, doar ca să-şi atârne numele în istorie alături de al ei.

Demonii se exprimă în două feluri

Demonii se exprimă pe două căi esenţiale: făţiş şi disimulat.

Cultele şi indivizii satanici au ales să îşi dea pe faţă ura faţă de Creator, prin ritualuri şi fapte abominabile. Cruzimea, tortura, sacrificarea fiinţelor vii nu lipsesc din arsenalul acestora.

Dacă Dumnezeirea înseamnă frumuseţe şi armonie, prin opoziţie, dracii îşi arată intenţionat, în viziunile spirituale, aspectul dizarmonic, urât, dorind să provoace spaimă (frica diminuând protecţia naturală a omului, care devine mai uşor influenţabil spre rău). Nimic mai penibil decât un diavol respingător care nu trezeşte decât zâmbete! Ăsta ar fi singurul aspect pozitiv al sărbătorii de Haloween – persiflarea dracilor hidoşi şi a temerilor noastre nejustificate!...

Cealaltă cale, cea luciferică, este mai vicleană. Metaforic vorbind, inoculează picătura de otravă în hrana bună, stricând-o pe toată. Câteva exemple:

- Invocă Biblia, Coranul, învăţăturile religioase, dar le perverteşte, strecurând pe ici, pe colo inadvertenţe, false interpretări, exagerări, fanatism.

- În artă, sub pretextul libertăţii de expresie şi a dictonului „artă pentru artă", încurajează inutilitatea, decadenţa, dizarmonia, pastişa.

- Îndemnurile şi sfaturile luciferice au aparenţă binevoitoare, dar vin în momente sau forme nepotrivite, ceea ce le face dăunătoare. Alteori se folosesc de o logică prea simplificatoare, inoportună să rezolve o situaţie complexă.

- În sexualitate, tot ceea ce nu ţine de firesc face parte din arsenalul perversiunilor care degradează fiinţa umană.

- Entităţile luciferice se pot arăta în viziunile spirituale sub forma îngerilor de lumină, dar lumina lor este rece, dând fiori neplăcuţi, iar influenţa lor este nefastă. Însuşi numele Prinţului Întunericului – Lucifer – înseamnă „Lumină". Halal păcăleală pentru ocultişti!

Ce e de făcut împotriva lucrărilor malefice? Nu există nicio reţetă de-a gata. Fiecare om luptă cum ştie şi cum poate, ca să rămână deasupra mocirlei morale şi a emoţiilor dureroase în care îl atrag demonii. Acesta este câmpul de luptă spirituală al fiecărui om, iar orice victorie, cât de mică, îi înalţă rangul Spiritului în ierarhia Cerului. Dumnezeu este aliatul

nostru sigur împotriva Duhului Înşelătorului. Deci, să negăm Negaţia, invocând Adevărul...!

De la zeii antici la lupta spirituală de astăzi

După cum un spirit obişnuit se poate încarna, pe rând, în mai mulţi oameni, tot aşa un spirit de zeu poate avea denumiri diferite în alte zone geografice. De exemplu, invocarea zeiţei greceşti Afrodita chema acelaşi spirit ca cel al zeiţei romane Venus. Fiecare zeu era animat de un spirit (sau grup de spirite).

Primii creştini denigrau „idolii" la care se închinau romanii, grecii şi alte popoare antice. Îi contrapuneau pe Mântuitorul Isus şi pe Unicul Dumnezeu creator. Desigur că această exaltare exclusivistă era potrivită cu timpurile respective şi a avut rolul de a răspândi şi întări credinţa creştină monoteistă, în primele secole după Cristos.

Astăzi însă, omenirea civilizată încearcă să fie mult mai gentilă cu diversele credinţe. Numeroşi antropologi iau apărarea modurilor de viaţă tradiţionale, incluzând aici şi partea spirituală, şamanică. Congresele ecumenice şi dialogul interreligios apropie oamenii şi dezvoltă toleranţa reciprocă dintre religii, naţiuni, rase, culturi.

Deasupra tuturor, doctrina spiritistă explică toate diversele manifestări spirituale. Există o întreagă ierarhie de spirite ce aspiră la evoluţie, precum şi unele ce nu ascultă de nimeni. Toate vor să se amestece în viaţa oamenilor. Spiritele evoluate ne îndeamnă la fapte bune şi inspirate divin, ne ajută necondiţionat şi sub forme uneori miraculoase. Spiritele inferioare ne cer obedienţă, sacrificii dureroase, ne dau un ajutor limitat şi condiţionat de multe restricţii. Aşa erau zeii antichităţii greco-romane. Puterea lor a apus de mult, fiindcă nu au mai fost adoraţi. Dacă nu le mai dăm atenţie, puterea spiritelor scade.

Este valabilă şi reciproca: dacă inventăm un zeu şi îl hrănim cu energia noastră mentală, imediat va apare un spirit care îi va da realitate, putere, influenţă.

Astăzi sunt de actualitate entităţi malefice precum Lucifer, Baphomet, Satan, hrănite de aspiraţia unora de a le îndeplini voia pe Pământ. Mintea oamenilor este alunecoasă, ea poate fi uşor distrasă, păcălită, influenţată. Mulţi dintre adepţii satanişti nu au neapărat un spirit rău, sunt doar nişte teribilişti manipulaţi de concepte false şi aducătoare de durere. Există, desigur, şi spirite foarte malefice încarnate în oameni, nu multe!, dar care au puteri demoniace de a influenţa minţile slabe.

Dacă răul încă mai domină astăzi planeta, de vină sunt masele de oameni ce se lasă minţiţi, manipulaţi, marginalizaţi de câţiva lideri de opinie şi de forţă. Se spune că *„fiecare popor are conducătorii pe care îi merită*". Foarte adevărat! Liderii foarte luminaţi cu greu pot supravieţui într-o lume dominată de minciună, corupţie, violenţă, racile care sunt tolerate şi perpetuate de mase.

Nu putem învinovăţi demonii că sunt răi, dar putem să acuzăm populaţia „paşnică” de faptul că pactizează cu răul, sub diverse forme, începând cu banala toleranţă sau indiferenţă. Aici se dă lupta spirituală cea mare pentru câştigarea sufletelor celor nehotărâţi, care formează majoritatea cetăţenilor. Şi de partea Binelui există oameni aleşi, dar numărul lor este destul de mic, ca şi în tabăra opusă. „Aleşii Cerului” sunt cei cu credinţă în suflet, care percep şi înţeleg învăţăturile spirituale, unii manifestând mari puteri paranormale. „Aleşii Iadului” au şi ei aceleaşi daruri, dar îndreptate şi primite de la Duşmanul lui Dumnezeu. „Aleşii”, şi unii, şi alţii sunt războinici spirituali, conştienţi de lupta ce se dă astăzi. Marea parte a populaţiei este însă o masă de manevră pe frontul spiritual, sunt oameni fără convingeri ferme, care oscilează permanent între o extremă şi cealaltă, nefiind nici demoni, nici îngeri până la capăt. Ei îl cred mereu pe cel mai puternic sau pe cel care ia cuvântul pe ecranul televizorului. Sunt într-o continuă stare de hipnoză, aşteptând primirea unor ordine. O turmă în căutarea unui Păstor...

3 ianuarie 2012

DIALOGURI CU CITITORII

- din corespondenţa autorului Răzvan Petre -

ÎNTRE RELIGIE ŞI KARMĂ

MARINA:

Am aproape 40 ani. Azi am nimerit pe internet şi am citit cele justificate de dumneavoastră privind reîncarnarea. Aţi fost, până acum, singurul care m-a făcut să sper că totuşi nu e chiar aşa cum spun unii preoţi. Aţi dat o mulţime de răspunsuri la întrebările mele şi parcă m-am mai liniştit.

Dar s-ar putea să fie prea târziu. Acum eu sunt sub îndrumarea unui preot care, categoric, m-a îndrumat să îmi urmez calea obişnuită!!! Dar în fiecare zi sunt asaltată de foarte multe întrebări referitoare la credinţă, a crede sau a nu crede în reîncarnare, karmă şi altele... Zilnic, intru pe internet şi contradicţiile găsite mă tulbură foarte mult. Am obosit sufleteşte căutând răspunsuri.

Încerc să fac ce spune părintele care mă îndrumă, dar sufletul meu îmi spune că nu tot ce spune e adevărat. Oare ce se întâmplă? Dacă se poate, un sfat cinstit din partea dumneavoastră...

RĂZVAN:

Sugestia mea este să urmaţi sfaturile practice ale preotului, dar să nu vă adânciţi în discuţii teologice cu el! Preoţii nu au voie să iasă din disciplina dogmei. Prea puţini fac excepţie şi îşi permit să vorbească după cum le dictează conştiinţa. De exemplu, regretatul părinte exorcist Ilarion Argatu, de la mânăstirea Cernica, nu nega reîncarnarea... Destui mai sunt chiar fanatici, îndoctrinaţi, care au găsit o fărâmă de adevăr şi cred sincer că acela este tot adevărul. Cel mai bine este să căutaţi cunoaşterea pe cont propriu, fără teama că Dumnezeu v-ar pedepsi pentru dorinţa de a şti mai multe despre Univers şi Tainele Creaţiei Divine. Chiar Spiritul, Sinele dumneavoastră vă îndeamnă să aflaţi mai multe, căci el nu e mulţumit de limitările impuse de prejudecăţile oamenilor...

Nu există nici o contradicţie între credinţa în Dumnezeu, dragostea pentru Isus şi cunoaşterea „esoterică". Există pe glob miliarde de credincioşi, de alte religii, care cred în reîncarnare şi sunt în relaţii excelente cu Cerul. Atâta timp cât vă închinaţi inima şi viaţa lui Isus, El vă va feri de „ispitiri" sau „smintiri"... Aveţi încredere mai mult în Spiritul viu al lui Isus decât în vorbele înşelătoare ale oamenilor!

28 iulie 2007

DANIEL:

Sunt din Cluj. Am dat azi pe internet de site-ul dvs. Pot să spun că îmi place acest site. Promovează o gândire liberă şi echilibrată. Liberă de dogme şi tipare, care ţin omul în ignoranţă. Aş vrea să vă cer părerea într-o chestiune. Ce părere aveţi de acest om[17] şi ceea ce susţine? Credeţi că i-a vorbit însuşi Dumnezeu, aşa cum pretinde? Mă interesează ce părere aveţi în această chestiune, deoarece mă cam tulbură problema asta.

RĂZVAN:

Mulţi oameni pot auzi glasuri de la fiinţe invizibile. Unele vin de la spirite jucăuşe, inferioare. Altele pot veni chiar de la Îngeri. Cam greu ca un om să Îl poată auzi chiar pe Creator. De obicei, se lasă această sarcina în slujba Îngerilor lucrători. Oricum, nu contează al cui glas este, ci în numele cui vorbeşte.

Din afară, obiectiv vorbind, îţi poţi da seama de sursa informaţiilor subtile analizând mesajele, dar şi omul căruia i-au fost adresate, precum şi ce face el în viaţa de zi cu zi. În cazul menţionat, te referi probabil la oratorul biblic E. Frank, continuator al misiunii lui W. Branham. El este un exponent al bisericii evanghelice, de tip nou, rivala catolicismului. Sincer să fiu, mesajul creştin este cam acelaşi, indiferent de biserică şi de orator şi se repetă într-una: „*vine apocalipsa, căiţi-vă!*" Nu spun că ar fi ceva rău în asta. Dar nici un pastor/preot creştin nu are voie să vină cu lucruri originale, ceea ce limitează adresabilitatea acestei religii, din păcate. Mare parte din ea a devenit dogmă, ceea ce nu este o laudă. Oricum, toate religiile sfârşesc cu timpul în dogmă. Ceea ce le salvează de la moartea spirituală este compasiunea pe care adepţii trebuie s-o arate oamenilor. Iubirea salvează religiile de la închistare intelectuala şi rituală.

În concluzie, dacă tu, Daniel, eşti integrat puternic într-o comunitate creştină, urmezi toate riturile şi obligaţiile respective, chiar crezi în ele, atunci nu am nimic de adăugat. Mergi pe calea ta către Dumnezeu! Dacă religia şi dogmele sale nu te satisfac, atunci nici oratorii religioşi nu îţi vor aduce nimic nou spiritual, ci doar te vor dinamiza şi te vor atrage prin mijloace pur umane să continui să donezi bani bisericii lor.

Ce contează de fapt este să te apropii personal de Dumnezeu, indiferent de religia sau dogmele din jurul tău. EL există cu certitudine, EL nu are nici o religie. Noi suntem creaţi „*după chipul şi asemănarea lui*", deci avem libertatea de a ne apropia de CASĂ mai repede sau mai încet, pe orice cale dorim să mergem. Libertatea de gândire şi acţiune este un dar divin, pe care îl avem cu toţii. Avem dreptul să punem sub semnul întrebării pe oricine îşi arogă poziţia de mesager divin, după cum,

[17] http://www.freie-volksmission.de

la fel de bine, putem să-l acceptăm necondiţionat. Iar dacă, după cercetări sincere şi eforturi sufleteşti, ajungem să-l credem, atunci ar trebui să şi respectăm cuvântul lui Dumnezeu pe care ni-l transmite – aceasta ar fi o dovadă de bun simţ şi respect.

Repet, în final contează ce facem cu viaţa noastră, cum o conducem ca să ne apropiem de Divinitate, pentru asta suntem direct răspunzători în faţa Spiritului din noi, nicidecum în faţa vreunei autorităţi ecleziastice. Judecata de Apoi ne-o face Spiritul nostru, ea este o baie de regrete şi mustrări de conştiinţă pentru ce nu am făcut la timp sau pentru ce am greşit în faţa semenilor. Şi este cel mai greu de suportat, fiind un chin psihologic fără putinţă de stăvilit, imposibil de alungat din minte.

De aceea, trebuie să ne culcăm în fiecare seară cu cugetul împăcat că ne-am făcut datoria de trimişi în lume ai lui Dumnezeu, pe durata limitată a vieţii noastre, fiindcă oricând poate veni sorocul morţii şi, odată cu ea, Judecata necruţătoare a propriului Spirit, care va fi precum o autoflagelare psihică. Mai bine să ne păstram curaţi mereu, ca să suferim mai puţin la soroc şi să nu avem regrete pentru prostiile pe care le-am făcut. Nu e mai bine să eviţi greşeala, decât să o regreţi amarnic şi inutil după aceea?! Nu de Dumnezeu şi Îngerii Săi ar trebui să ne fie teamă, ci de propria noastră conştiinţă, cea mai necruţătoare dintre toate pedepsele imaginabile...

5 septembrie 2008

RĂSPUNS UNUI „TEOLOG ORTODOX”

TEOLOGUL:

Bună. Sunt un teolog ortodox, am 27 de ani şi am dat din întâmplare peste acest site. Am rămas profund dezamăgit de gândirea dvs. Permiteţi-mi să vă contrazic mai ales în acel articol despre creştinism şi spiritism. Iisus a fost şi este Dumnezeu adevărat. El nu este un spirit înalt, este Însuşi Dumnezeu. A venit în lume ca om şi s-a înălţat cu trupul la cer. De unde aţi găsit dvs doctrina dematerializării trupului lui Iisus? Trupul lui Iisus după Înviere era altfel, în sens divin, nu spiritist. Era pnevmatizat, plin de Duhul Sfânt. Şi atenţie, Duhul Sfânt este o Persoană. Iisus S-a înălţat la Cer cu Trupul. Unde Iisus zice „cercetaţi duhurile dacă sunt de la Dumnezeu” nu se referă la alte spirite. În creştinism există doar duhuri rele şi atât. Deci şi sfinţii sunt în Cer, dar nu sunt invocaţi să vină aici pe pământ sau să aibă vibraţii puternice în materie. Ei sunt acolo şi acolo rămân, nu există fantome, decât duhuri rele care îşi bat joc de oameni, păcălesc şi profită de naivitatea şi incultura unora. Nu am nimic cu dvs, dar nu vă amestecaţi în domeniul Religiei daca nu aţi studiat şi nu confundaţi expresiile biblice de Duh, duhuri cu spiritism. Există duhuri rele şi har.

„Ucenicii Lui L-au întrebat: «*Învăţătorule, cine a păcătuit : omul acesta, sau părinţii lui, de s-a născut orb ?" »* Nu puteau să-i pună această întrebare decât dacă fuseseră iniţiaţi în doctrina „karmei", a cauzei şi efectului obligatoriu. Conform acesteia, suferinţa poate fi generată de păcatele fiinţei înainte de a se naşte**,** adică ale omului în care spiritul a fost încarnat în viaţa anterioară."

Iată, mai sus, încă un citat din ce aţi scris dvs. Fals, este aproape de erezie, ca să nu zic chiar erezie. Vă rog, nu amestecaţi Religia şi creştinismul cu astfel de practici. Nu este în beneficiul nimănui!

RĂZVAN PETRE:

Bună ziua,

Fiindcă m-aţi provocat, o să vă răspund cu argumente logice, nu cu texte scrise de alţii... Sper să gândiţi cu mintea proprie, nu prin prisma părerii altora...

Fiind teolog ortodox, deci educat ani de zile conform dogmelor ortodoxe, nu vă cere nimeni să acceptaţi alte puncte de vedere – dar nici să-i obligaţi pe alţii să vă creadă. V-aţi făcut o meserie din asta şi mâncaţi o pâine bună din ea. Clerul se coalizează împotriva oricui susţine şi alte păreri... Iar clerul îi educă pe cei tineri în aceeaşi intoleranţă. Numai teologia ortodoxă deţine „adevărul absolut", nu-i aşa?!

Dar aici greşesc toţi teologii tuturor religiilor şi, de aceea, nu se vor înţelege niciodată din punct de vedere teoretic. Fiecare îşi susţine părerea, care nu reprezintă decât O PARTE DE ADEVĂR. Prea puţin vă învaţă în facultate. Ar trebui ca, la vârsta dumneavoastră, să aveţi mai multă deschidere intelectuală... Măcar curiozitatea de a citi şi alte cărţi decât ceasloavele vechi de sute de ani.

Citez şi comentez „perlele" scrise de dumneavoastră:

Teologul: Iisus a fost şi este Dumnezeu adevărat. El nu este un spirit înalt, este Însuşi Dumnezeu.

RĂZVAN: Şi eu susţin că ISUS este o parte de Dumnezeire, fără îndoială. Dar gândiţi-vă puţin cu propria minte: dacă venea Însuşi Dumnezeu pe Pământ, cine mai conducea Universul în acest timp? Sfântul Duh?

Isus este Fiul lui Dumnezeu, nu Dumnezeu. Ce înţelegem prin „Fiu", este o altă chestiune. Eu înţeleg că a fost şi este un Spirit Desăvârşit. Deci un spirit creat de Dumnezeu, care în decursul timpului (milioane de ani) a atins maximum de evoluţie posibilă, devenind una cu Divinitatea. Isus este modelul de desăvârşire spirituală pe care îl are în faţă orice spirit. Orice spirit, dacă se străduieşte, poate ajunge, în timp, la acelaşi nivel.

Teologul: Deci si sfinţii sunt în Cer, dar nu sunt invocaţi să vină aici pe pământ sau să aibă vibraţii puternice în materie.

RĂZVAN: Domnule teolog, dar moaştele sfinţilor ce fac, nu facilitează invocarea sfinţilor? Nu cumva credeţi că au proprietăţi magice? Dacă aşa credeţi, înseamnă că Biserica încurajează magia, sub toate formele sale.

De fapt, moaştele sunt un rezonator pentru energia spirituală a respectivilor sfinţi, care chiar vin pe pământ atunci când omul crede în puterea lor miraculoasă. Minunile pe care ar putea să le facă moaştele nu vin automat la oricine le atinge, ci numai la unii oameni, deci există un discernământ, un spirit inteligent care le împarte. Dacă spunem că este „Sfântul Duh", este o simplă recunoaştere a ignoranţei noastre, pentru că sub această denumire introducem tot ce ţine de invizibil, ca să ne luăm grija de la a gândi mai profund. Spunem „Sfântul Duh" şi am terminat cu gândirea personală...

Teologul: Trupul lui Iisus după Înviere era altfel în sens divin. Era pnevmatizat, plin de Duhul Sfânt. Şi atenţie, Duhul Sfânt este o Persoană.

RĂZVAN: Atâtea aberaţii în câteva cuvinte... Cum, cadavrul lui Isus era o altă „persoană"? De ce nu încercaţi să gândiţi mai profund, că de aceea ne-a dat Dumnezeu logică, să ne-o folosim... Credeţi că religia înseamnă doar repetiţia unor fraze învăţate pe de rost? Că în religie nu îşi are rostul gândirea? Vedeţi, aici greşesc mulţi profesori de teologie, de secole... Nu dezvoltă la studenţii lor şi gândirea critică. Pentru că nu sunt interesaţi de părerile contrare.

Cu ce vă ajută în credinţă faptul că Isus s-ar fi înălţat la Cer cu trupul? Nu ajută, ci creează o mare frustrare printre credincioşi, fiindcă toate celelalte cadavre merg în pământ, după cum ştim... Isus s-a făcut om, cu tot ce înseamnă asta. O dovedesc referinţele biblice. El a preferat mereu să se comporte cât mai normal, să nu şocheze, decât când era nevoie. Şi-a asumat rolul de om ca să ne convingă să-L urmăm pe calea moralităţii, să ne arate că este posibil să devenim sfinţi ca şi El, deşi suntem oameni din carne. Dacă El şi-ar fi luat trupul în Cer, iar trupul nostru merge în pământ, ar fi cumplit pentru zelul credincioşilor, fiindcă îndemnurile la credinţă nu ar fi răsplătite nici măcar după moarte! Din fericire, credincioşii nu cred chiar tot ce spun teologii, ci merg pe intuiţia proprie, venită de la spiritele din Cer, îngerii păzitori care ne ajută pe fiecare...

Domnule teolog, cadavrul lui Isus nu interesează pe nimeni. Cu toţii suntem interesaţi de Isus cel Viu, care continuă să trăiască şi să ne povăţuiască în direct şi personal, nu doar din poveştile biblice.

Teologul: Unde Iisus zice „cercetaţi duhurile dacă sunt de la Dumnezeu" nu se referea la alte spirite. În creştinism există doar duhuri rele şi atât.

RĂZVAN: Alte afirmaţii contradictorii... Credeţi că duhurile rele pot veni de la Dumnezeu? Credeţi că nu există duhuri bune?

Teologul: nu există fantome, decât duhuri rele care îşi bat joc de oameni, păcălesc şi profită de naivitatea şi incultura unora.

RĂZVAN: Susţineţi că sufletele morţilor nu se eterizează, nu continuă să trăiască imediat după moarte, ci „dorm" undeva, în aşteptarea unei presupuse „învieri". Deci după moarte vine somnul, adică NIMICUL. Nu vi se pare că doctrina asta e nihilistă şi pesimistă? Dacă încercaţi să convingeţi oamenii că aşa este, cu toţii vor fugi de religia creştină ortodoxă, crezând că aceasta le ia speranţa unei lumi mai bune după moarte...!

În plus, ea contrazice unele dovezi concrete. De exemplu, mulţi oamenii au probleme cu fantomele rudelor decedate, după cum se ştie. Dar dumneavoastră nu prea cunoaşteţi realitatea fenomenelor „paranormale". La dumneavoastră realitatea este filtrată de cărţile scrise pentru oamenii secolelor trecute.

Teologul: Nu vă amestecaţi în domeniul Religiei dacă nu aţi studiat şi nu confundaţi expresiile biblice de Duh, duhuri cu spiritism. Există duhuri rele şi har.

Încă un citat din ce aţi scris dvs. Fals, este aproape de erezie, ca să nu zic chiar erezie.

RĂZVAN: Am mai depistat încă o aberaţie. Susţineţi ad literam că nu există duhuri bune! O asemenea erezie ar cutremura tot Cerul dacă v-ar lua cineva în serios. Cerul spiritual este format din spirite bune, nu din altceva. Ele vin lângă noi, ca să ne ajute în permanenţă. Fiecare om este vegheat de îngerii săi. Vreţi să spuneţi că îngerii se numesc „har"? Dacă e aşa, de ce să le mai spunem „îngeri"?

În concluzie, se vede că nu profesaţi meseria de preot, care v-ar aduce obligatoriu cu picioarele pe pământ. În general, preoţii înţeleg foarte multe lucruri, din practica religioasă şi contactul cu oamenii, nu numai din cărţile teologice. Viaţa îi obligă să gândească mai mult.

Dacă nu m-aţi fi provocat cu părerile dumneavoastră lipsite de sens (venite sub protecţia anonimatului, adică a lipsei de responsabilitate a opiniilor), vă lăsam în plata Domnului. Religia înseamnă şi altceva decât frecventarea unei facultăţi. Nu neapărat o diplomă îi dă cuiva priceperea de a se exprima în chestiunile filosofice înalte.

22 februarie 2008

PANSEURI ŞI AFORISME

Culegere de reflecţii publicate de autor în rubricile „Panseuri” (2008-2010) şi „Esoterika” (2010-2014) din website-ul *www.spiritus.ro*

2008

NU RAŢIUNEA, CI LIPSA INTUIŢIEI CONTESTĂ SPIRITUALUL

Nu doar în situaţii de criză ajunge omul să creadă în Dumnezeu. Dar este adevărat că ele îl sensibilizează, îi dezvoltă intuiţia. Sentimentul sacrului vine din intuiţie. În general, oamenii intuitivi au şi credinţă.

Totuşi, nu raţiunea este obstacolul, ci lipsa intuiţiei. De fapt, o raţiune puternică şi o informare suficientă confirmă concepţia spiritualistă. Obstacolele sunt puse de semidoctism şi gândirea imatură filosofic.

* * *

ÎNGERII sunt reprezentaţi în picturi ca nişte copii inocenţi. Probabil că Dumnezeu ar trebui figurat ca un copil şi mai curat. El se manifestă simplu, direct şi răspunde imediat la dragostea ta, ca un copilaş foarte pur.

* * *

FANATICI AI BINELUI

Nu disperaţi la vederea atâtor grozăvii ale necuraţilor pe Pământ! Au şi oamenii buni ce învăţa de la cei răi! Să înveţe ambiţia şi încăpăţânarea cu care îşi urmăresc împlinirea planurilor de răzbunare, colportare, bârfă...! Dar să le întoarcă în sens pozitiv. Adică să fie încăpăţânaţi în a duce la bun sfârşit intenţiile bune, constructive, altruiste, să nu se lase înfrânţi de oboseală, de obstacole sau de piedicile puse de diverse persoane. Să nu se lase deturnate de sfaturile şirete care au rolul de a-i descuraja şi demobiliza.

Chiar dacă oamenii răi ne dezgustă numai privindu-i, darămite urmărindu-le atent încrâncenarea de ură şi invidie, dacă tot suntem nevoiţi să le suportăm prezenţa, măcar să profităm cu ceva din asta. Nici o raţiune nu-i poate opri să gândească negativ despre semenii lor, să le dorească răul şi să acţioneze cu îndărătnicie ca să-l facă... Haideţi şi noi, oameni buni, să fim cât se poate <u>de încăpăţânaţi în facerea de bine</u>. Să ne înverşunăm să slujim forţele binelui, să luptăm, mânaţi de suprema plăcere de a ne sacrifica pentru Bine şi Adevăr!

Proiectele de folos, nu le abandonaţi, cel mult amânaţi-le, dar nu renunţaţi la ele! Învingeţi dificultăţile prin perseverenţă şi viclenie chiar, ştiind că finalul este destinat binelui general. Nu disperaţi, fiţi tonici şi optimişti, iar atunci când totul pare că e pierdut, gândiţi-vă că efortul vostru nu a fost zadarnic, pentru că aţi lucrat inspiraţi de duhul înţelepciunii divine. (Poate că nu erau încă coapte toate condiţiile de înfăptuire, sau poate că munca voastră a fost doar premergătoare, pregătind terenul pentru o realizare ulterioară de mai mare amploare - a voastră sau a urmaşilor voştri...)

Avem nevoie acum, mai mult ca niciodată, de fanatici ai Binelui, de „terorişti" ai Binelui, care îi înspăimântă pe cei dedicaţi faptelor rele. Din exemplul celor răi nu vom extrage decât puterea iraţională de a lupta pentru idealul nostru, acţionând contrar intereselor egoiste. Nici lor nu le este prea bine - bârfind, lovind cu vorba şi fapta, gândind mereu urât despre semenii lor – dar continuă să o facă, în ciuda nefericirii pe care şi-o aduc singuri. Inversând polaritatea, nici noi, oamenii binelui, să nu ţinem cont de comodităţile şi plăcerile noastre, ci să ne ambiţionăm să servim scopurilor bune şi frumoase, chiar romantice. Şi atunci, îi vom place lui Dumnezeu, care ne va da linişte sufletească, în mijlocul greutăţilor luptei...

* * *

PIRAMIDA CREDINŢEI RELIGIOASE

La baza piramidei stau constructele strict omeneşti: bisericile. Biserica înseamnă clădiri şi cler. Clădirile pot fi temple, sinagogi, moschei şi biserici creştine. Clerul e format din preoţi. Bisericile sunt cele mai perisabile şi efemere.

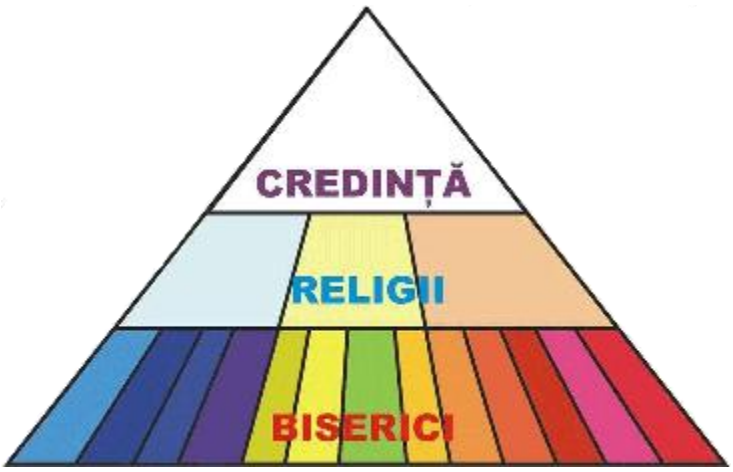

La mijloc găsim religiile, constructe divino-umane. Ele sunt alcătuite din teologie şi ritualuri, diferind de la o religie la alta, de la o zonă geografică la alta. Inspiraţia unei religii a venit iniţial de Sus, fiind dată unui „channel" mai mult sau mai puţin pur. Religiile durează veacuri, dar tot sunt măcinate de moara timpului perfecţionist.

În vârful piramidei se află credinţa pură în Divinitate. Ea este aceeaşi pentru toţi oamenii. Toţi ne naştem cu credinţa în suflet, iar cine nu se naşte cu ea, nici nu o poate dobândi vreodată. Este darul Divinităţii pentru om, care nu dispare nici măcar cu moartea, ci creşte în eternitate.

* * *

PILDA FERMIERULUI

Pilda fermierului: după ce îngrijeşte porcul cu grijă timp de un an, gospodarul îl taie de Crăciun, şi e mare bucurie în familia salvată de la foamete... Urmând această mentalitate simplă, teologii repetă pompos că „*Isus Cristos s-a răstignit ca noi să fim mântuiţi!*" Oare dacă Isus ar fi murit la bătrâneţe, ca Buddha, Duhul Sfânt nu ar mai fi acţionat după aceea printre apostoli şi ucenici?

Dar nu-i real că Isus a murit ca să ne mântuiască, ci pentru asta a trăit El, s-a întrupat printre oameni (un sacrificiu încă şi mai mare decât chinurile răstignirii). Moartea Sa a urmat logic unei vieţi prea desăvârşite şi elevate ca să fie suportată de păcătoşenia oamenilor. Iar semnificaţia universală este că iubirea adevărată se demonstrează prin sacrificiu dacă este cazul. Isus s-a răstignit ca să ne înveţe cum să iubim.

Moartea cumplită a lui Isus nu mântuie automat pe niciun creştin, ci ne-am putea mântui, eventual, dacă am reuşi să fim ceva mai buni şi iubitori, după modelul vieţii Sale.

* * *

ÎNCEPEM CU YOGA, FINALIZĂM CU ISUS

Începem cu yoga, finalizăm cu Isus. Yoga dă metoda şi sistemul, Isus dă puterea şi harul. Prin yoga ne dominăm propria fiinţă, prin Isus dominăm demonii.

* * *

IADUL este un loc de izolare temporară a sufletelor ce păstrează intenţionat o vibraţie nepotrivită cu Iubirea divină, care se revarsă peste toată Creaţia. Ele doar sunt puse în „carantină" de către legile cosmice. Supliciul din iad este rezultanta propriilor proiecţii mentale şi emoţionale păstrate de spiritele imperfecte, iar acumularea atâtor porniri negative generează „iadul".

* * *

SPERANŢA, cum ar fi ea posibilă dacă omul nu ar avea o credinţă (fie şi nemărturisită sau neconştientizată) într-o Forţă Superioară Inteligentă şi Binevoitoare (numită Dumnezeu, Providenţă sau Îngeri)?! Speranţa clădită pe haos nu este realizabilă. Ateul autentic (dacă el ar exista!) nu ar avea speranţe, ci doar spaime...

2009

CREŞTINISM ŞI BUDISM

Creştinismul şi budismul tibetan sunt complementare, având ca liant comun îndemnul spre compasiune universală. Totuşi, diferenţele sunt majore.

Budismul lucrează cu spirite, dar neglijează existenţa lui Dumnezeu. Creştinismul vorbeşte despre Dumnezeu, dar neglijează existenţa spiritelor.

În realitate, budiştii tibetani trăiesc în FRICĂ de spiritele malefice, religia lor este una profund magică. În realitate, creştinii resimt o anume NEPUTINŢĂ de a integra creştinismul în problemele vieţii cotidiene (poate de aceea încă mai apelează la vrăji şi vrăjitoare).

Dacă s-ar putea combina cele două religii într-una singură, poate că s-ar putea obţine o religie mai puternică decât amândouă. Totuşi, religiile tradiţionale vor pierde tot mai mult teren în favoarea spiritualităţii universale, bazată pe cunoaştere, experiment, trăire personală, intuiţie, revelaţii şi nu pe ritualuri sau dogme. Ea a fost inaugurată prin practica şi doctrina spiritistă.

22 martie 2009

* * *

SPIRITUALITATEA: TEORIE MINUNATĂ, PRACTICĂ DIFICILĂ

Dumnezeu ne ridică în rang spiritual postmortem după cât de mare influenţă benefică am avut asupra semenilor – în timpul vieţii şi prin efectele ulterioare – dar la fel de mult şi după strădaniile noastre sincere spre perfecţiune, deşi nefructificate. Contează, se pare, mai mult strădania personală decât rezultatele concrete nemaipomenite. Să fie Pământul mai mult o Şcoală decât o Operă? Efemeritatea tuturor lucrurilor materiale ne sugerează să credem că da. Cartea putrezeşte, dar învăţătura supravieţuieşte...

Este cutremurător cât de puţin au putut schimba destinul Pământului marii înţelepţi, luminile Cerurilor care s-au întrupat printre păcătoşi! În ciuda strădaniilor lor, omenirea este încă în faza de grădiniţă spirituală. Aşa pare, comparând puritatea vieţii şi învăţăturilor lor cu grosolănia epigonilor sau nereceptivitatea urmaşilor faţă de mesajul lor spiritual.

Înţelepţii au răspândit pe drumurile omenirii diamante curate, strălucitoare. Ele au fost însă acoperite de praful istoriei şi noroiul materialismului. Uneori, mai vine câte o ploaie binecuvântată de Dumnezeu care spală impurităţile şi lasă lumina să se reflecte în diamantele gândirii înalte, presărate pe drumul evoluţiei umanităţii.

«*Nu daţi cele sfinte câinilor, nici nu aruncaţi mărgăritarele voastre înaintea porcilor, ca nu cumva să le calce în picioare şi, întorcându-se,*

să vă sfâşie pe voi. » (Matei 7:6) ne atrăgea atenţia Isus. Porcul este docil dacă are ce mânca, dar poate deveni violent dacă nu mai primeşte lăturile cu care s-a obişnuit. Prin pilda asta, Isus ne indică inerţia majorităţii populaţiei, precum şi violenţa instigată de cei care vor să o păstreze adormită (spunând cam aşa: „Dragi noştri porci, mărgăritarele nu ţin de foame! Luaţi lăturile astea putrezite…"). Este reacţia morocănoasă a omului adormit, care vrea să fie lăsat să îşi continue somnul spiritual.

Grijile existenţei, dorinţele omeneşti, inerţia trecutului… acestea marchează intens viaţa omului. Este cu adevărat un miracol păstrarea credinţei oamenilor, de-a lungul secolelor, în Absolutul Divin, cel pur, invizibil, de neconceput! Faţă de influenţa brutală, covârşitoare a forţelor planului fizic, inefabilul, etericul, subtilul pare lipsit de şanse şi de eficienţă.

Paradoxal, credinţa pură în Dumnezeul cel Absolut a fost perpetuată de nişte instituţii clericale pline de păcate. Pământul îşi are legile sale grosolane. Idealurile spirituale nu se pot manifesta perfect, ci prin compromisuri cu starea densă a minţii pământenilor.

Ritualuri mimetice, teologie indescifrabilă, păcate ale preoţilor, invenţii absurde tolerate de credincioşi – acestea ne-au îndepărtat de idealurile originale ale fondatorilor religiilor si a Celui care i-a trimis aici, jos, cu misiunea de iluminare a celor orbi spirituali. Deziluzia pare inevitabilă. Şi totuşi, câte ceva rămâne mereu, se transmite peste timp, păstrează vie flacăra credinţei pure, iar ocazional, câte un sfânt o reaţâţă.

Contează foarte mult apariţia în carne şi oase, persoana ce dă putere Cuvântului. Principalul argument *spiritual* este prezenţa *fizică* a propovăduitorului… «*O, neam necredincios, până când voi fi cu voi? Până când vă voi răbda pe voi?*» (Marcu 9:19), se lamenta Isus.

Republica dorită de Platon, condusă de înţelepţi, a rămas o utopie. Nu că ar fi imposibilă această organizare omenească, ci pentru că ea este constant împiedicată de ne-înţelepţi. Recunoscând realişti acest fapt nu dezarmăm pesimişti, ci devenim mai inteligenţi. «*Fiţi înţelepţi ca şerpii şi nevinovaţi ca porumbeii!*» (Matei 10:16), ne povăţuia Isus. A fi inteligent înseamnă a dovedi cultură socială (în corelaţie cu chakra Swadhisthana), dar totodată şi a te lupta pentru idealurile tale spirituale (în corelaţie cu chakra Manipura), cu toată compasiunea (chakra Anahata), puritatea gândului nobil (chakra Vishuddha), puterea mentală de a învinge obstacolele (chakra Ajna). Optimismul spiritual şi realismul social pot coexista paşnic în psihicul înţeleptului.

Dar iată şi un alt punct de vedere:

Poate că aşa e normal, ca omul să-şi trăiască viaţa de om şi să lase preocupările spirituale pe seama preoţilor sau să apeleze la spiritualitate doar pentru a face faţă la momentele grele din viaţă… Poate că nu ar trebui să insistăm ca oamenii să cunoască şi să aplice învăţăturile spirituale… Poate că spiritele s-au încarnat din dorinţa

intensă de a experimenta viaţa fizică, că de cea spirituală erau deja sătule... De ce să le aducem acum aminte de ceea ce voiau să uite, după ce au plătit deja preţul imens cerut de sacrificiul încarnării?!

De fapt, învăţăturile spirituale nu vor fi înţelese, apreciate şi urmate decât de cei apţi, suficient evoluaţi spiritual. Spiritualitatea face o selecţie automată. Şi nimeni nu o impune, decât fanaticii, dogmaticii, speculanţii credulităţii, conducătorii militari. Dumnezeu nu impune nimănui să Îl adore, de aceea nici nu se arată nimănui, lăsând oricui libertatea de a se îndoi de El. Orice om spiritual va proceda la fel, neimpunând nimănui credinţa sa. În acelaşi timp, va semăna seminţele înţelepciunii – în pofida oricăror dificultăţi – pentru cei pregătiţi şi dornici a le fructifica. Prin asta îşi dovedeşte veneraţia şi sacrificiul (răbdând înfrângerile şi umilinţele inevitabile) pentru Sublimul Creator.

Recent reînfiinţata instituţie catolică pentru „păstrarea purităţii credinţei" (fosta Sfântă Inchiziţie) nu face decât să menţină artificial în viaţă nişte dogme absurde. Adevărul nu are nevoie de instituţii paramilitare, ci doar de răspândirea paşnică a cunoaşterii spirituale. Dogmele trebuie *apărate cu platoşe de oţel*, în schimb Adevărul trebuie *expus gol-goluţ*.

23 aprilie 2009

2010

ADEVĂRUL ISTORIC AL VECHIULUI TESTAMENT

Unii anticreştini declaraţi neagă realitatea scrierilor biblice. Le consideră poveşti de adormit copiii, inventate de imaginaţia bogată a oamenilor primitivi, precum au fost şi legendele Olimpului.

De la bun început, afirm că nu este nevoie să cunoşti Vechiul Testament ca să fii un bun creştin. A fi bun creştin înseamnă să îi semeni lui Isus, nu să fii erudit în Biblie. Totuşi, nu trebuie să respingem toată Biblia pe motiv că ni se pare cam deplasată, din punctul nostru de vedere. Lăsând la o parte indicaţiile de comportament zilnic – ce astăzi, după 3000 de ani, sunt cu totul desuete – Vechiul Testament are o mare valoare culturală şi istorică. Multe dintre faptele relatate au fost confirmate de arheologi. Altele sunt confirmate de explicaţiile parapsihologiei contemporane. Cineva a descoperit chiar un cod, o încifrare numerologică a literelor ebraice ale Bibliei... Este o carte pentru specialiştii care au timp să o studieze amănunţit.

Pentru justificarea veridicităţii relatărilor biblice, eu vin aici cu un argument mai simplu, cel psihologic. Unele fapte incredibile relatate în scriptură se confirmă tocmai prin acest lucru: chiar şi astăzi sunt incredibile! Imaginaţia noastră este şi azi depăşită, de exemplu, de cum ar fi putut Moise să despartă apele Mării Roşii (la fel ca şi urmaşul său

Joshua, apele Iordanului umflat de ploi) pentru ca milioanele de evrei peregrini să traverseze albia secată local şi temporar. Ei bine, dacă aceasta ar fi fost o simplă „invenţie” a unui scrib evreu, să nu ne îndoim că ar fi sărit imediat să-l corecteze cei care fuseseră de faţă şi ar fi ştiut adevărul. Evreii aveau obsesia consemnării istoriei lor cât mai obiective. Omeneşte, ne putem gândi că unii şefi evrei ar fi fost înclinaţi să cosmetizeze realitatea, să o prezinte avantajos. Totuşi, nu era posibilă o falsificare grosolană a realităţii, fiindcă mulţi verificau cele scrise.

Dincolo de toate acestea, cel mai forte argument este sintagma „viaţa bate filmul”. Născocirile oricărui scenarist sunt mereu întrecute de viaţa însăşi. Imaginaţia oamenilor este limitată, bazată mai ales pe lucruri văzute sau auzite cândva. Gândiţi-vă la elicopterul, planorul şi submarinul proiectate de genialul şi unicul Leonardo da Vinci: ele nu au putut fi asimilate secole la rândul de gândirea comună a restului omenirii. Aşa şi cu „inventarea” trecerii Mării Roşii sau Iordanului prin separarea apelor. Practic, această idee era (şi încă este) prea greu de imaginat pentru a fi fost acceptată de evrei ca „povestea” de preamărire a lui Moise de către Dumnezeu. Ar fi putut inventa orice alt fel de poveşti pentru a-l face erou pe Moise, dar asta era prea mult. Depăşea orice limită a imaginaţiei omeneşti. Dacă nu ar fi fost un adevăr incontestabil, ar fi fost negat imediat de ceilalţi capi ai izraeliţilor refugiaţi din Egipt, ruşinaţi ei înşişi de asemenea „aberaţie”.

Acest argument psihologic confirmă realitatea faptelor incredibile. De aici încolo, putem începe să ne întrebăm ce secrete tehnologice sau spirituale cunoşteau, sau numai foloseau, cei care populau Vechiul Testament. Şi să ne dăm seama de cât de multe lucruri încă nu cunoaştem nici astăzi, în epoca spaţială.

16 februarie 2010

* * *

BLESTEMAREA SMOCHINULUI NERODITOR

Blestemarea smochinului de către Isus este de obicei considerată a fi o pildă pe care le-ar fi dat-o Isus discipolilor cu privire la necesitatea fiecărei fiinţe de a fi de folos acolo unde a pus-o Dumnezeu. Pilda ar sugera că oamenii care nu îşi îndeplinesc sarcinile trasate în Ceruri ar fi inutili şi dispensabili, prin urmare pot fi distruşi de către Creator.

Mesajul este corect în principiu, deşi discutabil relativ la metodele punitive (după cum vedem, oamenii răi nu sunt imediat pedepsiţi de Dumnezeu). Totuşi, nu cred că Isus a blestemat smochinul din acest motiv alambicat.

Cred că explicaţia trebuie căutată mai aproape de logica vieţii: El a blestemat din cauza mâniei provocate de foame. Dar a făcut-o altfel, în mod conştient şi controlat. A vrut să îşi arate puterea absolută asupra materiei, pe care întotdeauna a ţinut-o sub control. Este singura ocazie menţionată în Evanghelii când Isus îşi lasă liberă mânia omenească (pe lângă răsturnarea tarabelor negustorilor din templu). Ar fi putut-o face şi

cu alte ocazii, care ar fi fost, desigur, menţionate. Nu a făcut-o fiindcă autocontrolul său era total. Prin această „scăpare" intenţionată şi nepericuloasă a vrut să le arate discipolilor săi cât rău ar fi putut face dacă ar fi vrut, dacă s-ar fi lăsat purtat de impulsurile omeneşti atunci când era jignit, ameninţat, lovit... crucificat. Dacă nu le-ar fi dat acest exemplu, poate ei ar fi crezut că El este neputincios sau bleg, cum s-ar spune „prost de bun". Dar nu, El avea toată puterea de creaţie şi distrugere la îndemână. Acest lucru trebuiau ei să-l înţeleagă. Dumnezeu ne dă puterea, dar noi trebuie să avem responsabilitatea ei. Isus a fost întruchiparea bunătăţii divine, deşi ar fi putut face la fel de mult rău. Acest lucru este esenţial de înţeles. Puterea este însoţită de responsabilitate. Şi întotdeauna avem liberul arbitru de a ne folosi puterea omenească (şi supraomenească) ori spre mulţumirea Spiritului, ori spre satisfacerea Demonului. Cheia este autocontrolul. «*Vegheaţi mereu!*», spune Isus.

16 februarie 2010

* * *

EXISTĂ DEMONI SAU NU EXISTĂ?

Există demoni? Da. Nu. Răspunsul trebuie nuanţat în funcţie de interlocutorul care cere un răspuns clar: da sau nu. Adevărul obiectiv este în acest caz mai puţin important decât reacţia subiectivă.

Mintea omului este un instrument foarte puternic, de care oamenii nu sunt pe deplin conştienţi. Puterea imaginaţiei a creat toţi demonii din iconografia indiană, tibetană şi creştină. Acele imagini au hrănit alte minţi, perpetuând frica. În zilele noastre, alte minţi imaginează tot felul de creaturi hidoase pentru filmele de groază, care au rolul declarat să provoace frica.

Apostolul spunea că hrana spirituală trebuie dată cu măsură: sub formă de lapte pentru sugari, iar hrana solidă, doar adulţilor. Aceasta vine din specificul minţii omului. Religia nu trebuie să fie un prilej de spaimă pentru prostime, ci o atracţie pozitivă.

Totuşi, căutătorii sinceri ai adevărului nu pot fi păcăliţi, ei vor afla că demonii există, dar nu sub forma înfăţişată prin cărţile de religie, ci sunt mult mai subtili, chiar fără formă. Recunoaşterea lor este o sarcină a sufletului omului dotat cu discernământ. Mintea acestui căutător este puternică, controlată, ea nu se lasă pradă imaginaţiei deşănţate, este atrasă şi apărată de puterea binelui. Pentru el, demonii sunt asemenea microbilor din atmosferă: ştie că există în număr nesfârşit, dar are încredere în imunitatea spirituală care îi neutralizează, prin puterea pe care i-o dă dedicarea pentru bine, dorinţa de a fi un mesager al Domnului printre semeni.

În acelaşi timp, conştiinţa atotprezenţei lor îţi dă un imbold permanent să nu te laşi pe tânjală, ci să veghezi mereu ca să nu cazi pradă înşelăciunii lor viclene. Aceasta este partea pozitivă a prezenţei lor, precum este metalul care zgârie diamantul pentru a-i încerca duritatea.

Deci, există demoni?

NU, pentru cei ce se pot speria de aşa o învăţătură, prea tare pentru rezistenţa lor psihică. Lor le-am spune: „Viaţa este atât de frumoasă! De ce să o urâţim gândindu-ne la diavoli şi drăcii?”

DA, pentru cei care au la îndemână mijlocul de a-i ţine la distanţă. Chiar dacă fac parte din natură, totuşi admiterea existenţei dracilor ţine de un nivel superior de spiritualitate. Lor le-am spune: „Viaţa este atât de urâţită de demoni! De ce să nu o înfrumuseţăm ferindu-ne de ispitele lor?”

Marele yoghin Paramahamsa Yogananda nu admitea în tinereţe existenţa demonilor. Spre bătrâneţe însă, a recunoscut că s-a înşelat, fiindcă a trebuit să se lupte cu ei. Nimeni nu scapă de asaltul forţelor malefice. Cu cât omul este mai spiritualizat, cu atât trebuie să facă faţă unor demoni mai puternici, proporţional cu forţa sa de ripostă. Se spune că Dumnezeu nu dă nimănui mai mult decât poate duce.

16 februarie 2010

* * *

RĂUL NU E DOAR LIPSA BINELUI

Răul nu e doar „lipsa binelui” precum întunericul este lipsa luminii. Dacă ar fi aşa, când apare binele, ar trebui să molipsească instantaneu toţi oamenii. Dar răul este activ, acţionează deliberat şi viclean. Să nu ne păcălim singuri crezând că răul se va dizolva de la sine la venirea luminii spirituale. Nu! Va lupta prin minciună, urâţenie, constrângere, prin orbire... Adu lumină lângă un orb şi el tot nu va vedea!

Urâtul nu e doar lipsa frumosului, ci pervertirea lui. Frumseţea este naturală şi spontană, apare singură atunci când nu e împiedicată, precum florile pe câmp.

Minciuna nu e doar lipsa adevărului, ci pervertirea lui, deseori prin jumătăţi de adevăr. Informaţia a fost creată pentru a exprima adevărul (ce este), nu minciuna (ce nu este).

Acţiunea răului este elaborată, volitivă. Răul este pervertirea binelui, nu doar lipsa lui.

16 februarie 2010

* * *

MULTE CĂI, UN SINGUR DUMNEZEU

Intrând pe o cale spirituală, adeptul se convinge treptat că este pe calea cea bună, experimentând senzaţii personale inconfundabile. Proporţional, creşte în el convingerea că alte căi nu sunt eficiente precum a sa, fiindcă nu i-ar fi putut oferi experienţele acestea. Aşa crede el. Ignoranţa îl face să creadă că drumul său este unic, iar celelalte drumuri sunt „înfundate”. În realitate, toate cărările sunt variante către acelaşi pisc. Ce contează cu adevărat este ardoarea spirituală, sinceritatea, devotamentul pentru Cauza Supremă.

Se întâmplă deseori ca un adept să fie dezamăgit de calea pe care a urmat-o ani la rândul. Este un moment de răscruce, o cumpănă de viaţă. Acum ar putea să părăsească definitiv orice are legătură cu lumea invizibilă, cu idealurile abstracte şi să se adâncească în lucrurile concrete şi materiale, care nu l-ar mai „înşela” în aşteptările sale. Dacă însă aspiraţia sa spirituală a fost sinceră de la început, ea va ţâşni din nou în sufletul său şi îl va orienta către altă cale autentică sau către o căutare pe cont propriu, la fel de autentică. Alte forţe spirituale îl vor prelua, orientându-l prin alte metode către acelaşi Ţel. Cerul nu duce lipsă de Maeştri şi de imaginaţie în călăuzirea unui căutător sincer. Singura condiţie este să fie cu adevărat sincer, să aspire cu toată fiinţa sa către desăvârşire.

Sunt multe metode ce duc spre o realizare similară sau chiar identică. Înţelepţii diverselor căi se înţeleg întotdeauna între ei. Numai neofiţii, începătorii se tot ceartă: „*Calea mea este cea bună, tu eşti în greşeală!*”. Toate disciplinele spirituale caută să transforme fiinţa umană, dar teoriile şi metodele practice diferă, uneori substanţial. Toate acestea sunt însă „cârje”, de care discipolul se va dispensa la un moment dat (teologíi, sfinţi, pelerinaje, obiecte sacre, moaşte, slujbe, miracole, povestiri, scripturi, temple, ritualuri etc. – toate au o valoare relativă la importanţa pe care le-o acordăm noi). Cei care pun mare preţ pe „cârje” încă nu au ajuns să meargă singuri şi de aceea le fetişizează. Desigur că înţeleptul nu va râde de începătorii într-ale mersului, bucurându-se de progresele lor, indiferent de erorile pe care le mai fac şi de, uneori, fanatismul lor. Câteodată ardoarea le încinge capetele prea tare...

Toate orientările spirituale au ceva atractiv în ele, altfel nu ar avea adepţi. De cele mai multe ori, sunt aspecte spirituale autentice, de netăgăduit. Se mai întâmplă însă ca idealurile iniţiale să fie treptat deturnate – fie din neştiinţă, din lipsă de experienţă, fie prin jocul ascuns al demonilor. Trebuie să recunoaştem şi să lăudăm lucrurile bune, dar să ne exprimăm raţional atunci când constatăm alunecarea unor învăţături către aberaţii.

„Comunitatea sfinţilor” nu este un concept abstract, ci o realitate cerească. Indiferent de religia, cultul, confesiunea profesată în timpul vieţii de om, spiritele dezîncarnate văd cu obiectivitate că există o unică realitate spirituală, spre care tind toate sufletele. Ele vor deveni îngeri ghizi pentru oamenii ce adoptă una din metodele moştenite de la înaintaşi. Îi vor ajuta să se perfecţioneze în acea metodă de mântuire. Însă, de la un anumit nivel în sus, metoda nu mai are importanţă în sine, căci Dumnezeu îi aduce devotului inspiraţii proaspete de a se autocunoaşte şi a se îmbunătăţi. Adeptul începe să înţeleagă relativitatea căilor, dar şi absolutul căutării Divinităţii. Multe căi, un singur Dumnezeu...

16 februarie 2010

* * *

Trăim într-o cutie a miracolelor. Oricât ar avansa raţionamentul ştiinţific, până la urmă se înfundă într-o taină. Taina este un miracol potenţial.

27 iunie 2010

* * *

CREDINŢA este de două feluri: naturală şi artificială. Cea naturală vine din intuiţia lăuntrică. Ea nu are nevoie decât de o scânteie ca să apară. Cea artificială îţi este impusă din exterior de părinţi, profesori, conducători – şi s-ar numi mai degrabă CREDULITATE. Iată cum, sub acelaşi nume de „credinţă", amestecăm două sentimente total diferite. RELIGIA IDEALĂ este naturală, ea descurajează artificialitatea, ideile obsesive impuse prin repetare (îndoctrinarea) şi prin autoritate (dogma).

Religia ideală încurajează credinţa sprijinită pe verificare personală, experienţială. Ea este vie, trăieşte în omul viu, actual, prezent. Este suficient ca oamenii să afle legile universului spiritual, iar forţa ADEVĂRULUI îl va convinge şi pe cel mai îndărătnic. Forţa religiei ideale provine din sprijinul pe care credinciosul îl simte acum, imediat. În acest sens, poate fi de folos aducerea în minte a exemplelor trecutului, identificându-ne temporar cu ele, dar este tot o actualizare, un simţământ real, rezonând cu o energie concretă, nu fictivă. Simpla descriere nu este de ajuns, e nevoie de contactul real cu energia spirituală.

Desigur, pot avea un rol psihologic de susţinere a efortului spiritual atât mândria de a face parte dintr-o tradiţie milenară, cât şi anticiparea unei prezumtive satisfacţii viitoare. Dar acestea, în sine, nu pot înlocui FIORUL MISTIC resimţit chiar acum, singurul ce dă tărie şi perpetuează valoarea religiei de-a lungul generaţiilor.

Din nefericire, satanismul recunoaşte acest adevăr şi îl exploatează în folosul propriu. El nu le dezvăluie curioşilor nici efectele secundare ale practicilor satanice, nici cumplitul viitor ce-i aşteaptă, ci le promite senzaţii tari imediate, aşa-zis „oculte" sau „mistice". De pildă, le provoacă viziuni luminoase luciferice, prezentându-le drept trăire religioasă. Succesul actual al „religiei" sataniste e parţial cauzat de superficialitatea clerului Bisericii, de ruşinea unor partizani ai Binelui de a mărturisi public adânca şi iubitoarea trăire întru Dumnezeu, ca şi pe lipsa de respect public faţă de ştiinţa fenomenelor paranormale şi spiritiste. De exemplu, pare a fi o politică bine dirijată cea de a confunda în mass-media fantomele ce induc groaza cu spiritele, încât omul obişnuit nici nu mai vrea să audă de ştiinţa spiritistă, înfierată şi de clerici.

20 august 2010

* * *

CELE TREI PORUNCI CRISTICE

Cele două porunci cristice supreme sunt de fapt trei! 1) Să-l iubeşti pe Dumnezeu mai presus de orice! 2) Să-ţi iubeşti aproapele ca pe tine însuţi! ŞI... 3) Să te iubeşti pe tine!

Dacă nu te iubeşti pe tine însuţi, cum ai şti să-ţi iubeşti semenii?! Ar fi cel mult o obligaţie de care încerci să te achiţi fără entuziasm real. Iar dacă nu iubeşti nici sinele, nici aproapele, cum ai putea iubi o Fiinţă invizibilă divină?!

În realitate, atunci când AI IUBIRE, ea atinge simultan toate cele trei planuri: personal, interpersonal şi suprapersonal. Iubeşti făpturile lumii, te iubeşti pe tine ca făptură a acestei lumi şi... iubeşti Iubirea. Iubirea este chiar Dumnezeu. Atunci când simţi dulceaţa Iubirii Divine, nu te poţi opri să te îndrăgosteşti de ea – adică să vrei să îi guşti mereu nectarul, să o răspândeşti, să o aperi. De fapt, „porunca" iubirii este o invitaţie tandră, sensibilă...

20 august 2010

* * *

SMERENIA este un precept creştin care provine dintr-o trăire mistică.

Atunci când IUBIREA DIVINĂ îţi inundă pieptul, ai spontan intuiţia imperfecţiunilor tale omeneşti inerente, oricât de bun la suflet te-ai considera. Este un fel de oglindă internă a perfecţiunii invizibile. Apoi vei duce cu tine acest sentiment al compasiunii de sine, încercând să îl permanentizezi prin exerciţiu şi autocontrol.

De aceea, este de înţeles de ce sufletele ce ajung în Iad nu suportă lumina Iubirii Dumnezeieşti. Ea le creează o imensă milă de sine şi regrete insuportabile. Aceste suflete oropsite preferă să fugă de lumina adevărului. Preferă să se lamenteze că Iadul le creează suferinţă decât să îşi accepte vina pentru acea suferinţă.

Cam la fel se întâmplă şi cu unii oameni, care fug sau alungă impulsiv orice sfat sau persoană a Binelui. Pur şi simplu, este prea dureros pentru ei...

20 august 2010

* * *

Nu tot ce se află scris în destin se poate rezolva în timpul vieţii. Din acest motiv, trebuie să îţi propui idealuri de viaţă realizabile prin forţele tale, prin faptele tale, nu prin rugăciuni. Rugăciunea este bună pentru liniştirea sufletului şi căpătarea inspiraţiei, dar faptele sunt fapte, ele îi aparţin omului, nu Divinităţii. Trebuie nuanţată afirmaţia „*Roagă-te şi vei căpăta!*". Nu poţi căpăta orice într-o viaţă de om, oricât de mult te-ai ruga.

27 august 2010

* * *

Regulile morale ale religiilor NU sunt doar convenţii sociale. Cele mai importante indicaţii despre „ce este bine să facem” şi „ce nu trebuie făcut” sunt o traducere pe înţelesul tuturor a stării de iluminare spirituală. Când un om ales primeşte o stare de Graţie de la Dumnezeu, privirea sa asupra vieţii este sfinţită, iar sentimentele sale spontane, impregnate divin, devin ulterior „reguli morale” în gura discipolilor acestuia.

30 august 2010

* * *

Cine îţi spune că eşti posedat de diavol comite o agresiune asupra psihicului tău. Acea persoană are datoria morală de a te ajuta să scapi de aceasta „posesie”, dacă ar fi adevărată.

2 septembrie 2010

* * *

Dacă eşti paranormal, toţi te întreabă: *„Ai citit Biblia?”*. Asta, din invidie, ca să te pună în inferioritate.

Unii creştini au transformat Biblia într-un totem: au pus-o în mijlocul credinţei lor, dar au alungat spiritele vii ale sfinţilor.

Alţii au făcut-o fetiş şi au plasat-o în sălile de judecată, pentru jurăminte (deşi Isus ne învăţa să nu ne jurăm).

Chiar şi ca ghilotină este utilă (citeşte neapărat: Ieşirea (Exodul) 31:15, Leviticul 24:16, Leviticul 20:9-27).

Credinţa omului în Divinitate îi crează Bibliei nimbul sfinţeniei, fiindcă, vorba poetului, *„Vreau să Te pipăi şi să urlu: Este!”*. Dar se pot găsi în Cartea Cărţilor argumente pro şi contra pentru orice. Să luăm, aşadar, doar ce e bun şi frumos din ea!

7 septembrie 2010

* * *

Cuvântul „rugăciune” vine de la „rug” – rugul aspiraţiei spirituale. În rugăciune ne ardem hainele lumeşti ale ego-ului şi ne înfăţişăm cu sufletul dezbrăcat în faţa Domnului. Rugăciunea este comuniune cu Cerul.

Poţi începe cu o rugăminte către Dumnezeu şi să intri treptat în starea de rugăciune, în care uiţi de grijile cotidiene. Rugăciunea este etapa mistică a dialogului mental cu Divinitatea.

13 septembrie 2010

* * *

Astăzi se împlinesc 100 de ani de la venirea printre păcătoşii Pământului a unui mesager al Cerului, văzător cu duhul şi făptuitor de minuni dumnezeieşti: românul ARSENIE BOCA, oglindă a Mântuitorului

Isus. Minunile şi înţelepciunea sa au fost povestite de cei care l-au cunoscut personal pe marele Sfânt. Se spune că are puteri şi după moarte să-i mângâie pe credincioşii care îl invocă. Mă întreb: oare de ce Patriarhia nu îl introduce în calendarul ortodox sau măcar să-l prăznuiască la nivel naţional? Cred că pe unii conducători actuali îi cam ustură amintirea purităţii sale cristice şi nu suportă mustrările sale tacite despre corupţia din Biserică...

Iată o poezie de mare fineţe psihologică şi spirituală care aparţine Sfântului Arsenie Boca, ce ne povăţuieşte să ne depăşim condiţia de milogi şi farisei:

O rugăciune de mare sensibilitate a părintelui Arsenie Boca

O, iartă-mi Doamne atâtea rugăciuni
Prin care-Ţi cer doar pâine şi pază şi minuni,
Căci am făcut adesea din Tine robul meu
Nu eu ascult de Tine, ci Tu, de ce spun eu,
În loc să vreau eu, Doamne, să fie voia Ta
Îţi cer într-una să faci Tu, voia mea,
Îţi cer s-alungi necazul, să nu-mi trimiţi ce vrei
Şi să-mi slujeşti în toate, să-mi dai fără să-mi iei,
Gândindu-mă că dacă îţi cant şi Te slăvesc
Am drept să-ţi cer într-una să faci tot ce doresc.

O, iartă-mi felu-acesta nebun de-a mă ruga
Şi-nvaţă-mă ca altfel să stau în faţa Ta,
Nu tot cerându-ţi Ţie să fii Tu robul meu,
Ci Tu, cerându-mi mie, iar robul să fiu eu;
Să înţeleg că felul cel bun de-a mă ruga
E să doresc în toate să fie voia Ta.

29 septembrie 2010

* * *

Crezi că, dacă te rogi toată ziua, ţi se va îndeplini orice dorinţă şi vei trăi ca în Paradis? Dacă omul visează doar la ajutorul dumnezeiesc, ajunge o legumă pe care societatea o va înlătura. Trebuie să dovedeşti luciditate şi putere de muncă pentru a putea supravieţui.

8 octombrie 2010

* * *

Când îţi conştientizezi slăbiciunile, devii mai puternic. Nu e nevoie să le recunoşti public, ci să ţi le mărturiseşti sieşi. Sinceritatea este esenţială. Odată depistate, poţi ţine slăbiciunile sub control, fiindcă te detaşezi de ele, percepându-le ca pe nişte biete impurităţi care s-au ridicat la suprafaţa oceanului de Conştiinţă. Într-o bună zi, le vei strânge şi vei scăpa de ele.

Rolul duhovnicului şi a spovedaniei este să provoace sinceritatea, mai ales la oamenii obişnuiţi să mintă. Dar sunt penibile acele femei „bisericoase" care destăinuie tuturor secretele familiei, chiar şi când nu le

întreabă nimeni. Biserica nu îţi spune să fii sincer cu duşmanii şi nici să te arăţi prost şi limbut.

17 octombrie 2010

* * *

Acum 2000 de ani, cei mai mari duşmani ai lui Isus erau cei din tagma preoţilor. Astăzi, cei mai porniţi denigratori ai spiritismului şi paranormalului sunt tot cei din tagma preoţilor. Ca indivizi luaţi separat, sunt persoane agreabile şi educate. Însă meseria lor, legată ombilical de breaslă, îi face pe mulţi să fie mârlani cu cei care îndrăznesc să intre în domeniul care le aduce banii. Atacând paranormalii, preoţii nu apără credinţa, ci îşi apără privilegiile. Când se transformă în bestii, îmi vin să le strig: „*Piei, sutană!*”

27 octombrie 2010

* * *

Iubirea şi ura sunt nedespărţite în firea omului?

Dacă cineva îi face un rău unei persoane dragi, vrem răzbunare. Nu putem să nu îl urâm pe cel care a nenorocit o persoană pe care o iubim. Împotriva acestei stări naturale de fapt, Isus a sugerat o transformare radicală: «*Cel fără de păcat să arunce primul piatra!*» «*...precum şi noi iertăm greşiţilor noştri*», «*Iubiţi-vă duşmanii!*». O asemenea învăţătură este greu de digerat. Totuşi, de-a lungul secolelor, ea a schimbat mentalitatea multora. Astăzi suntem ceva mai toleranţi.

Dacă noi îl urâm pe cel care ne-a greşit, suntem la fel de răi ca el. Iar dacă el a greşit din inconştienţă, noi suntem chiar mai răi. Putem cere să se facă dreptate (este chiar obligatoriu s-o facem!), dar nu cu ură, ci cu ideea că, poate, răul ni se cuvenea, din cine ştie ce urmări karmice. Atunci ne-am mai tempera avântul „revoluţionar”. Aşa apare răbdarea şi smerenia creştină. Şi puterea de a iubi fără a urî. Abia atunci manifestăm prin noi dragostea divină – cea care nu poate urî, ci doar pedepsi cu justeţe divină, fără patimă răzbunătoare.

9 decembrie 2010

* * *

Trebuie să acceptăm adevărul crud că în unii dintre semenii noştri sunt încarnaţi demoni. Totuşi, această înţelegere esoterică ne-ar putea stimula ura împotriva oamenilor răi, iar după cum se ştie, ura perpetuează răul. În plus, chiar şi persoanele cu spirite bune pot fi pervertite şi să se comporte aşa cum nu sunt în esenţa lor spirituală. Deci cum să împăcăm ura faţă de rău cu doctrina creştină a iubirii aproapelui?

Simplu, considerându-i pe toţi cei care gândesc satanic şi fac fapte abominabile ca fiind bolnavi psihici. (Desigur, reciproca nu este adevărată!) Privindu-i ca pe nişte bolnavi mintali, în paralel cu păstrarea vigilenţei şi reacţiei prompte la acţiunile lor instigate satanic, ne putem

trezi şi compasiunea divină în inimă. De fapt, chiar şi spiritele bune le privesc pe cele rele ca pe nişte spirite bolnave, dereglate, destructurate, care ar necesita tratament. Răul este o boală spirituală**.**

23 decembrie 2010

* * *

Ce mare eroare ar fi să credem că forţele spirituale superioare nu tolerează greşelile şi slăbiciunile noastre umane! Dimpotrivă, dragostea lor este atât de mare pentru om, încât pot trece cu vederea aceste erori, cu speranţa că într-o zi ne vom sătura de ele, fiind gata atunci să adoptăm o conduită morală, inteligentă.

În schimb, forţele astrale inferioare care, chipurile, „înţeleg" păcatele omului, împărtăşesc neputinţele sale, nu îl iubesc defel. Ele iubesc doar păcatele. Şi pentru asta, îl încurajează să le continue. Toleranţa lor nesfârşită pentru păcate este un „umanism" aparent. Omul este supus greşelii, dar nu trebuie să facă din asta o virtute. *Perseverare diabolicum…*

29 decembrie 2010

2011

Marii sfinţi au lăsat în urmă înscrisuri inspirate şi fapte dumnezeieşti. Amintirea lor este un prilej de meditaţie pentru oamenii prezentului.

Dar sfinţii au murit, aparţin trecutului mort. Ce facem noi, oamenii vii, cu moştenirea lor spirituală? O slăvim ca pe o relicvă de neatins sau ne dinamizăm şi noi cu Duhul Sfânt? Celebrarea amintirii sfinţilor e un gest frumos şi politicos. Dar sfinţii nu sunt mulţumiţi. Ei vor să vadă exemplul lor contaminând pe cât mai mulţi dintre cei vii. Nu în aceeaşi formă, dar păstrând devotamentul pentru Bine şi Adevăr. Sunt trişti văzând superficialitatea cu care îi omagiem. Ei au ars pe dinăuntru de dorul lui Dumnezeu. În schimb, scopul nostru pare a fi doar păstrarea tradiţiei şi producţia de fetişuri. Fetişuri „sfinte" de consum…

6 mai 2011

* * *

În general, credem că spiritualitatea poate să ne mai aştepte, că nu este nicio grabă, avem toată bătrâneţea la dispoziţie pentru a ne apropia de cele sfinte. Poate tocmai de aceea, Biserica a exclus învăţătura despre reîncarnare dintre dogmele sale. Ca omul să nu amâne apropierea de Dumnezeu. Se pare că strategia Bisericii nu prea a dat roade. Sau poate că tocmai ascunderea adevărului a fost răzbunată prin depărtarea multor oameni cumsecade de Biserică.

Să revenim. Prin urmare, ne spunem că *Dumnezeu are veşnicia la dispoziţie să ne aştepte, dar noi avem doar câţiva ani ca să ne bucurăm cum se cuvine de cele pământeşti. Călugării au optat „pe barba lor" pentru stilul ascetic. Noi trebuie să muncim pentru a ne întreţine familia, avem atâtea lucruri de realizat în lume. Nu avem timp şi nici înclinare spre cele bisericeşti.*

Această perspectivă asupra spiritualităţii este viciată de neînţelegere. Religia şi biserica nu sunt acelaşi lucru cu spiritualitatea. Prin urmare, nu trebuie să luăm modelul călugărilor sau preoţilor de referinţă pentru viaţa spirituală. Spiritualitatea înseamnă apropierea sufletului nostru de spiritul din noi. Spiritul divin există deja în noi, trebuie doar să-l descoperim.

Viaţa spirituală este o acţiune psihologică, interioară, de autocunoaştere şi desăvârşire morală. Desigur, credinţa în Dumnezeu ne ajută, urmarea unei religii ne poate ajuta, dar efortul să fie îndreptat spre interior, nu spre ritualuri, tradiţii, stiluri monastice. Oriunde ne-am afla şi orice am profesa, putem să ne găsim răgazul de a ne interioriza, a ne analiza gândurile, faptele, să ne facem un examen de conştiinţă şi să ne propunem un program de autoperfecţionare morală, spre a semăna cu idolul religios sau idealul nostru filosofic.

11 mai 2011

* * *

Datul acatistelor – o superstiţie de două ori nocivă: atât spiritual, cât şi psihologic.

SPIRITUAL – este imixtiunea unui terţ între om şi Divinitate. Sub pretextul că omul e prea slab sau păcătos ca să fie auzit de Dumnezeu, preoţii catolici vindeau indulgenţe, iar cei ortodocşi citesc acatiste. Din păcate, delegând pe cineva considerat mai „sfânt" (deşi curăţenia morală a tagmei preoţilor este discutabilă) să se roage la Dumnezeu pentru reuşitele noastre, nu facem decât să ne depărtăm singuri de El... Rugăciunea simplă şi directă va fi întotdeauna auzită dacă este sinceră. Mai mult, Dumnezeu ne ştie necazurile înainte să I le raportăm noi! Şi primim mereu de la El puterea de a trece singuri peste ele. În schimb, citirea rapidă a unei liste cu prenume (nici măcar individualizate prin nume!) de pe pomelnicul cu acatiste este cu certitudine ineficientă spiritual, chiar dacă este gratuită.

De fapt, nu este chiar atât de gratuită cum ar părea la prima vedere. Credinciosul îşi creează o dependenţă de biserică şi preoţi (nu de Dumnezeu!), dar mai intervine şi o pierdere a încrederii în sine. Deci acatistele cer şi ele o plată.

Iar urmarea PSIHOLOGICĂ este foarte gravă. În loc ca omul să-şi întărească încrederea în sine, puterea de concentrare şi dorinţa de a reuşi, el se consideră din start un perdant, chiar şi în iniţiativele cele mai elementare (cum ar fi să ia un examen), se simte un handicapat incapabil să rezolve ceva prin forţele proprii, având întotdeauna nevoie de sprijinul

unui popă. Acest fapt duce treptat la slăbirea minţii omului şi, pe scară socială, la slăbirea puterii mentale a naţiunii – ceea ce este evident în cazul poporului nostru în prezent. Scade voinţa proprie, forţa de rezistenţă împotriva agresiunilor mentale externe (manifestată prin toleranţa morbidă la toate módele decadente venite de te-miri-unde, prin subordonarea culturală şi prin lipsa demnităţii). O vină importantă o are şi această obişnuinţă istorică de a da acatiste.

Unii ar spune că este o formă de autosugestie, care dă roade. Dar cei care vor să folosească această tehnică, pot scrie pe o hârtie scurta rugă către Divinitate, pe care să şi-o agaţe de perete şi, trecând cu ochii peste ea, să repete rugăciunea de mai multe ori pe zi. Astfel îşi vor hrăni subconştientul cu ideea de reuşită, dar fără a renunţa la autonomia lor, şi chiar vor exersa dialogul personal, intim cu Divinitatea.

De ce să răpim bietului om bucuria nevinovată de a da acatiste? ne-am putea întreba cu naivitate. Ei bine, pentru sănătatea sa spirituală şi psihologică! Închipuiţi-vă că nimeni nu va mai da acatiste. Ce vor face atunci oamenii? Simplu, îşi vor întări voinţa de a comunica direct cu Dumnezeu, nu prin intermediari. Iar cei care nu erau adevăraţi credincioşi, ci doar superstiţioşi şi mimetici, îşi vor întări puterea voinţei personale de a reuşi prin forţele proprii. Oare efectul placebo (autoiluzionarea), posibil prezent la unii când dau acatiste, compensează urmările nefaste ale acestei practici asupra masei populaţiei, care îşi pierde zi de zi puterea de luptă cu viaţa şi cu neputinţele proprii? Credem că nu le compensează; şi mai credem că cei mai lucizi dintre clerici ar trebui să ia ei înşişi atitudine împotriva acestei superstiţii religioase.

10 iulie 2011

* * *

Sincronicitate! Providenţă! Câtă inteligenţă se ascunde în spatele ei! Totul a fost cronometrat dinainte, la secundă! Dincolo de conştiinţa noastră, luându-ne pe nepregătite, de era cât pe ce să ratăm evenimentul. Şi totuşi, noi înşine, cândva în urmă cu ceva timp, am comandat această întâmplare, am cerut ceva şi acum am primit, sub o formă aproape miraculoasă. Depinde însă de noi să vedem minunea sau să o considerăm o simplă coincidenţă...

Dacă „te ai bine” cu Cerul, nu eşti lăsat de izbelişte. Marea problemă a oamenilor este că ei se îngrijorează. Isihaştii spun chiar că „grija este un păcat”. Omul trebuie să se preocupe de problemele sale, desigur, dar nu să intre în panică, adică să se îngrijoreze! Preocuparea e una, grija e altceva. Grija ne tulbură mintea şi ne împiedică să urmăm imboldurile de acţiune venite din partea îngerilor păzitori. Orice om bun este ajutat cu idei folositoare şi chiar coincidenţe providenţiale, cu condiţia ca el să se lase coordonat de inteligenţele celeste. Şi pentru asta trebuie să fie relaxat emoţional atunci când se preocupă de problemele sale presante. Dacă suntem credincioşi cu adevărat, trebuie să avem încredere în ajutorul Cerului, să nu ne panicăm. Nimeni nu e singur pe lume, nimeni

nu e lăsat să cadă (dacă nu îi este sortit), ajutoare providenţiale pot veni oricând pe neaşteptate, veritabile surprize miraculoase. Iar răspunsul nostru de bun simţ ar fi să le remarcăm prezenţa şi să ne întărim credinţa în ajutorul lui Dumnezeu! Ajută-ne, Doamne, să ne scuturăm de zgura îngrijorării!

Acesta e sensul sublim al zicerii cristice: «*Uitaţi-vă la păsările cerului: ele nici nu seamănă, nici nu seceră şi nici nu strâng nimic în grânare; şi totuşi Tatăl vostru cel ceresc le hrăneşte. Oare nu sunteţi voi cu mult mai de preţ decât ele?*» (Matei 6:26) Nu te îngrijora, fii relaxat!...

1 octombrie 2011

2012

„Nu ştiu cum să abordez Sinele meu, cum să mi-l imaginez!"

Sinele nu are nicio formă proprie, e imposibil să ţi-l imaginezi. În schimb, pe Isus ţi-l poţi imagina! Gândeşte-te la Isus şi vei vedea spiritul tău ideal! Cheamă-L pe Isus şi se va bucura spiritul tău. Identifică-te cu spiritul tău şi se va bucura Isus...

25 ianuarie 2012

* * *

SPIRITUAL CORECT

Rugăciunea spiritual corectă se bazează pe înţelegerea faptului că, atunci când îi ceri ceva lui Dumnezeu, trebuie să îi oferi ceva în schimb. Dar ce? De-a lungul timpului, oamenii au crezut că dacă îi jertfesc animale sau părţi din recolte, Divinitatea se îmbunează şi le ascultă rugile. Era o formă rudimentară şi incorectă de a pricepe legitatea universală a faptului că totul se plăteşte.

În zilele noastre, omul inteligent gândeşte corect spiritual în genul următor: „Eu am nevoie de Dumnezeu, dar şi Dumnezeu are nevoie de mine în lume. El acţionează prin oameni, deci şi prin mine!". Aceasta este atitudinea spiritual corectă. A te pune în slujba intereselor Divinităţii aici, pe Pământ denotă o înţelepciune înaltă şi o putere de învingere a egoismului.

13 martie 2012

* * *

Are şi preotul păcătos rolul lui în lume. Le oferă scepticilor şi agnosticilor argumente facile pentru credinţa lor atee. Există deci o armonie generală în lume, chiar şi când e vorba despre rău. Un om care s-a născut cu credinţă va găsi până la urmă o persoană sfântă pe care să o respecte şi de la care să ia exemplu, în ciuda restului de 1000 de persoane

păcătoase pe care le cunoaşte. În schimb, cei care nu au credinţa în suflet vor găsi oricând pretexte care să le încurajeze relativismul moral.

Deci, nu putem condamna tagma preoţilor pentru lipsa de credinţă a cetăţenilor. Ce i se poate însă reproşa acestei tagme este faptul că nu îşi adaptează mesajul pentru a trezi spiritual oamenii sensibili, care au o credinţă potenţială, dar încă nedeclanşată. Din fericire, aceştia pot găsi astăzi surse alternative de educaţie spirituală, de care se agaţă plini de speranţă...

5 mai 2012

* * *

Dacă Dumnezeu e veşnic, iar noi suntem muritori, nu este oare un lucru nedrept? Chiar dacă ne rugăm Lui pentru diverse nevoi personale, ar putea El îndrepta această nedreptate fundamentală?

Oricât ajutor ne-ar da Dumnezeu, oricâtă fericire am primit de la El, totul este trecător şi asta ne revoltă. Singura reparaţie ar fi să primim certitudinea că nu vom muri.

Cine nu va muri? Sufletul, conştiinţa imaterială. Şi asta ne spun religiile. Credinţa religioasă ne oferă garanţia că suntem veşnici, precum Creatorul nostru. Chiar dacă nu crezi asta, trebuie să rămână valabil. Dacă nu e valabil pentru ateu, nu poate fi adevărat nici pentru credincios. Legile universului nu trebuie să depindă de toanele unei minţi agitate sau neştiutoare. Sufletul ateului este la fel de veşnic precum al credinciosului.

Religiile dogmatice sunt ratate din start. Afirmaţii precum „*dacă nu crezi în ce cred eu, vei merge în iad, sau vei pierde viaţa veşnică* etc.” sunt dovada autosuficienţei credinţei religioase respective, a imperfecţiunii sale. Nu o poţi lua drept reper absolut în viaţă...

22 octombrie 2012

* * *

Mulţi oameni îl confundă pe Lucifer cu Satan. Lucifericul este foarte prefăcut, cunoscând învăţătura Binelui, dar pervertind sensul cuvintelor şi deturnând eforturile sincere către curăţenie sufletească. În schimb, satanistul este direct, nici nu suportă cuvântul „iubire”, pe care îl batjocoreşte deschis. Dar amândoi slujesc Răul, cu metode diferite, şi colaborează pentru a le face oamenilor viaţa un iad.

Oare câţi dintre noi s-au gândit că filmele horror, thriller (care au ajuns să fie prezentate chiar la televiziune!) sunt nişte produse pur satanice? Motivaţiile celor care le găzduiesc şi prezintă sunt cât se poate de „raţionale”, în numele libertăţii şi democraţiei – ce nu e interzis, este permis, mai ales că există o mare cerere a publicului pentru asemenea filme (cât de „mare” să fie?). Ba, mai susţin că emisiunile de ştiri ne-ar oferi scene reale mai de groază decât filmele lor „artistice”. De fapt nu e aşa, căci filmele sunt construite cu metode psihologice ingenioase, urmărind în mod expres şocarea spectatorului, agresarea sa psihică. Căpătând dependenţă de asemenea scene violente fizic şi psihic, omul îşi

modifică treptat înseşi structurile neuronale, felul de a fi, de a gândi, relaţiile. Iar cei tineri sunt victimele cele mai uşoare pentru o astfel de educaţie satanică. La care contribuie şi satanismul din muzica rock.[18]

Totuşi, observându-i pe cei care îşi spun astăzi cu mândrie „sataniști", trebuie să recunoaştem că majoritatea dintre ei sunt doar nişte rebeli fără cauză, mai degrabă nişte tineri revoltaţi împotriva societăţii sau a făţărniciei religioase. Îşi defulează neîmplinirile şi neînţelegerile personale prin atacarea bunul simţ – care ar fi simbolul normalităţii la care ei nu au deocamdată acces, dar ar dori-o. Mulţi nici nu îşi închipuie că Satan ar putea exista cu adevărat! Desigur, practicile lor îi îndepărtează de lume, de realitate, de Divinitate, dar există o cale întoarsă pentru unii dintre ei, care îşi pot salva sufletul, până la urmă, de la demonizarea totală. Să îi ajute Dumnezeu!

27 octombrie 2012

2013

Dogmatica religioasă nu are nimic în comun cu medicina. Cine se laudă că poate vindeca oamenii doar cu rugăciuni este un şarlatan. De fapt, prin aceasta, el se pretinde a fi un sfânt, pe care Dumnezeu îl ascultă întocmai. Este adevărat, rugăciunile îi pot aduce bolnavului ameliorări spectaculoase, dar nu este o reţetă inefabilă pentru oricine şi oricând... Mai este implicat şi elementul karmă, pe care nici sfinţii nu o pot controla total.

25 martie 2013

* * *

DE CE ÎL TRĂDEAZĂ IUDA PE ISUS?

Iuda îl trădează pe Isus pentru 30 de arginţi? Nu. Nu are sens. Iuda poate să câştige şi altfel banii, căci se pricepe la asta. Cei 30 de arginţi sunt doar cireaşa de pe tort.

Iuda s-a convins treptat de argumentele opozanţilor lui Isus: că Isus aduce numai necazuri (doar nici apostolii nu o duc grozav cu finanţele!), că strică tradiţiile (vindecă de sabat, nu se spală pe mâini), că îi pune în umbră pe ceilalţi rabini (ştie să interpreteze scripturile mai bine ca oricare), că face lucruri nelalocul lor (cum ar fi miracole, probabil cu puterea diavolului). Într-un cuvânt, e o piatră de moară atârnată de gâtul învăţătorilor şi conducătorilor evrei. În plus, e incoruptibil şi nu ascultă de nimeni, încât nu e bun nici ca lider politic... Au toate motivele să-L deteste. Care motive îl conving şi pe Iuda.

[18] http://saccsiv.wordpress.com/2012/01/26/florin-stuparu-satanismul-muzicii-rock/

El nu îl trădează dintr-un impuls emoţional de moment şi nici pentru o punguţă cu bani. Miza e mult mai mare – e în joc „destinul naţiunii”, amăgită şi bulversată de acest profet puternic şi imprevizibil. Iuda ştie mai bine decât toţi de ce este capabil Isus; l-a văzut cu ochii lui. De aceea trebuie să-l neutralizeze. Este un act de curaj să te opui unui magician ca Isus. Iuda va fi un erou, salvatorul naţiunii!...

Dar totul a trecut. Faptele au rămas în istorie şi au fost condamnate de părinţii Bisericii. Astăzi nu-L mai vinde nimeni pe Isus... Oare?! Am fi dispuşi să ascultăm de un rebel şi un „nebun după Dumnezeu”?!

Azi suntem aproape cu toţii urmaşii lui Iuda. Ne încredem prea mult în mintea noastră măruntă, slujim cu loialitate doar interesele meschine ale ego-ului sau clanului nostru şi nu dăm crezare sfaturilor divine. Dăm o prea mare importanţă tradiţiilor, trecutului, prejudecăţilor, concretului palpabil care promite să nu ne trădeze niciodată. „*O revoluţie în conştiinţă nu este tocmai ce ne trebuie acum!*” Oare nu gândim aşa?!...

11 mai 2013

* * *

Ce este religia? Religia este un amalgam de istorie, poezie şi literatură, psihologie, antropologie, filosofie, psihologie, spiritualitate şi politică.

Creştinism? Islamism? Mozaism? Şintoism? Budism? Taoism? Ce „-ism” preferi? Am citit undeva o exprimare inspirată: cea mai înaltă religie este Dumnezeismul.

16 mai 2013

* * *

A NU TRĂI ÎN PĂCAT

Ce înseamnă să „trăieşti în păcat”? Este atunci când nu simţi în inimă dragostea. Definiţie simplă, dură, dar adevărată! Când, de exemplu, te emoţionează o scenă de film romantică sau o melodie superbă, simţi cu adevărat dragostea. Şi atunci, în clipele acelea şi alte câteva după, tu nu mai trăieşti în păcat. Uneori, chiar şi tristeţea ori nostalgia sunt stări contemplative pline de iubire, preferabile autosuficienţei.

A trăi în păcat – adică a privi lumea şi viaţa doar cu mintea. Şi cât de rare sunt momentele în care simţim iubirea...! Iubirea nu este o stare continuă, nici măcar când ne raportăm la persoanele dragi apropiate. Iubirea vine în rafale scurte şi destul de rare. Aceste stări sunt cu adevărat de Graţie. În restul timpului, trăim în păcat, fiindcă nu înţelegem raţiunea inimii divine... Atunci încercăm să nu facem greşeli respectând nişte reguli exterioare sau autoimpuse. Suntem, cel mult, conformişti, disciplinaţi sau înţelepţi. Da, poate că înţelepciunea este mai disponibilă decât iubirea.

Dragostea înseamnă să împărtăşeşti, pentru câteva clipe, starea firească a Dumnezeirii. Iubirea aceasta nu are o ţintă anume. Ea îmbrăţişează totul. Poate tocmai de aceea ne ferim de ea – nu vrem să fim vulnerabili. Dar nu te poţi feri cu adevărat de păcat decât simţind iubirea, radiind iubirea... Aceasta e starea de iluminare spirituală transpusă în cotidian. Deci din două, una: starea de păcat sau starea de iubire! De la împietrirea inimii pleacă toate păcatele...

21 mai 2013

* * *

„*Roagă-te des la Dumnezeu şi vei avea tot ce îţi doreşti!*” Iată o reţetă facilă, un slogan fals întâlnit mai ales în pop-creştinismul american.

Rugăciunea nu îţi garantează nimic exterior. Sunt multe cauze care acţionează direct asupra dorinţelor tale şi asupra realizării lor. De exemplu, karma, care de obicei nu poate fi ocolită prea mult timp. Există numeroase obstacole lumeşti şi psihologice care te împiedică să ai tot ce vrei. Apoi, nu tot ce vrei îţi este şi folositor şi te poate face fericit. Sunt false dorinţe care, odată ce le împlineşti, îţi lasă un gust amar. Roagă-te, desigur, dar mai ales meditează profund la cele Sfinte!

* * *

Monofizismul (sau monofizitismul) este o erezie condamnată de ortodoxie. El susţine că „*Isus Cristos a avut doar o natură divină, nu şi una umană*”. Dar adevărul este că şi oamenii bisericii ortodoxe gândesc uneori după tiparul monofizist. Când cineva spune că Isus, fiind Dumnezeu pe Pământ, „nu a avut nevoie să înveţe nimic de la nimeni, fiindcă s-a născut cu toată ştiinţa deja inoculată în creier”, atunci acela deja aplică aceeaşi schemă de gândire monofizistă.

* * *

Le cerem îngerilor să ne păzească de toate pericolele, iar ei fac tot posibilul. Dar, ca să fim pe deplin feriţi, şi noi trebuie să ne păzim mereu gândurile şi umorile. Degeaba ne dau ei sfaturi, dacă noi nu le auzim sau le interpretăm greşit... Degeaba alungă ei dracii, dacă noi îi chemăm prin dorinţele noastre...

27 mai 2013

* * *

Orice credincios ştie că Zeitatea sa este cea care-i aduce fericirea. Nu vei auzi un credincios spunând sau gândind: „*Pe mine mă interesează doar Dumnezeu, nu fericirea*”. Dumnezeu şi fericirea sunt sinonime pentru credincios.

La fel şi cu ateul. De fapt, există ateism, dar nu există atei. Orice ateu va recunoaşte că-şi doreşte fericirea. Căutând să fie fericit, el Îl caută şi Îl

doreşte pe Dumnezeu, fără să o ştie. Fericirea şi Dumnezeu sunt sinonime.

10 iunie 2013

* * *

În esenţa sa, satanismul se opune liberei voinţe a entităţilor. Structurile construite de Forţele Întunericului sunt ierarhii bazate pe teroare. Din contră, Ierarhiile Divine se bazează pe liberă acceptare a subordonării faţă de nivelele superioare.

O altă diferenţă: satanismul glorifică serviciul-pentru-sine, egoismul, iar sistemul divin, serviciul-pentru-alţii, altruismul.

Caracteristic satanismului este orgoliul, opus smereniei din cealaltă tabără.

Funcţionarea sistemelor Divine este mult mai eficientă decât a celor satanice. De fapt, cel mai bine se descurcă cele din urmă doar când le parazitează pe primele. Divinitatea este creatoare şi organizatoare, aducătoare de viaţă, ordine, frumuseţe. Satanismul profită cât poate de acestea, dar nu e capabil să reproducă, decât caricatural, creaţia Divină. În schimb, o încurcă, îi blochează funcţionarea armonioasă.

O entitate prinsă în el aproape că nu mai poate părăsi sistemul satanic, fiindcă îşi pierde obişnuinţa libertăţii. Entitatea nu se simte niciodată fericită. Cel mult, simte doar o uşoară detensionare atunci când se constată că nu a încălcat regulile. În rest, trăieşte într-un continuu coşmar să nu fie cumva pedepsită. Sau este răsplătită cu un gen de falsă fericire (un aport de energie grosieră, grea), atunci când îşi întăreşte egoul, închistarea, condensarea în sine. Este ca şi cum ai primi ca recompensă, în loc de lingouri din aur pur, presupuse pepite de aur, dar pe care nu ai timpul şi nici meşteşugul să le topeşti ca să extragi câteva fire de aur. Este o acumulare de pietre inutile.

Un sistem satanic aplicat pe Pământ este cel din Coreea de Nord.[19]

Când libera voinţă este posibilă (în sistemele Divine), atunci creatura poate alege între bine şi rău. În acest caz, părăsirea sistemului Divin este realizabilă (vezi căderea lui Lucifer, prin nesubordonare). Acesta este efectul negativ colateral, care însă păleşte în faţa marelui avantaj: fericirea entităţilor cuprinse în acest sistem.

De ce doreşte Dumnezeu libertatea fiinţelor? Poate şi pentru că creativitatea nu ar fi posibilă în lipsa libertăţii. Iar Dumnezeu vrea ca fiinţele create de El să fie aidoma Sieşi, adică creative...

28 iunie 2013

* * *

Dacă există atât Binele, cât şi Răul pe lume, înseamnă că ele *trebuie* să coexiste, filosofic vorbind. Unii au interpretat că, fără Rău, nu putem

[19] http://stirileprotv.ro/special/evadare-din-iad-cum-a-reusit-sa-scape-un-barbat-dintr-un-lagar-al-mortii-din-coreea-de-nord-video.html

aprecia Binele. Sau că, fără Rău, filmul vieţii ar fi plictisitor, lipsit de acţiune. Dar asta nu înseamnă că trebuie să facem şi noi Răul. Putem alege să fim doar de partea Binelui. Oricum, Răul va continua să existe independent de noi. Măcar să întărim tabăra Binelui, practic vorbind!

17 iulie 2013

* * *

Vorbind despre „ajutorul de la Dumnezeu" putem înţelege mai multe lucruri: Dumnezeul Absolut macrocosmic, Îngerii păzitori şi lucrători (precum şi sfinţii, maeştrii ridicaţi la Cer, maeştrii iluminaţi etc.), propriul Spirit întrupat în fiinţa noastră. De la toţi primim sprijin, inspiraţie, iubire, binecuvântare, în forme diferite.

* * *

„*Nu cred în Dumnezeu!*" zice prostul. „*Că nu se vede şi nici ştiinţa nu l-a descoperit...*" Da, bine! Dar crezi în timp, omule? În timp, în TIMP. Crezi, da? Se vede timpul? Nu. Deduci că ar exista, prin faptul că lucrurile se modifică. Schimbarea e semnul existenţei timpului.

Aşa e şi cu Dumnezeu. Nu poate fi văzut, nu poate fi detectat nicicum, dar îţi dai seama că există prin semnele Sale: Creaţia Sa şi mesagerii Săi, care glăsuiesc din când în când printre oameni...

23 august 2013

* * *

„Fiţi îngăduitori cu ceilalţi!" spunea părintele Arsenie Boca.

Înţeleptul nu doar că este bun din fire, dar el şi înţelege DE CE trebuie să fie îngăduitor cu semenii săi. Ştie că nici el însuşi nu este fără pete... Dar nu doar de asta. El vede foarte clar sau intuieşte nenumăratele condiţionări, limite, influenţe, provocări atât externe, cat şi interioare la care oamenii sunt supuşi. Este aproape imposibil pentru un om să le reziste tuturora şi va greşi cumva, mai devreme sau mai târziu. Nimeni nu este infailibil. Fiinţa umană este alcătuită din puteri şi neputinţe.

Să ne închipuim o cursă atletică în care, la final, câştigătorul este aclamat, iar ceilalţi, marea majoritate a concurenţilor, sunt huiduiţi fără milă! Vi s-ar părea corect aşa? Nu din vina lor n-au reuşit să câştige cursa, ci fiindcă aşa au fost condiţiile de moment, atât exterioare (concurenţi mai puternici, pistă mai proastă), cât şi interioare (slăbiciune fizică, lipsa antrenamentului suficient, vulnerabilitate psihologică). Aşa cum suntem toleranţi cu atleţii învinşi, la fel trebuie să arătăm îngăduinţă faţă de ceilalţi semeni, căci fiecare se străduieşte după cum poate, dar rareori este mulţumit de ce trăieşte. Aşadar, înţelepciunea şi îngăduinţa merg mână în mână...

22 septembrie 2013

* * *

Cum să cred în ce nu înţeleg? Corect. Nu sunt de acord cu credinţa oarbă (să cred în ce spune Biserica tocmai pentru că nu înţeleg). Pentru mine, un adevăr spiritual este clar, cred în el pentru că îl înţeleg.

Dar pentru tine, ce susţin eu, cu credinţă, este confuz. Şi atunci, din perspectiva ta, ori eu sunt un prost care am o credinţă oarbă, ori tu eşti un prost, pentru că nu înţelegi un adevăr evident. Asta e logica simplistă după care se ghidează oamenii în general. Dar ea nu este corectă! Totul ţine de gradarea percepţiei.

Cu cât iubeşti mai mult adevărul, cu atât eşti ajutat să înţelegi mai mult. Ceea ce tu consideri „credinţă oarbă", pentru mine este „recunoaştere intuitivă". Deci adevărata problemă este cum să-ţi creşti tu intuiţia!

O poţi face prin iubirea de adevăr şi purificarea minţii. Începe prin evitarea propriilor tale minciuni. Apoi recunoaşte minciunile altora şi dezaprobă-le. Citeşte texte spirituale recomandate de oameni înţelepţi, de încredere.

4 octombrie 2013

* * *

DEMONUL E NEGATIVIST DE PROFESIE

Motto: «Şi Lumina luminează în întuneric, dar Întunericul n-a înţeles-o»
(Ioan 1:5 – traducerea King James)

Satan are dreptul să existe, ca orice fiinţă din Univers. El este Negarea absolută, fiindcă neagă orice vine din partea Creatorului absolut. De ce neagă? Din prostie, din necunoaşterea Adevărului. Dintr-o fantezie bazată pe ignorarea voită a realităţii. Acest gen de ignorare are şi un nume: răutate. Nu vrea să-L cunoască pe Creator. Nu-i poate nega existenţa, deşi ar face-o de-ar putea. Şi atunci îl priveşte prin filtrul minciunii, falsului, iluziei, fabulaţiei. De ce? Din principiu, fiindcă e liber s-o facă. E un aventurier: testează la limită această libertate absolută de a inversa frumuseţea realităţii. Un iresponsabil.

Satan se află pe cel mai subtil nivel al Creaţiei (nu-i spun „înalt", ca să nu înţelegem greşit!): nivelul mental. Creaţia începe odată cu apariţia planului mental (ca oglindire a gândirii divine). Dar gândirea înseamnă dualitate, deci Teză şi Antiteza ei. Astfel poate apare şi Opozantul de profesie, perpetuu. Pe cel mai subtil nivel. Satan este de profesie „negativist".

Dar negaţia există pe toate nivelele gândirii şi creaţiei. Şi ia forma subordonaţilor lui Michiduţă: dracii, demonii. Toate creaturile sunt şi ele creatoare. Inclusiv demonii. Dar ei creează prin antiteză. Au o creativitate bolnăvicioasă. Un exemplu metaforic: orice arhitect normal la cap proiectează o clădire cu pereţii verticali. Ei bine, demonul nu ar respecta legile date de Creator, persiflând legea gravitaţiei – demonul ar pune

pereţii înclinaţi!!! Uite-aşa, de-al dreacu! Dar cât timp va rezista clădirea asta să nu se prăbuşească?!

Aşa se întâmplă cu toate lucrurile „bune” făcute din îndemnul demonilor. Pot părea interesante la început sau chiar „inspirate”, dar curând îşi arată adevărata valoare. Zero. Negaţia Valorii duce la lipsa de valoare, iar ei sunt întruchiparea negaţiei.

De aceea spunea Mântuitorul Isus că „*Pomul se cunoaşte după roade*”. Timpul întotdeauna demască intenţiile rele. Timpul e aliatul adevărului. Spiritele demonice pot fi recunoscute după nerăbdarea lor.

17 octombrie 2013

* * *

BIZUIREA PE BIBLIE

La ora actuală, a considera Biblia drept unica sau cea mai bună sursă de informaţii spirituale este un gest de sărăcie intelectuală. Unii chiar obişnuiesc ca, atunci când nu mai au argumente în discuţie, să bage o frază din Biblie şi să închidă astfel gura opozantului. Hai să nu-i imităm pe fariseii care citează din Biblie ca să fie la modă sau ca să aibă avantaje de la mai-marii Bisericii...! Nimeni nu trebuie să creadă orbeşte tot ce scrie acolo! Nici preoţii nu cred totul.

În ciuda lucrurilor cu adevărat minunate din ea, Biblia are marele dezavantaj că a fost scrisă de foarte mult timp şi în alte limbi, greu de descifrat azi şi doar de către mari experţi. Oricine poate găsi în ea argumente şi contraargumente pentru orice. Poate că cei mai minuţioşi exegeţi ai Bibliei sunt sataniştii.

Nu spun să nu o citeşti, ba chiar bucură-te de ea! Dar să păstrezi o anumită rezervă în chestiunile intelectuale, spinoase, delicate, contradictorii. De exemplu, după părerea mea, traducerile moderne nu se ridică la nivelul esoteric al versiunii **King James Bible**. Am găsit întâmplător nişte diferenţe marcante, care m-au convins că una s-a spus, alta s-a scris şi altceva s-a tradus. Dau doar două exemple:

1

Evanghelia după Ioan capitolul 1, versetul 5 este tradus astfel în varianta Cornilescu/ Ortodoxă/ **King James**

«Şi lumina luminează în întuneric şi întunericul nu a biruit-o/ cuprins-o/ **înţeles-o**.»

Diferenţa între termenii aleşi de diverşii traducători este evidentă. În ultima variantă putem interpreta în mod distinct astfel: Întunericul personalizat (Satana, inamicul lui Dumnezeu) nu poate înţelege dreptatea legilor divine şi de aceea nu le respectă. Să recunoaştem că este cu totul altceva decât a spune că întunericul nu a învins lumina! Abia acum acordăm importanţă şi celuilalt sens al cuvântului „cuprins-o” din traducerea ortodoxă...

2

Evanghelia după Matei, capitolul 6, versetele 22, 23:

«Ochiul este lumina trupului; dacă ochiul tău este sănătos/ curat/ **unic**, tot trupul tău va fi plin de lumină. Dar dacă ochiul tău este rău, tot trupul tău va fi plin de întuneric.»

Ne putem gândi că „ochiul" are aici sensul simbolic de minte, iar „trupul" semnifică aura, faptele şi energia personală. Dar de ce nu a spus Isus „minte", pur şi simplu? Ca în multe alte locuri din Biblie, interpretarea textului se face pe cel puţin două nivele suprapuse. Ei bine, în varianta **King James Bible** găsim descrierea simbolică a celui „de-al treilea ochi" – **cel unic** – sau Ajna chakra, centrul esoteric al minţii...! Altfel, cuvântul „unic" nu avea nici un sens aici.

Folosirea cuvântului „minte" ar fi redus semnificaţia doar la propriile gânduri ale omului. În schimb, Ajna chakra este un releu al informaţiilor din Mintea Universală. Prin intermediul „ochiului minţii", omul primeşte lumina subtilă a sferelor cereşti, ceea ce îi iluminează şi înţelegerea corectă, din perspectivă divină, a tuturor lucrurilor. Dacă însă cel de-al treilea ochi (unicul) rezonează cu lumile infernale şi întunecimea gândirii de acolo, desigur că şi mintea şi ideile omului vor fi pervertite.

Prin urmare, în ultima variantă de traducere - **King James Bible** - găsim puncte comune între creştinism şi yoga. Dar tocmai acest lucru displace unor teologi şi clerici creştini, care îşi văd ameninţat monopolul credinţei...

6 noiembrie 2013

* * *

Toleranţa – în comportament sau în atitudine

Multe religii recomandă credinciosului să fie tolerant, îngăduitor cu semenii săi. Totuşi, uneori reprezentanţi de seamă ai religiilor se manifestă intolerant – dar fără totuşi a greşi cu ceva. Cum explicăm acest fapt ce poate aduce confuzie?

Trebuie să facem distincţie între comportamentul exterior şi atitudinea interioară. Toleranţa absolută trebuie să fie caracteristica permanentă a atitudinii lăuntrice. În schimb, comportamentul poate fi uneori mai aspru, atunci când circumstanţele o impun. Să ne amintim de momentul când Isus a alungat pe negustorii din templu, cu câtă fermitate şi chiar duritate s-a manifestat El atunci! Un alt exemplu comun este severitatea unor profesori cu elevii lor. Ea are un scop educativ şi provine din dragostea profesorului faţă de potenţialul copiilor, ce nu trebuie irosit.

Există, în schimb, şi cazul invers, atunci când comportamentul este unul fals îngăduitor, pe când atitudinea interioară este intolerantă. Un exemplu ar fi ipocrizia fariseilor, care pozează în oameni buni, dar de fapt în sufletul lor colcăie resentimentele şi frustrările. Toleranţa lor este doar

o caznă de a nu ieşi din litera învăţăturii religioase, pe care însă nu au asimilat-o în spiritul ei.

12 decembrie 2013

2014

Spunea Isus: «*Cine îşi va păzi viaţa, şi-o va pierde*» (Matei 10:39, Marcu 8:35) Este un paradox valabil pentru persoanele care au o misiune spirituală deosebită, aşa cum era El. Acest fel de om se supune voinţei Spiritului său, deşi presimte sau ştie că acest lucru poate fi periculos pentru fiinţa sa biologică. Chiar dacă s-ar comporta „normal" (păzindu-şi viaţa), tot nu s-ar putea bucura de mulţumire. Spiritul l-ar împinge spre îndeplinirea misiunii sale, care presupune pierderea siguranţei, dar aducând mulţumirea sufletească, împăcarea cu propria conştiinţă.

Omul obişnuit nu poate înţelege logica acestei afirmaţii cristice, ca multe altele rămase de la Mântuitorul. Şi este chiar contraindicat să i se ceară să aplice o astfel de povaţă, total absurdă din punctul de vedere al traiului comun. Creştinismul real de azi, din păcate, nu e religia pe care o urma Isus pe vremea când propovăduia Împărăţia Cerului: «Cine îşi va păzi viaţa, şi-o va pierde»!

13 august 2014

* * *

Credinţa în Existenţa lui Dumnezeu nu este suficientă. Avem nevoie de credinţa în Puterea şi Bunătatea lui Dumnezeu! Este o mare diferenţă în jurul acestui cuvânt - credinţă.

Infractorii se cred mai deştepţi în matrapazlâcuri decât procurorii, după cum "bubulii" se cred mai deştepţi în treburile lumii decât Dumnezeu. "Bubulii" Îl pomenesc pe Dumnezeu din politeţe şi ca măsură de prevedere. De fapt, Îi acordă doar dreptul şi priceperea de a rezolva treburile mari, cereşti, dar nu şi pe cele omeneşti. Pe acestea din urmă se simt ei chemaţi să le rezolve, după orgoliul şi mintea lor "illuminată".

S-ar putea spune că aceştia cred în Dumnezeu Creatorul (numit de hinduşi *Brahma*), dar nu şi în Dumnezeu Păstrătorul (numit *Vishnu*), care menţine şi organizează tot ce există pe Pământ cu Inteligenţa Lui fără egal. În loc de *Vishnu* l-au aşezat pe *Baphomet*, *Moloch*, *Lucifer*, *Baal*. De ce? Li se pare că noul Zeu le dă mai multă putere terestră. Îi învaţă să fie mai duri, fără inimă, pentru a-şi putea domina şi folosi semenii. Pentru că le acoperă glasul firav al Conştiinţei cu tunetul Faimei şi Banului, scutindu-i de regrete omeneşti şi procese morale dureroase. Din păcate, asta nu-i face mai fericiţi ori mai senini nici fiind în viaţă, nici, şi mai ales, după moarte!

12 septembrie 2014

* * *

ÎNGERUL NOSTRU, ARSENIE

Yoghinii care caută să omagieze un „eliberat” din România – să-l omagieze pe Arsenie Boca, al cărui Spirit înalt s-a încarnat fără a fi obligat!

Cei care fac „terapia cu îngeri” – să-l aleagă pe Îngerul Arsenie! Chiar dacă nu e pomenit de Kabbala, este poate singurul cu adevărat cunoscut şi verificat de noi, românii.

Cine vrea să ştie dacă a existat cu adevărat şi cum era „omul istoric Isus” în Palestina antică – să şi-l amintească pe Arsenie Boca, care a făcut aceleaşi lucrări miraculoase şi dumnezeieşti! De fapt, putem spune, fără teama de a greşi, că „a doua venire a lui Isus” a avut loc pentru România. Ce i-am făcut lui Dumnezeu întrupat şi de data asta, se ştie.

«Răbdarea e rugăciunea supremă în războiul nevăzut.» (Arsenie Boca)

«Gândurile, oricât de nebune ar fi, nu sunt încă nu sunt înfrângeri şi păcat, oricât se impun, muncind mintea. Păcatul începe de la învoirea spre faptă şi fapta propriu-zisă. » (Arsenie Boca)

«Obişnuit concepţia creştină nu prea e dusă, nici chiar de credincioşi şi nici chiar de cei ce o cunosc teologic destul de bine, până la finalitatea sa, - mai păstrând şi pentru egoism o bună parte de „viaţă”. Cu alte cuvinte sunt puţine exemplarele omeneşti care îşi „riscă” toată viaţa lor pentru Dumnezeu, pentru cauza lui Dumnezeu în lume. » (Arsenie Boca)

Gânduri pe marginea „Cărării Împărăţiei”, de Arsenie Boca

Lupta mântuitoare a omului este de 3 feluri: cu egoismul, cu ateismul şi cu demonismul. În cuvintele Bisericii, vrăjmaşii mântuirii sunt:

- TRUPUL (iubirea de sine),
- LUMEA (turma necredincioşilor, pentru care Cristos NU s-a rugat – Ioan 17,9: "*Nu Mă rog pentru lume, ci pentru aceia pe care Mi i-ai dat Tu; pentru că sunt ai Tăi*"),
- DIAVOLUL (războiul nevăzut).

* * *

În Biserică, rolul de guru îl joacă duhovnicul. Fără ascultare de ghid (guru sau duhovnic), ucenicul poate cădea de pe cărarea cea îngustă ce duce spre piscurile spirituale.

* * *

Spunând că „păcatul mărturisit ţi-l iartă Dumnezeu" nu trebuie să credem că El ne dizolvă karma ca prin minune. Nu, karma va trebui ispăşită cumva, dar Domnul ne-o poate amâna, ca suferinţa ei să nu ne încurce mersul evoluţiei spirituale (nu pe oricine suferinţa îl ridică, ci

mulţi se pot împiedica de ea pe cale spre desăvârşire). Prin urmare, dacă omul se căieşte de greşeală, înseamnă că se pune automat pe calea evoluţiei ascendente, iar lui Dumnezeu îi place să îl ajute, ferindu-l de plata imediată a păcatului. Îi oferă astfel şi timpul de a-şi răscumpăra greşeala prin fapte bune, arzându-şi astfel singur karma cea rea. E posibil ca pedeapsa cuvenită să se transfere totuşi asupra unei fiinţe apropiate, dar robită păcatului sau, pur şi simplu, care a moştenit nevinovat zestrea karmică (de exemplu, copilul păcătosului).

«Dacă ne-am cunoaşte cât suntem de păcătoşi, ne-ar fi mult mai uşoară ispăşirea vinovăţiilor.» (Arsenie Boca)

Din punct de vedere psihologic, recunoaşterea greşelii este un gest de normalitate al omului care se autocunoaşte şi se autoeducă spre faptele şi gândurile binelui. Minciuna şi orbirea de sine nu sunt premise favorabile autoperfecţionării, dezvoltării personale.

17 septembrie 2014

Binecuvântat este cine intră în biserică, templul lui Dumnezeu, cu gândul curat şi sufletul debrăcat, gata să vorbească cu Tatăl Ceresc! Pentru un bine mai mare, să lase afară orice învăţătură spirituală citită sau învăţată de cine ştie unde şi să intre direct în comuniune cu energiile sfinte care umplu biserica, prin grija îngerilor! Când se simte ţintuit la adăpostul icoanelor, parcă afundat într-un culcuş de speranţă şi smerenie, atunci primeşte sufletul harul divin care îl curăţă de griji, supărări, energii malefice. Ce om frumos şi luminos va ieşi apoi din templu, ca să răspândească bunătate şi calm în jur! Măcar câteva minute sau ore, până va fi maculat iarăşi de iureşul şi gălăgia cotidiană...

Intră în templu la slujbe, dorind să te molipseşti de Duh Sfânt! El te va face imun la emoţiile negative. După aceea, ieşind în lume, nu vei mai simţi cuţite în inimă, ghemuri în stomac, genunchi tăiaţi atunci când vreo emoţie neplăcută îşi va face apariţia. Vei deveni mai detaşat emoţional, păstrându-ţi totuşi luciditatea, realismul, implicarea în lume, ca şi sentimentele curate, devenite şi mai curate. Prin Graţia divină, vei trece cu mai mare uşurinţă peste încercările vieţii, nu te vor mai afecta ca înainte, te vei simţi mai tot timpul aproape de Dumnezeu, aşa că ce mai contează nişte întâmplări cotidiene care strică armonia lucrurilor! Vei avea armonia în tine şi ciocnirile din afară nu te vor destabiliza.

Poate că unii se simt foarte bine în natură sau ascultând muzică frumoasă, elevată. Dar este un alt gen de bucurie şi binecuvântare. În biserică se strâng uneori cele mai înalte energii angelice, care ne curăţă mintea de obsesii şi gânduri josnice, şi inima, de sentimente ce nu rezonează cu slava cerească. Ieşim de acolo ca de sub un duş de raze divine miraculoase. Dar ce tot vorbim aici?! Toate astea trebuie simţite pe propria persoană, că altfel e degeaba...

Parcă mai bine decât oriunde, în biserică poate omul să priceapă taina zicerii lui Iov: „*Domnul a dat, Domnul a luat, fie numele Domnului binecuvântat!*”. O esenţă de înţelepciune potrivită oricând. Ea te scapă de toate grijile, stresul, supărarea şi nemulţumirea. Cum aşa?!

De exemplu, pierderile şi lipsurile sunt deseori cauza rugăciunilor şi închinărilor noastre. Când te plângi „*De ce mi-a dat Dumnezeu boală?*”, ascultă, omule: Domnul ţi-a dat sănătate şi nu te-ai bucurat destul. Eh, acum tot El ţi-a luat-o... De ce să plângi? Bucură-te că nu eşti şi mai grav bolnav, că oricând e loc de mai rău!

Când ai pierdut ceva material preţios pentru tine: Domnul ţi-a dat de toate şi tot erai nemulţumit, voiai tot mai multe şi mereu câte ceva nou. Eh, acum tot El ţi-a mai luat din ele, ca să mai pierzi din îngâmfare şi uitarea de cele sfinte... De ce te plângi că s-a ciobit ulciorul?! Care era meritul tău?! Acum, bucură-te mai intens de ceea ce încă ai!

Zici că nu ai avut parte niciodată de ceva anume? Dar, în schimb, ai avut altele, pe care nu le-ai apreciat, că erai preocupat cu ce-ţi lipsea, cu invidia şi lamentările. Domnul ţi-a dat şi ţi-a luat de la început câte ceva, ştie El cum şi de ce. Împacă-te cu soarta şi bucură-te că trăieşti pur şi simplu, că acuşica îţi va lua Domnul şi viaţa! Că tot El ţi-a dat-o mai demult, cu împrumut...

14 octombrie 2014

Un creştin care se mulţumeşte să-l cheme în ajutor pe Dumnezeu când dă de greu este abia la începutul vieţii duhovniceşti. Cel care îl adoră pe Isus din Nazaret şi aduce laude lui Cristos-Dumnezeu este la mijlocul drumului spiritual. Un avansat este cel care îl socoteşte pe Cristos drept oglinda care îi poate reflecta chipul divin, pe care îl avem cu toţii.

Oglinda este un instrument uimitor prin puterea sa de a ne ajuta să ne vedem fizic şi astfel a înţelege reacţia celorlalţi în prezenţa noastră. Este un instrument de autocunoaştere şi cunoaştere psihologică. Asemenea oglinzii, Cristos, cel din exterior, ne arată din ce în ce mai bine, pe măsura aprofundării relaţiei noastre cu El, cum arată Cristosul din sufletul nostru, de care încă nu suntem conştienţi.

24 octombrie 2014

Pentru renaşterea credinţei adevărate e bună, la început, chiar şi idolatria pentru părintele Arsenie Boca. Cu timpul, „materialismul religios” – care cere minuni şi ajutoare imediate – va ceda locul smereniei, nobleţii morale, răbdării, curajului spiritual. Abia atunci bucuria Îngerului Arsenie va fi deplină, căci ajutorul său nu va mai fi îngrădit de păcatele noastre.

Arsenie Boca: „*Dacă tot trebuie să suferim, măcar să suferim cu folos!*”

Nu acuzându-l pe Dumnezeu sau blestemând pe unii sau pe alţii, ci dimpotrivă, mulţumindu-I şi lăudându-L pe Dumnezeu pentru că ne-a dat suferinţa! Pare absurd? Nu este, căci suferinţa spală nişte păcate (ale noastre, ale rudelor, ale strămoşilor), spunea Părintele. Deci, să punem mai presus plăcerea curăţeniei decât neplăcerea curăţirii.

12 noiembrie 2014

În aceeaşi serie de cărţi – culegeri de texte publicate de către autorul Răzvan Alexandru Petre în website-ul www.spiritus.ro fac parte următoarele titluri:

1) Esoterismul în mileniul 3
2) Karma, valurile timpului
3) Spiritele în dialog cu noi (în colaborare cu Nina Petre)
4) Cristos, binele, adevărul
5) Spiritualitatea în psihologie
6) Filosofie spirituală